

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Best Selling Author

MELODY
ANNE

Blackmailing
The
Billionaire

Billionaire Bachelors
Book Five

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**Milyarder Bekarlar serisinin devamında
önce aile geliyor
Kitap 5'te Anderson
Ailesine Katılın
Milyardere Şantaj Yapmak**

Milyarder Bekarlara Şantaj - Kitap 5 Yazan: Melody Anne

Telif Hakkı © 2012 Melody Anne

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın yazarın yazılı izni olmaksızın kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, aşağıdakileri içermemesi koşuluyla satılmaktadır yazarın önceden izni olmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın ödünç verilemez, yeniden satılamaz, kiralanamaz veya başka bir şekilde dağıtılamaz.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve yayınlanmıştır.

Kapak resmi Nicole Sanders Photography
tarafından yapılmıştır Fotoğraf BL Photography
tarafından çekilmiştir

Web sitesi:

BenLundbergphoto.com Resim
için model Cassandra Light

Yazardan

Bu kitabın benim için özel bir anlamı var. Cordova Alaska'daki fırtınanın trajik haberlerini gördüğümde bu hikaye üzerinde çalışıyordum. O evler ve işyerleri çok fazla kar altında. Birkaç yazımı orada George Amcam (George Anderson adını verdiğim kişi) ve Carol Teyzemle geçirdim. Dört kuzenimle birlikte vakit geçirdim ve Alaska'nın güzel bir bölgesiydi. Hep geri dönmek istemiştım ama amcam taşınmak zorunda kaldı ve ben de hiç fırsat bulamadım. Beni buzul üzerinde bir uçuşa götürdü ve pencereden dışarı baktığımda bir siyah ayının koştuğunu gördüm.

Yerde. Ayrıca beni körfezde halibut avlamaya götürdü. Okyanusta o küçük teknede oturmak ne kadar heyecan vericiydi. Çok büyük olduğunu düşündüğüm bir balık yakaladığımda çok gururlanmışım. Amcam onu tekneye bağladı ve bir şekilde ip

kırıldı ve balığım yüzerek uzaklaştı. Günün geri kalanında onunla konuştuğumu sanmıyorum. O zamanlar sadece 12 yaşındaydım, bu yüzden kısa sürede affettim. Bugüne kadar

Aslında sevdiğim tek balık Alaska pisi balığıdır. Ben de deniz kıyısında büyüdüm, bu yüzden deniz ürünleri fanatiğı olduğumu düşünebilirsiniz.

Hatta birkaç ay Cordova'daki yerel gündüz bakım merkezinde çalıştım. O zamanlar 17 yaşındaydım ve

Aladdin ile. Sessizlik zamanında hep o çizgi filmi açardım ve sonunda çocuklar başka bir film için yalvardılar. "Seni seviyorum" şarkısını kaç kez duyduğum için bugün bile Barney'den hoşlanmıyorum. Fırtınayı duyduğumda yeniden yazmak ve oraya bir gezi eklemek zorunda kaldım, çünkü bu kasababenim için çok şey ifade ediyordu ve beni biraz ev hastası yaptı. Cordova'dan herhangi biri bunu okursa, umarım iyisinizdir ve tüm güzel anılarınız için teşekkür ederim.

Adanmışlık

Bu kitap, kahramanıma adını verdiğim kuzenim Cassandra'ya ithaf edilmiştir. Seni seviyorum ve seninle ve Janet Teyze'yle geçirdiğim o eğlenceli yazları asla unutmayacağım. Bu kadar çok sevdiğim bir aileye sahip olmak ne büyük bir lütuf.

Melody Anne tarafından yazılan kitaplar

*Milyarder Oyunu Kazanır

*Milyarderin Dansı

*Milyarder Düşüyor

*Milyarderin Evlilik Teklifi

*Milyardere Şantaj Yapmak

+Tycoon'un İntikamı

+Tycoon'un Tatili

+Kralın Teklifi

-Gece Yarısı Ateşi - Kara Meleğin Yükselişi

Melody'yi Facebook'ta görmek için: [facebook.com/authormelodyanne](https://www.facebook.com/authormelodyanne)

Melody'nin Web Sitesi: www.melodyanne.com

Çok yakında:

Gece Yarısı Ayı - Kara Meleğin Yükselişi - İkinci Kitap

Önsöz

Sıcak bir ateşin yanında oturup bir kadeh burbonu paylaşırlarken Joseph kardeşine, "Güzel birkaç yıl oldu," dedi.

"Bu konuda sana katılıyorum kardeşim. Torunlarıma bayılıyorum ve Seattle'a taşındığımızdan beri çocukların birbirlerine ne kadar yakınlaştıklarına inanamıyorum," dedi George rahat koltuğunda dinlenirken.

"Oğlunuz Max'in bu kadar sinsi olduğuna inanamıyorum. Kendisine gönderdiğimiz her maçtan kaçmayı başardı. Daha önce pes etmek istememiştim ama başka ne yapabiliriz bilmiyorum," dedi Joseph huysuzca.

"Ah, yenilgiyi kabul ettiğini duymak güzel Joseph, ama benim de kendime göre birkaç numaram var," dedi George gözleri parlayarak.

"Ne planlıyorsun?"

George daha fazla bir şey söyleyemeden Max odaya girdi ve her iki adama da şüpheyi baktı. Ona baktılar ve sonra suçlu ifadelerle geri çekildiler.

"İkinizin yine entrikalar çevirdiğini mi duydum?" Max sordu.

"Sadece bir kadeh burbonun tadını çıkarıyoruz, bize katılmak ister misin?" George çabuk toparlanan oğluna sordu.

Max babasına ve amcasına "Zamanım yok, araştırma tesisinde bir sorun var ve bu gece yola çıkmam gerekiyor," dedi.

"O tarafta kötü fırtınalar olduğunu duydum; beklemen gerektiğini düşünmüyor musun?" George oğluna sordu.

"Bekleyemeyeceğimi biliyorsun baba," dedi Max. Kendi hayatını tehlikeye atsa bile her zaman ilk koşan o olurdu.

"Biliyorum ama senin için endişelenmekten kendimi alamadığımı da biliyorsun." "İner inmez arayacağım. Noel için zamanında evde olmalıyım."

Max söyledi. Max Seattle'a taşındıkları için memnundu. Kuzenleriyle vakit geçirmek güzeldi ve yıllardır kardeşleriyle bu kadar çok birlikte olmamıştı. Babasına, hepsini taşınmaya zorlamakla doğru bir karar verdiğini itiraf etmeyecekti ama bunun gerçekleşmiş olmasından memnundu. Joseph ve George Max'in odadan çıkışını izlediler, ikisi de onun için endişeleniyordu.

George hayal kırıklığıyla, "Sanırım başka bir şey düşünmem gerekecek çünkü bu gece tanışmasını planladığım en yeni maçla 'kazara' karşılaşmak için burada olmayacak," dedi.

Joseph gülerek, "Sanırım bu çocuk bizim işgüzarlığımız için radar inşa etmiş," dedi. "Ama biz inatçıyız ve elimizde zamandan başka bir şey yok."

George kabul etti. Entrikaları başka bir güne bırakarak gecenin geri kalanının tadını çıkardılar.

Birinci Bölüm

Cassandra ya da herkesin ona seslendiği şekliyle Cassie telefonu kapattı ve yüksek sesle küfretmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Zaten annesi kafasından geçenleri duysa ağzını sabunla yıkamakla tehdit ederdi. İki haftadır Max Anderson'a ulaşmaya çalışıyordu ve sinir bozucu adam ne telefonlarına cevap veriyor ne de geri arama nezaketini gösteriyordu.

Motivasyon olarak dolabında duran dergi resmine bakarken gözlerini kıstı. Eğer onun kolayca 'hayır' cevabını alabilecek kadar mızmız bir kız olduğunu düşünüyorsa, kesinlikle başka bir şeyi hak ediyordu.

Cassie umutsuzca Seattle Times'da bir iş bulmaya çalışıyordu ve eğer kötü şöhretli Max Anderson'la bu röportajı yapabilirse, pozisyon için kesin aday olacaktı. Max Anderson'ın röportaj yapmaktan nefret ettiğinin farkındaydı ve en son ne zaman bir haberde aktif bir katılımcı olduğunu hatırlamıyordu.

Kendisi ve ailesi hakkında sürekli makaleler yazılıyordu ama o hiçbir zaman muhabirlerle oturup soruları yanıtlamıyordu. Eğer onu kendisiyle bir gün geçirmeye ikna edebilirse, sadece peşine takılmasına izin verirse, o zaman gazetede kolayca iş bulabilecekti. Duyduğu kadar anlaşılmaz biri olduğu ortaya çıkıyordu.

"Orada kimse var mı? Birkaç dakikadır burada duruyorum. Şimdi." Cassie bir müşterinin seslendiğini duydu. Bir kez daha iç geçirdi ve çalıştığı kafenin önüne doğru yürüdü. İşinden nefret ediyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Cassie bayana sordu. Müşteri hizmetlerinde mükemmeldi ama bu, tüm hayatı boyunca bunu yapmak istediği anlamına gelmiyordu. Üniversiteye gitmesinin bir sebebi vardı ve bu sebep bütün gün boyunca yabancılara pahalı kahve servisi yapmak.

"Biraz acelem var ve beklemekten hoşlanmıyorum. Ekstra sıcak, yağsız bir mocha latte alayım," dedi kadın para için çantasını karıştırırken. Cassie kadının içkisini hazırlarken kapının zili bir sonraki müşterinin gelişini haber veriyordu.

Bir süre meşgul olmanın daha iyi olacağını düşündü. Umarım iyi ipuçları alırdı da hayalindeki işe girmeden önce evsiz kalmazdı. Öğleden sonrasının geri kalanı onu epey meşgul etti ve aranan mülakatı düşünmesini engelledi.

"Mesajınız var mı?" Max ofisine girerken sordu. Nadiren evde olurdu, bu da kapıdan içeri adım attığında yığınla iş birikmesine neden olurdu. İşi çoğunlukla seyahat etmek ve şirketin dünya çapındaki geniş varlıklarına göz kulak olmaktan ibaretti. Kardeşleri ve kuzenleri gibi masa başında oturmaktansa seyahat etmeyi tercih ediyordu. Onların günde sekiz ila on iki saat bir ofisin sıkıcılığıyla nasıl başa çıktıklarını anlamıyordu.

Cynthia gülümseyerek, "Elbette mesajların var, Max," dedi. Cynthia onun için bir anne gibiydi. Annesini birkaç yıl önce kaybetmişti ama Cynthia çocukluğundan beri yanındaydı, önce şirketin farklı bir bölümünde çalışıyordu. Yönetici asistanlığı pozisyonu ona açıldığında onu aramıştı ve on yıldır onun için çalışıyordu. O olmadan işini yapamayacağını biliyordu. Öldüğü güne kadar ona üzüntü vermeye devam edeceğini de biliyordu. Bunu kabul edebileceği birkaç kişiden biriydi.

"Peki, mesajları alacak mıyım?"

"Benimle bu ses tonuyla konuşacaksan olmaz," diye homurdandı. Adam kahkahalarının dışarı dökülmesini engellemek zorunda kaldı. Gerçekten de milyonda bir rastlanan biriydi.

"Özür dilerim, Cynthia. Bir yerde çok uzun süre kaldığımda biraz huysuzlaştığımı biliyorsun. Yaklaşık bir aydır şehirdeyim ve kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Sanırım babamın bir bildiği var çünkü beni yakınında tutmak için bir sürü neden buluyor. Şimdiye kadar planladığı şeyin işe yaramayacağını anlamış olmalı."

"Sadece paranoyaklaşıyorsun, Max. Bu sefer seni affedeceğim. İşte mesajlarınız. Uğraşmana gerek olmayan işlerin icabına baktım. Önümüzdeki hafta birkaç şirket etkinliğiniz var ve Bay Cadwell eğer sığdırabilirseniz bu öğleden sonra bir toplantı istiyor."

Max iniltinin kaçmasını güçlkle engelleyebildi. Şirket etkinliklerinden nefret ederdi. Bu, smokin giymek ve hiç umursamadığı bir grup insandan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Yine de Cadwell konusunda memnundu. Yaşlı adamı sevmiştii. Bir iş anlaşması için onunla ortaklık kurma sürecindeydiler. Normalde yeni bir iş ortaklığını kardeşi Trenton yürütürdü ama Cadwell, Max için özel bir yer olan Cordova Alaska'da bir araştırma tesisine sahipti ve işlemi gerçekleştirir.

"Elbette Cadwell için müsaaidim. İhtiyacınız olursa öğleden sonra birkaç saatinizi ayırın," dedi Max ofisine doğru ilerlerken. Oda çok büyüktü ama kapıdan içeri adımını attığında hâlâ kapalı olduğunu hissediyordu. Yapması gereken balık tutmak ve biraz temiz hava almak için tekneyi dışarı çıkarın.

"Neredeyse söylemeyi unutuyordum, Cassandra McIntyre birkaç kişiyi daha aradı.

ve sizinle konuşmak istiyor," dedi Cynthia onun arkasından giderken.

Max bir an şaşkınlıkla kadına baktı ve sonra ismi söyledi. Kadın son birkaç haftadır onu aramaya çalışıyordu. Kendisi ya da ailesi hakkında yeni bilgiler edinmeye çalışan bir muhabirdi. Kendisiyle röportaj yapılmasını hiç istemiyordu. Medyanın kendi dünyasında yararlı olabileceğini biliyordu ama ailesinde kameralara güzelce gülümsemeye ve muhabirlere iyi davranmaya istekli pek çok kişi vardı.

"Röportaj yapmadığımı eninde sonunda anlayacaktır. Umarım en kısa zamanda," dedi Max ve konuşması biter bitmez kadını unuttu. Onunla uğraşacak zamanı yoktu. agresif muhabirler.

Ofisine girdi ve çok ihtiyacı olan bazı evrak işlerini halletti. Yaklaşık bir saat sonra masasında oturmayı bitirmişti. Huzursuzluğunun başladığını hissediyordu ve koşuya çıkmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Hemen eşofmanlarını giydi ve sadece gülümseyen Cynthia'nın yanından geçti. Cynthia onu iyi tanıyordu ve burada kalsa şaşırırdı. orada daha uzun süre.

Aracına doğru ilerledi ve Seattle'daki en sevdiği parka doğru yola koyuldu. Bir köşede durdu ve sadece bir saniyeliğine aşağıya baktı.

haber kanalının sesini ayarladı. Aniden, frene basmasına neden olan yüksek bir gümbürtü duydu. Bir an için kprdamadı, sesin ne anlama geldiğinden çok korkmuştı. Arabayı park etti ve kapıdan dışarı fırladı.

"Cassandra, beni duyabiliyor musun? Gözlerini açabiliyor musun?
Hadi, Cassandra, bu iyi, biraz daha."

Cassie yumuşak bir sesin kendisine seslendiğini duyabiliyordu ama gözlerini açmak istemiyordu. şakaklarında çarpıntı vardı ve çok yorgundu. Göz kapaklarını sanki ağırlıklar tutuyormuş gibi hissediyordu ama büyük bir çabayla sonunda onları biraz aralayabildi.

"Uyanmaya başladı ama tam olarak kendine gelebilmiş değil. Bu kolay bir süreç değil. Kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamayabilir ki bu gibi durumlarda bu normaldir. Kim olduğunu bile bilmiyor olabilir. Travmatik bir şey olduğunda zihinlerimiz bizi korumak için geri çekilme eğilimindedir."

Cassie kadının neden bahsettiğini anlayamadı. Neden kim olduğunu bilmiyordu ki? Kafasındaki sisi dağıtmaya çalıştı, tamamen uyanmaya çalıştı. Öğleden sonra neden yatakta olduğunu merak ederek orada uzandı. Hatırlayabildiği son şey yürümektir,

ve sonra her şey biraz bulanıklaştı. O kadar yorgundu ki odaklanması zordu.

"Ailesine haber verme şansınız oldu mu?" Bu yeni bir sestti, inanılmaz derecede derin, erkeksi bir sestti ve mırıldanıyor gibiydi. Yüzün sesle eşleşip eşleşmediğini merak ederek gözlerini açmak için daha fazla motive oluyordu. Örümcek ağlarını temizlemeye çalışırken başının hafifçe sallandığını hissetti.

"Yetkilileri bilgilendirdik ve bize bu konu üzerinde çalıştıklarını söylediler. Ne yazık ki şu anda herhangi bir bilgiye ulaşamadılar. Çok çalışıyorlar ve personelleri yetersiz ve bunun öncelik listelerinin başında olduğunu sanmıyorum. Eğer bir tanıdık olsaydı onun için çok daha az korkutucu olurdu.

Ama sonunda kendine geldiğinde yüzünü görebiliyoruz. Sorunlardan biri de üzerinde çok fazla bilgi bulunmaması ve morluklar nedeniyle gerçekten Cassandra McIntyre olup olmadığını anlamanın zor olması."

"Kimliğinde adı yazıyor. Bu yeterince iyi değil mi?"

Sesi mutsuzdu, sanki kadını azarlıyor gibiydi. Yine de tekrar konuştuğunda üzölmüş gibi görünmüyordu.

"Her şeyi halledeceğiz. Kim olduğunu hatırlayamazsa polis ona uygun bir kimlik verecektir."

"Benden daha iyimsersiniz. Yapmam gereken çok şey var ve bu iş ne kadar çabuk halledilirse ben de o kadar çabuk elimi eteğimi çekerim.

dağınıklık." Adam her kimse, onunla aynı odada olmaktan pek memnun görünmüyordu. Nerede olduğunu anlayabilmeyi diledi. Adamın sinirli ses tonuna neredeyse gülümseyecekti, sonra rahatladığını hissetti, bilinçsizlik yavaşça onu ele geçirdi.

Cassie tekrar uyandı ve kendini derin uykusundan uyandırdı. Uzandı Orada birkaç dakika boyunca hareket etmekten korkarak gözlerini kapalı tuttu. Yabancı bir ortamda tamamen uyanmaktan korkuyordu. İlk önce onu hareket ettirdi ve tüm vücudunun ağrıdığını fark etti. Ona ne olmuş olabilirdi? Nefes alıp vermek bile acı veriyordu. Neden bu kadar acı çektiğini anlamıyordu.

Gözlerini yavaşça açtığında odada loş bir ışığın parladığını gördü ve bu küçük ışık bile retinasına lazer ışınları giriyormuş gibi hissettirdi. Baş zonkluyordu ve vücudu sanki iki tonluk bir kamyon üzerinden geçmiş gibi hissediyordu.

Küçük alanın etrafına göz gezdirdi. Bir hastane odasına benziyordu ama oraya nasıl girmişti? Baktığında yaşlı bir kadının bazı kâğıtları kontrol ettiğini gördü. Gözlerini kapatıp kapatmayacağından emin değildi. Daha uzun süre uyuyormuş gibi yaptı, ama hiçbir zaman kaçacak biri olmamıştı.

Korkmuştı. Kolundaki iğnenin kan dolaşımına berrak bir sıvı damlattığını fark etti. Yüzeye çıkmak isteyen panikle savaşmak zorunda kaldı.

Etrafına daha fazla bakmak için başını çevirdi ve bu anlık mide bulantısına neden oldu, bu da yüksek sesle inlemesine neden oldu. Hemşire başını kaldırdı ve elindeki evrakları hızla yere bıraktı.

"Uyanmışsın. Bunu görmek beni rahatlattı. Nasıl hissediyorsun? Cassandra mı? Adının bu olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu kadın. Bu, daha önce uyandığında duyduğu sesin aynısıydı. Nedenini bilmiyordu ama bu ses paniğini biraz yatıştırmış, sakinleşmesine yardımcı olmuş gibiydi.

"Evet," diye basitçe cevap verdi. Sadece isim sorusuna cevap veriyordu, çünkü nasıl hissettiğine gelince, bunu söyleyemezdi. Hayatında hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti.

"İçecek bir şey ister misiniz? Sesiniz biraz kuru geliyor." "Evet, lütfen," diye yanıtladı Cassie. Kadının uzattığı bardağı açgözlülükle aldı.

Soğuk sıvı dudaklarına değip kavrulmuş boğazından aşağı kayarken iç çekti. Suyun tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Nasıl olduğunu hayal edebiliyordu

Çölde kaybolan o insanlar, göz alabildiğine içecek bir şey olmadan dolaştıklarını hissettiler. Yemekten seve seve vazgeçerdi, yeter ki sıvıdan vazgeçmek zorunda değildi.

Bardağın tamamını yuttuktan sonra yalvarırcasına kadına baktı ve biraz

daha istedi. Kadının nazik yüzü ona gülümsedi. "Aşırıya kaçmak istemiyorum,

Henüz değil. Bunu içmediğinden emin olalım. Yirmi dakika içinde kendini hasta hissetmezsen daha fazlasını alırız." Cassie dudaklarından anında dökülmek isteyen protestoyu tutmak zorunda kaldı. Susamıştı ve daha fazlasını istiyordu. Hayır denmesini istemiyordu. Kendini zorlukla tutmayı başardı.

"Son zamanlarda olan herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?" Cassie'nin hemşire olduğunu anladığı kadın sordu. Cassie son birkaç günü hatırlamaya odaklanırken gözleri kısıldı. Gözleri tamamen boştu.

"Hatırladığım son şey işten çıktığım ve yürüyüşe çıktığım. Zihnimin neden bu kadar bulanık olduğunu anlamıyorum. Neler oluyor?"

Cassie içinde patlak vermek isteyen paniği bastırmaya çalışarak sordu. Yatakta yattığı süre uzadıkça daha da korkmaya başlamıştı. Üstüne üstlük, kafasının içinde prova yapan yüksek sesli caz grubu yakın zamanda duracak gibi görünmüyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki sanki derisi şakaklarını itiyormuş gibi hissediyordu.

"Bunu size söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama bir araba kazası geçirdiniz. "Şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama aslında çok şanslısınız. Şu anda muhtemelen tüm vücudunuz ağrıyor ama ölebilirdiniz. Kırık bir kaburganız, birkaç sıyrık ve çürüğünüz ve beyin sarsıntınız var ama hayati tehlikeniz yok." Son kısmı söylerken Cassie'nin elini tuttu.

Cassie o anda çok şanslı olduğunu düşünmüyordu. Vücudu fena halde acıyordu ve kendini tekrar uykuya dalmak isterken buldu. Kendinden geçebilirse belki de tüm bunlar kötü bir kâbustan başka bir şey olmayacaktı.

"Neredeyim ben? Ne kadar zamandır buradayım? Daha ne kadar kalmam gerekecek?" Cassie hemşireye soru üstüne soru yöneltti. Panikle savaşıyordu ama belki bazı cevaplar alırsa korkuları azalacaktı.

"Sekiz gündür bizimlesiniz. Neler olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu kadın. İlgisiz bir tavırla konuşurken odanın içinde dolaşıyor, eşyaları topluyordu. Cassie yıldırım çarpmış gibi hissetti. Biri size nasıl olur da bir haftanızı kaybettiğinizi söyler? önemli bir şey değil miydi?

Zihnini açmaya ve neden bu kadar uzun süredir baygın olduğunu, vücudunun neden bu kadar acıdığını açıklamaya zorlamak için çok konsantre oldu. Zihniyle ne kadar çok savaşırsa, o kadar çok kapanıyor gibiydi. Bir şey söylemeyi bile başaramadı.

"İletişim kurabileceğimiz bir aileniz var mı?"

"Hayır, benden başka kimse kalmadı. En iyi arkadaşım var ama şu anda Brezilya'da hemşire olarak çalışıyor," diye üzgün bir şekilde cevap verdi Cassie. "Doğu'dan Seattle'a yeni taşındım ve başka arkadaş edinecek vaktim olmadı," diye bitirdi sözlerini. Orada yatarken aklına başka bir düşünce geldi. "Aman Tanrım!

Tanrım, işim. Eminim şimdiye kadar beni kovmuşlardır. Onları terk ettiğimi düşünüyor olmalılar," diye inledi başını arkaya yaslayıp mide bulantısıyla savaşıırken. Hayal kırıklığının ötesindeydi.

"Tüm bunlar için üzgünüm Cassie. Buradan ayrılamayacaksın. En az birkaç gün daha hastanede kalacaksınız ve en az bir ay boyunca çalışmanız mümkün olmayacak. Bazı kötü yaralanmalar geçirdiniz. İyileşmek için kendinize dikkat etmelisiniz. Şu anda sadece sağlığınıza düşünmelisiniz. Tıbbi masraflar için endişelenmeyin. Anderson Ailesi tarafından karşılanıyor."

"Ne masrafı? Anderson Ailesi bunları neden karşılasın ki?" "Özel bir hastanedesiniz, Seattle şehrinin en iyisi. "dedi hemşire gururla, biraz daha dik durur gibi görünürken. Diğer soruyu tamamen görmezden geldi.

Cassie daha bilinçli bir şekilde odaya baktı. Normal bir hastanede olmadığını anlaması gerekirdi. Bir kere, tek yataklı büyük bir odaydı. Büyük, düz ekran bir televizyon vardı. Güzel bir vazoda çiçekler, panjur yerine perdeler ve aynı hemşire ayrılmak için acele etmiyor gibiydi. Bir devlet hastanesinde, hemşirelerin o kadar kalabalık bir müşteri listesi vardı ki, bu kadar uzun süre ziyaret edecek zamanları olmazdı.

"Neden Anderson'lar benim için ödeme yapıyor? Ve, *biz* hakkında konuşuyoruz Andersons?"

"Arabamla sana çarpan ben olduğum için burada kalış masraflarını Andersonlar ödüyor," diyen bir erkek sesi hem onu hem de hemşireyi şaşırttı. Hep birlikte döndüklerinde kapının önünde Max Anderson'dan başkasını göremediler.

Cassie bir saattir peşinde olduğu adama aval aval baktı. son birkaç haftadır görüşüyordu. Onun dikkatini çekmek istemişti ama bunu yapmak için kendisini ezmesini istememişti. Birdenbire kaçmak isteyen kıkırdamayla savaşmak zorunda kaldı.

"Ayaklarımın dibine birçok kadın düştü ama hiçbiri hareket halindeki aracımın önüne atlamadı," dedi kaşlarını ukalaca kaldırarak. Yüz ifadesindeki kibir ve korku karışımı ona fazla geldi ve kahkahasının kaçmasına engel olamadı. Hem o hem de hemşire ona akıl hastanesine nakledilmesi gerekiyormuş gibi baktılar. Kahretsin, diye düşündü, belki de öyle olması gerekiyordu.

"ok özür dilerim," dedi nefes alıp verirken. "Neden güldüğümü gerçekten bilmiyorum. Bu hiç de komik değil. Ben... Ben sadece başka ne yapacağımı bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı. İçindeki acıyla birlikte kahkahaları da azalmaya başladı.

Sarsıntı yüzünden vücudu zonkluyor gibiydi. Bayılacakmış gibi hissediyordu.

Max'e gerçekten bakmak için bir an durdu. Onunla daha önce hiç yüz yüze tanışmamıştı. Uzun boyluydu, ilk başta düşündüğünden çok daha uzundu. Öyle olmalıydı.

en az 1.80, belki de 1.80 boyundaydı. Saçları koyu renkti, soluk odada parlıyordu ve ustalıkla kesilmişti, ne çok kısa ne de çok uzundu. Normalde mükemmel olan saç modelinin biraz karışık görünmesine neden olan sevimli bir saç teli vardı.

Gözleri adamın yüzünde gezinirken, onun sert görünüşünü daha da güzelleştiren saat beş yönündeki gölgesini fark etti. Kadınların kolayca kendilerini ona ya da muhtemelen hareket halindeki aracına atmalarına neden olacak şekilde rahatsız edici derecede çekiciydi. Yine de bunu bilerek yapmayacağını biliyordu. Bir görüşme onun için o kadar da önemli değildi. Onu utanmadan incelemeye devam etti; güçlü elmacık kemiklerine, büzülmüş dudaklarına ve sonra daha aşağıya, kendisi için biçilmiş kaftan olan gece mavisi takım elbisesinin içindeki geniş omuzlarına dikkat etti. Eğer onu tanımlamak için tek bir kelime bulması gerekseydi, bu "*lezzetli*" olurdu.

Sanki buranın sahibiymiş gibi odanın içinde dolaşmaya başladı. Kızın bildiği tek şey, onun buranın sahibi olabileceğiydi. Anderson Ailesi şehrin yarısına, hatta daha fazlasına sahipti. İnanılmaz derecede güçlü bir aileydiler ama toplumlarında ve dünya çapında yaptıkları iyi şeylerle tanınıyorlardı. Yatağının yanına geldi, gece mavisi gözleri onun irkilmiş mavi gözleriyle birleşti. Dudakları tembel bir gülümsemeyle yukarı kalktı, sanki onun zihnini görebiliyor ve tam olarak ne düşündüğünü biliyormuş gibiydi. *Bu kadar kendinden emin olmak güzel olmalı*, diye düşündü.

"Max Anderson, ama yüz ifadenizden bunu zaten bildiğinizi varsayıyorum," dedi elini sıkması için ona uzatırken. Onu otomatik olarak aldı ve güçlü parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştığında nefesi kesildi. Kadın

Elinden koluna ve oradan da doğrudan midesine giden canlı bir nabız hissedebiliyordu. Elini uygun olamayacak kadar uzun süre tuttuğu için ürpertiyle savaşmak zorunda kaldı. Adam onunla oynuyordu ve kadın bunun fazlasıyla farkındaydı. Başını sallayarak temizledi ve yatağın izin verdiği ölçüde başını kaldırdı. Zayıf biri değildi ve onun karşısında sinmeyecekti.

"Cassie McIntyre, ama eminim *bunun* zaten farkındasınızdır," dedi yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle. Elini çekiştirerek onu bırakma vaktinin geldiğini haber verdi. Gülümsemesi onun ses tonuyla büyüdü.

"Bu isim neden tanıdık geliyor?" diye sordu gülümsemesi solmaya başlarken. Onun tam olarak kim olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

Sekreterine en az bir düzine mesaj bırakmıştı ve onun adını hemen almamış olmasına biraz içerlemişti. Onunla yapmak istediği röportaj hakkında ne hissettiğine dair cevabını aldığını tahmin ediyordu.

"Muhtemelen birkaç haftadır sizinle bir röportaj yapmaya çalıştığım içindir," dedi. Adamın onu bir araya getirmesini izledi ve sonra ona şüpheyile bakarken gülümsemesi kayboldu. Kadın korkup kaçmadı. ama hemen arkasına baktı. Bir şey söylemeyecekti ama onun kazanın bir

kaza olmadığını düşündüğünü biliyordu.

"Bayan McIntyre komadan ne zaman çıktı?" Max aniden tüm dikkatini hemşireye yöneltti; hemşirenin bu ani çıkış karşısında endişeli olduğu görülüyordu.

Odadaki ruh hali değişmişti. İkisi arasında tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

"Çok uzun zaman önce değil, Bay Anderson," dedi. Arkasını döndü ve odadan kaçtı. *Hain*, diye düşündü Cassie.

"Biraz dinlenmene izin vereceğim, sonra bu konuyu daha ayrıntılı tartışırız," dedi Max. Kendini toparlamayı başarmış ve boş bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bekle," diyerek onu kapıya ulaşmadan durdurdu. Adam isteksizce arkasını dönene kadar bekledi. Adam tek kelime etmedi. "Ne olduğunu hatırlamıyorum. Lütfen bana anlatır mısın?" diye sordu. Ona anlatırsa hafızasının canlanacağını umuyordu. Adam o kadar uzun süre durakladı ki, kız onun sorusunu duymazdan geleceğini ve odadan çıkıp gideceğini düşünmeye başladı. Sonunda içini çekti ve bir adım daha yaklaştı.

"Parkın yakınında araba kullanıyordum ve birden sen orada beliriverdin. Bir an kafamı çevirdim ve sonra bir gümbürtü hissettim. Görünüşe göre havada uçmuşsun. Kafanı kaldırıma çarptın ve bayıldın. Hiç bu kadar korkmamıştım. Öldüğünü sandım."

Tüm hikâyeyi sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi, sesinde hiçbir duygu olmadan anlatmıştı. Böyle yapmasının nedenini bilmiyordu.

onu üzdü mü, yoksa sadece taş kalpli bir pislik miydi? Bir insan başka bir insana vurmaktan nasıl bu kadar duygusuzca bahsedebilirdi?

Yolda ne yapıyor olabileceğini anlamaya çalıştı. Dikkatsiz biri değildi ve karşıdan gelen trafiğin önüne atlamamıştı.

"Bunu bilerek yapmadım, eğer düşündüğün buysa," diye tersledi sonunda, adam ona gerçekten nefret etmeye başladığı aynı ifadeyle bakmaya devam ederken.

"Kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum ama bu kaza sen ve ailem için gereksiz bir strese neden oldu, bu yüzden işleri mümkün olduğunca çabuk yoluna koymamız gerekiyor. Bak, şu anda ne kadar acı çektiğini görebiliyorum. Biraz dinlendikten sonra bu tartışmayı bitiririz. dinlen."

Cassie biraz da şaşkınlıkla ona baktı. Kendi bildiğini okumaya o kadar alışmıştı ki, sanki söylediği her şeyi kabul etmekten mutluluk duyacakmış gibi konuşuyordu. Onu en çok sinirlendiren şey ise adamın haklı olmasıydı. Çok yorgundu ve konuşmaya konsantre olmak bir yana, gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu.

Sözlü bir savaşta onunla boy ölçüşebilmek için beyninin tam hızda çalışması gerektiğini hissediyordu. Her şeyin ötesinde, vücudu başa çıkabileceğinin ötesinde ağrımaya başlamıştı ve

gerçekten biraz daha ağır kesiciye ihtiyacı vardı ama onun önünde rahatsızlığını itiraf etmek istemedi.

"Bu iyi olacak," diyerek onu başından savdı. Kendini ayarladı ve hafif bir hareketle bacaklarından aşağıya ateş gibi bir acı yayıldığını hissetti. Yüz hatlarını kaplayan irkilmeyi engelleyemedi.

"Biraz daha ağır kesiciye ihtiyacınız var," dedi ve kapıya doğru yürüdü, hemşiresine seslendi, hemşire hemen geldi ve ilaç hazırlamak için bir masaya gitti.

"Ben iyiyim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Ağzını biraz daha açarsa dişlerinin birbirine çarparak kendisini ele vereceğini biliyordu.

Max onun sorununun ne olduğunu anlayamıyordu. Şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldığı en inatçı, en sinir bozucu, en rahatsız edici kadındı. Acısını kabul etmek istemiyordu.

bayılmaya hazır olduğu belliydi. Omurgası vardı - bu kesindi.

Arabasının ona çarptığı anı düşündükçe midesi sıkışıyordu. Havaya yükseldiğinde sanki zaman durmuş ve her şey ağır çekimde hareket etmiş gibiydi. Narin bedeninin yere düştüğü ve birkaç yerinden kan sızdığını fark ettiği anı düşünürken bile boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti.

İyi olacağından emin olana kadar onu yalnız bırakmayacaktı. Kızın bilerek mi arabasının önüne atladığını bilmiyordu ama

bu işin aslını öğrenecekti. Ne olursa olsun, ona vurmuştu ve hastaneden geldiği halinden çok daha sağlam çıkmasını sağlamaktan sorumluydu.

Hemşirenin serumdan ağrı kesici vermesini izledi ve sonra gülümseyerek ilaç etkisini gösterdikçe gözlerinin düştüğünü gördü.

Kapıdan çıkmadan önce, "Yakında görüşürüz," dedi. Gözden kaybolur kaybolmaz durakladı. Geri dönüp hemen içeri girmek istedi ama kendini ilerlemeye zorladı. Kadınla herhangi bir duygusal bağ kurmayacaktı. İyi olduğunu anladığında onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Koridorda yürüdü, onu zihninden sıkıca uzaklaştırdı ve kendini işine odaklanmaya zorladı. Bu karmaşayı daha sonra çözecek zamanı vardı.

İkinci Bölüm

Cassie gün boyunca uyanırdı ama her seferinde sadece dakikalarca. Biraz su içiyor ve hemşirenin önüne koyduklarını yemeye çalışıyordu ama yine de çok acı çekiyordu ve çok çabuk uyanmak için hemen uykuya dalıyordu. Nihayet o akşam saat on civarında derin bir uykuya daldı ve sabaha kadar uyanmadı.

Gözlerini açtığında deneysel olarak hareket etti ve kendini daha iyi hissettiğini fark etti. Vücudundaki ağrılar hâlâ devam ediyordu ama başı ağrı mıyordu ve iştahının geri geldiğini fark etti. Aslında açlıktan ölüyordu. Yatağındaki düğmeye basarak kendini oturma pozisyonuna getirdi ve sabırla hemşirenin gelmesini bekledi.

"Bu sabah bir süre daha uyanık kalacak mısın?"

Hemşire odaya girerken sordu. Elinde, içinden çok lezzetli kokular gelen bir tepsi taşıyordu. Cassie onu gördüğüne çok sevinmişti.

"Çok güzel kokuyor," dedi Cassie kocaman bir sırtıışla. Vücudunu çok hızlı bir şekilde çevirdi ve ilk düşündüğü kadar iyi olmadığını fark etti. O kadar kötü değildi ama biraz ağırdan alması gerektiğini bilecek kadar iyiydi. İyi bir yemek yiyebileceğini ve ardından hemşireyi duş almasına izin vermesi için ikna edebileceğini umuyordu. Nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu ve küçük çocukları korkutacağından emindi. Cassie biraz utanarak, "Adını hiç sormadığımı şimdi fark ettim," dedi. Normalde bu kadar bencil değildi.

"Oldukça meşguldün, canım. Benim adım Sally," dedi her zamanki nazik sesiyle. Cassie yulaf ezmesi, kızarmış ekmek ve taze meyveden oluşan yemeğini mideye indirirken Sally onun elini tuttu. Tattığını hatırlayabildiği en güzel şeydi. Yemeğini bitiremediğinde hayal kırıklığına uğradı.

"Bir haftadan uzun süredir katı yiyecekler yiyemiyorsun, bu yüzden endişelenme. İyi iş çıkardın. Birkaç saat içinde sana atıştırmalık bir şeyler getireceğim.

Vücudunu yeniden yemek yemeye alıştırmak için daha sık ve küçük öğünler isteyeceksin," dedi Sally tepsiyi kaldırmadan önce.

Cassie daha fazla uyumak istemiyordu. Yataktan çıkmak istiyordu.

"Lütfen duş alabilir miyim?" Cassie Sally'ye yalvardı.

"Şu anda herhangi bir baş dönmesi hissediyor musun?"

"Hiç de değil," dedi Cassie ona. Öyle olsa bile bunu kabul etmezdi.

"Sanırım bugün deneyebiliriz ama seni tekerlekli sandalyeyle tuvalete götürmek

istiyorum ve oturağı kullanmanı istiyorum. Bu vücuduna iyi gelmeyecek.

Düşüp kafanı çarparsan hiçbir işe yaramaz," dedi Sally. Cassie itiraz etmeye bile çalışmadı. İstedigini elde ettiği için çok rahatlamıştı. Sally yataktan kalkmasına ve banyoya gitmesine yardım etti.

Ağrıyan kaslarından aşağı akan sıcak su hayal edebileceği en güzel duyguydu. Saf cennet gibiydi ve Sally ona yeteri kadar içtiğini söyleyip odasına dönmesine yardım ettiğinde hayal kırıklığı içinde inledi. Tekrar uzanana kadar bu gezinin onu ne kadar yıprattığını fark etmemişti. Bir an için gözlerini kapattı ve çok daha sonra, güneş gökyüzünde batmaya başlayana kadar uyanmadı.

Cassie daha önce duyduğu hiçbir hastane yemeğine benzemeyen akşam yemeğini bitirmek üzereyken kapısı çalındı. Beklentiyle başını çevirdi. Gelenin Max olmasını umduğu için kendine biraz kızgındı. Onun gelip kendisini görmesini dilemeye başlamasına gerek yoktu.

Sanki hayal gücü onu canlandırabilirmiş gibi, içeri adım attı. Derin bir nefes aldı ve kalp atışlarının hızlandığını hissedince kendini azarladı. Max ona bakarken, kalbine bağlı hain makine ona olan tepkisini ele veriyordu. Ondan uzaklaştı ve bip sesi çıkaran makineye dik dik bakarak kalp atışlarının yavaşlamasını sağlamaya çalıştı.

"Ben... uh... tuvaletten yeni geldim," dedi, hızla atan kalbini açıklamaya çalışarak. Adam kaşlarını kaldırdı ama yalanını yüzüne vurmadı, bunun için minnettardı. Bu aptalca bahane için kendini azarladı. O

Kendisinden rahatsız olduğunu düşünmesinden mi yoksa küçük bir yürüyüşten yorgun düşmesinden mi daha çok utandığını bilmiyordu. *Oh peki*, diye düşündü, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yatağın yanına yaklaşırken. Üzerinde onu doğru yerlerden saran yıpranmış bir kot pantolon ve eski bir Stanford Sweatshirt'ü vardı. Adam iyi görünüyordu ve kadın kâğıt gibi ince hastane önlüğünün içinde kendini daha da rüküş hissediyordu.

"Kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Gelip beni kontrol etmene gerçekten gerek yok," dedi. Sonra adamın elindeki çiçek demetini fark etti. Adam çiçekleri ona uzattı ve kadın biraz afallamış bir halde çiçeklere baktı. Daha önce hiç çiçek almamıştı ve bu jest onu gözyaşlarına boğdu. Havayı dolduran tatlı kokuyu alabiliyordu. Transından çıkmaya çalıştı. Max'in bir oyuncu olduğunu ve ona hiçbir şey ifade etmeden çiçek verdiğini biliyordu. Bunun onu etkilemesine izin veremezdi.

"Teşekkür ederim Bay Anderson. Çok güzeller," dedi ona şok edici derecede sakın bir sesle. "Gerçekten almamalıydınız."

"Benim için zevkti." Konuşma şekli kadının vücudunda karıncalanmalara yol açtı. Kadınların onun ayaklarına kapanmasına şaşmamalı. Kesinlikle bayılmaya değer biriydi. Onun gitmesini diledi. En iyi halinde değildi. Sesi ılık bir bal gibiydi ve parlayan mavi gözleri doğrudan ruhunun derinliklerini görüyor gibiydi. Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Lanet olası monitör

Adam ona baktıkça daha hızlı bip sesi çıkarıyordu - ve bu sesle dudakları yukarı kalkıyordu. Onun üzerindeki etkisini biliyordu ve bundan büyük keyif alıyordu.

Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ama adam yatağının yanında durdukça tansiyonu daha da yükseliyordu. Umut etmeye başlamıştı. bir kez daha bilinçsiz.

"Çiçekler için tekrar teşekkürler, ama gerçekten çok yorgunum, o yüzden..." diye başladı.

"Personel şehirde aileniz ya da arkadaşınız olmadığını söyledi. Buraya yeni taşındığınızı söylediler?" diye araya girdi, ifadesi hiç değişmiyordu. "Ayrıca taburcu olduktan sonra en az birkaç hafta kendine bakamayacağını söylediler," diye bitirdi sözlerini, bakışlarını hiç ayırmadan. Sanki onunla tartışması için ona meydan okuyor gibiydi. Muhteşem milyarlarca kafa kafaya vermekten hiçbir şekilde korkmuyordu.

Cassie hemşireyle yaptığı konuşmayı ve durumu hakkında ne kadar çok şey anlattığını düşündü. Personelin söylediği her şeyi Max ve ailesine rapor edeceğini bilmeliydi. Faturayı ödeyen kendisi değildi ki. Kendini savunmasız hissetmekten hoşlanmıyordu ve onun güçlü ve bağımsız bir kadından daha azı olduğunu bilmesinden hoşlanmıyordu.

"Tek başıma gayet iyiyim. Birkaç gün içinde buradan ayrılacağım ve Kendime bakabileceğim rahat bir dairem var," dedi biraz huysuzca. Aşağı yukarı tırmanmayı düşündükçe içi cız ediyordu.

Dairesine çıkan merdivenleri. Asansörü hâlâ tamir etmemişlerdi. Elbette, bir işi olmadığı için evi daha uzun süre sorun olmayabilirdi. Bir barista pozisyonunu bir anda doldurmak zor değildi.

"Belli ki kendine bakacak kadar iyi değilsin. Kendine bile Bir araba çarpmadan karşıdan karşıya nasıl geçileceğini biliyorum," dedi, soğukkanlı tavrının bir kısmı kaymıştı. "Hâlâ hayatta olduğu için çok şanslı olan biri için oldukça nankörsün."

Max konuşmasını bitirdiğinde Cassie öfkesinin yükseldiğini hissetti. Arabasıyla ona çarpmış ve sonra da dikkatsiz olduğu için ona ders verme cüretini göstermişti. Kafasından ona kadar saydı, yeterli olmadığını fark etti ve saymaya devam etti.

Yüze ulaştığında ve hala ona saldırmak istediğinde, konuşmak yerine orada oturup ters ters bakmasının daha iyi olacağını düşündü. Onunla sözlü bir savaşa girmenin ikisine de bir faydası olmayacaktı.

Adam kadına baktı, ikisi de geri adım atmak istemiyordu. Adam haklı olduğunu düşünüyordu, kadın da haklı olduğunu biliyordu. Sonunda bir kez daha konuşabildi, ancak sözlerinin sıkılmış dişlerinin arasından çıkacağını biliyordu.

"Beni bu hastaneye yerleştirdiğin için minnettar olmam gerektiğini nereden çıkardın bilmiyorum ve tam olarak ne olduğunu da bilmiyorum ama *bana* arabanla çarptın, tam tersi değil. Buraya gelip bir pislik gibi davranamazsın!"

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sana bakacak kimsen yok, bu yüzden düzgün bir bakım aldığından emin olmak istiyorum. Bu konuda bu kadar nankör olmana gerek yok," dedi, sesi hâlâ hiçbir şey yapamayacakmış gibi çıkıyordu. soğukkanlı dış görünüşüne nüfuz eder.

"Ben de sana bakılmaya ihtiyacım olmadığını söylüyorum..." diye tersledi. Daha fazlasını eklemek istiyordu ki, adam yine kaba bir şekilde sözünü kesti. "Buradan tek başına ayrılmayacaksın ve bu son sözüm!"

Cassie yüz hatlarını toparlamak için birkaç dakika harcadı ve öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Baş ağrısının bir kez daha şakaklarına vurmaya başladığını hissedebiliyordu ve bu yüzden de ona kızgındı. Ona bir tür sıkıntı vermediği sürece mutsuz görünüyordu.

"Hiçbir yere varamıyoruz. Bence ikimiz de sakinleşmeli ve bu tartışmayı ben kendimi daha iyi hissettiğimde yapmalıyız." Hasta kız kartını oynarsa adamın onu rahat bırakacağını ve düşüncelerini toparlaması için ona zaman tanıyacağını düşündü.

Max hiçbir şey söylemedi - sadece ayağa kalktı ve odadan çıktı. Cassie istediğini elde ettiği için mutlu mu yoksa hayal kırıklığına uğramış mı hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Kendi kendine Max'in gittiğine sevindiğini söyledi ama Max'in gitmesine sevinmedi.

onun gitmesini. Dengesiz duygularını kafasına aldığı darbeye bağladı. Olabilecek tek şey buydu. Yastığa yaslandı ve gözlerini kapatarak bir iç

çeki.

"Tamam, bu işe istediğim gibi başlamadık. Özür dilerim.

Biraz sert konuştum ama iyi olduğundan emin olmalıyım," dediğini duydu Max'in. Gözlerini açtı, başını çevirdi ve onu kapı aralığında dururken buldu. Çerçeveye yaslanmıştı, ukala ifadesi yerindeydi, kollarını kavuşturmuş, ekşi ekşi yutkunuyormuş gibi görünüyordu

Özür dilemeye çalışırken limonlar.

Karşısındakine güven aşlamak istercesine konuşuyordu ama kız ona atabileceğinden daha fazla güvenmiyordu ve bu hiç de uzak bir mesafe değildi. Onu özel bir odaya yerleştirmiş, tüm faturalarla ilgilenmiş, iyi beslendiğinden emin olmuş ve şimdi de ayrılırken ona iyi bakıldığından emin olmak istiyordu. Onun bir gündemi vardı. O da biliyordu ki savunmasızdı ve büyük kötü kurttan daha iyi değildi ama onun oyun planını anlayamıyordu.

Kadın orada yatarken ve bir kez daha göz göze geldiklerinde, birden aklına geldi. Hakkında dava açılmasından endişe ediyordu. Mega zengin milyarder arabasını kadının üzerine sürmüş, beyin sarsıntısı geçirmesine ve vücudunun mahvolmasına neden olmuştu ve kadının önüne koyduğu kâğıtları seve seve imzalaması için tüm cazibesini kullanıyordu.

Onu dava etmeye hiç niyeti yoktu. Kazanın kimin hatası olduğunu bilmiyordu ama onun hatası olsa bile Anderson'lardan biriyle asla kafa kafaya gelemezdi. Buna değmezdi. Değmezdi.

Öyle bir kızdı zaten. Ambulans peşinde koşan avukatlardan ve servetlerini anlamsız davalardan kazanan insanlardan nefret ederdi. Ama onun böyle hissettiğini bilmiyordu. Onun nasıl bir kız olduğunu bilmiyordu. Bu tüm kaza onun yararına olabilir. Her şeye rağmen mülakata girebilir. Bu kadar çok uyuşturucuyla dolu olmasaydı bunu çok daha erken düşünebilirdi.

"Ben de üzgünüm, Max. Sanırım başım çok kötü ağrıyor ve gerçekten daha fazla dinlenmem gerekiyor," dedi acınası bir sesle. Eğer adamla bir güç oyunu oynayacaksa o zaman tüm silahlarını çekmesi gerekiyordu. Ah, bu yüksek elli, kibirli adamı alaşağı etmek iyi hissettirecekti. Şu anda gazetede manşet olduğunu görebiliyordu. Rüyası çok yakındı.

"Tamamen işlevsel hale gelene kadar ailemle kalman konusunda ısrar ediyorum. Tabii ki tüm masrafları ben karşılayacağım," dedi. Ona baktı, nasıl devam edeceğini anlamaya çalışıyordu. Görüşmesini yapacaktı.

"İmzalamam için kâğıtları ne zaman çıkaracaksın?" diye sordu doğrudan konuya girerek. Kadının doğrudan yaklaşımı onu hazırlıksız yakaladı ve bir an için şok içinde ona baktı. Kadınların doğrudan ortaya çıkıp gerçekleri söylemesine alışık değildi. Onunla geçireceği zamanın keyifli olacağını düşünüyordu. Kendisini oturttuğu o tahttan bir iki basamak aşağı indirmek için güçlü bir kadın işine yarayabilirdi.

"Madem konuyu açtınız, avukatım imzalamanızı istediği bazı belgeler hazırladı. Tüm tıbbi masraflarınız karşılanacak ve cömert bir tazminat alacaksınız. Bu gerçekten ikimiz için de bir kazan-kazan durumu," dedi ona, çabucak soğukkanlılığını geri kazandı ve alametifarikası olan sırtışını ekledi.

"Bu kâğıtlara bir göz atmak istiyorum," dedi. Max hemen belgeleri uzattı ve o da kalın belgeleri okumak için acele etmedi. Max'in hakkını vermeliydi çünkü o belgeleri incelerken Max orada oturmuş, sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Onu acele ettirmeye çalışmadı. Max'in tazminat olarak önerdiği altı rakamlı meblağı gözlerinin önüne getirdiğinde şaşkın bakışlarını gözlerinden uzak tutamadı. Bir arabanın çarpmasının bu kadar kârlı olabileceğini kim bilebilirdi? *Kahretsin, yüksek fiyatlı bir spor arabanın önüne atlamak varken neden çok çalışasın ki?* diye alaycı bir şekilde düşündü. Kâğıtları yere bıraktı ve adamın kendisine baktığı yere baktı.

"Rakamlarla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu sonunda, kız sessiz kalınca.

"Madem sordunuz, evet, bir sorunum var. Paranızın peşinde değilim Bay Anderson." Adam kaşlarını kaldırdıktan sonra devam etmeden önce birkaç dakika bekledi. "Yine de sizden istediğim bir şey var," diye bitirdi sözlerini hınzır bir gülümsemeyle.

Adamın yüzünde beliren ışığı izledi. Adam önce şaşırmış görünüyordu, sonra kadının kendisine şantaj yapmaya çalıştığını anlayınca gözleri kısıldı. Böyle bir şeyin daha önce hiç başına gelmediğini düşündü. Adam sadece birkaç saniye sonra yüz ifadesini değiştirdi.

"Bu ne olabilir?" diye sordu, bildiği halde.

"Oyun oynamamıza gerek olduğunu sanmıyorum. İkimiz de biliyoruz ki özel röportaj. İlk teklifimi yükselttim, çünkü kader bana bir tane bedava verdi," dedi, ifadesindeki neşeyi gizlemeye bile çalışmadan.

"Bu da ne demek oluyor?" diye neredeyse ona tükürüyordu. Kendini hiç o anki kadar güçlü hissetmemişti. Oldukça coşkulu olduğuna karar verdi.

"Aslında sadece birkaç saatinizi ayırmanızı istemiştim, ama zaten tanıştığımıza göre, sizi takip etmek istediğimi düşünüyordum. bir aylığına. Yaralarımın iyileşmesine ihtiyacım var ve senin de defalarca belirttiğin gibi tek başıma olamam, bu yüzden Max Anderson'ın hayatında bir ay geçirmek için mükemmel bir zaman," dedi. İsteği karşısında adamın kafasından yükselen buharı neredeyse görebiliyordu. *Neden olmasın* diye düşündü.

"Cidden beni bir ay boyunca yavru bir köpek gibi takip etmene izin vermemi mi bekliyorsun?" diye havladı. Sanki aklını kaçırmış gibi ona ters ters baktı. Belki de kaybetmişti.

"Evet."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi sesinde çelik gibi bir tonla. Hiç kırılmadı Göz teması. Gazeteciliğin ilk kuralının asla terlediğini görmelerine izin vermemek olduğunu biliyordu. Gerçek bir kariyer için ilk şansını heba etmeyecekti. Onu köşeye sıkıştırmıştı ve dizleri ne kadar titrerse titresin kaçmasına izin vermeyecekti.

"Sanırım öyle, çünkü daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Gerçekten çok yüzüsüsün!" diye bağırarak sandalyeden fırladı ve odada volta atmaya başladı. "Tamam, anlaşmayı iki katına çıkaracağım ama görüşmeye *hayır*!"

"Anlaşmayı istemiyorum. Sadece görüşmeyi istiyorum," diye inatla tekrarlardı. Adam döndü ve ona ters ters baktı. Kadın onun gözlerindeki ölümcül ifadeyi görebiliyordu.

"Durumunuzu kontrol ettim ve teklifimi geri çevirmeyi gerçekten göze alamazsınız," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. En azından dışarıdan soğukkanlılığını koruyabildiği için gurur duyuyordu. İçten içe fokur fokur kaynıyordu. Onun özel hayatına burnunu sokmaya nasıl cüret ederdi!

Onunla daha fazla tartışmayı reddetti. Ondan tek bir şey istiyordu ve öyle ya da böyle bunu elde edecekti. Onun arabasının çarpması hoşuna gidecek gibi değildi.

"Hastamız nasıl bugün?" diye bir ses duydu kapıdan ve başını kaldırıp iki yaşlı adamın odaya girdiğini gördü. Zamanlamalarının çok iyi olduğunu düşünüyordu çünkü yatağına doğru yürüyüp zaten ağrıyan boynuna vurmadan önce Max'i daha ne kadar zorlayabileceğini bilmiyordu.

"Ben iyiyim," dedi ve sonra kim olduklarını fark etti. Joseph ve George Anderson'dı. Çok güçlü Anderson Şirketleri'nin farklı bölümlerinin yöneticileriydiler. Onu neden ziyaret etmek istediklerini bilmiyordu. Yine de orada oldukları için mutluydu. Max'in seyircilerin önünde ona saldıracağını düşünmemişti.

George onun yatağına doğru yürürken, "Bunu duymak harika," dedi. "Ben George Anderson ve bu da kardeşim Joseph. Görünüşe göre oğlum Max ile tanışmışsınız. Kazayı duyunca çok üzüldük ve hastanenin size doğru muamele ettiğinden emin olmak istedik."

"Benim için harikaydılar," dedi, karşısındaki nazik adamdan anında hoşlanmamak mümkün değildi. Max babasına hiç benzemiyordu.

"Güzel, güzel. Max'in seninle ilgilendiğini gördüğüme sevindim," diye ekledi ve güldüğünü gizlemeye çalışmayan Joseph'e göz kırptı. Kadın iki beyefendinin arasında bir ileri bir geri baktı ve ne konuştuklarını anlayamadı.

devam ediyorlardı.

"Max ve ben de tam bir iş teklifini tartışıyorduk," dedi. Belki ona yardım ederlerdi. Yeterince nazik görünüyorlardı, ve o çok görmüştü

İkisi hakkında da makaleler yazıldı. İyi bir haber makalesinin gücünü biliyorlardı.

"Bu özel bir konu," diye homurdandı Max.

"Ne iş teklifi?" Joseph aynı anda sordu.

"Şey..." diye mırıldandı. "Bir süredir Max'le bir röportaj yapmaya çalışıyordum ama o kadar meşguldü ki telefonlarıma henüz cevap vermedi, yani bu kaza her şeye rağmen olumlu bir olaya dönüşebilir," dedi hem Joseph'e hem de George'a yönelik masum bir gülümsemeyle. O anda öfkeden kudurduğundan emin olduğu Max'e bakmaya cesaret edemedi.

George hemen söze girerek, "Bence bu koşullar altında en azından bunu yapabilirdi," deyince kadının gülümsemesi daha da parlaklaştı.

"Bence bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Max. "Cassie'nin dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden ikiniz de gitmelisiniz."

"Elbette dinlenmeye ihtiyacın var canım," dedi Yusuf ve hemen onun elini kendi elinin içine aldı.

George onun diğer elini tutarken, "İhtiyacın olan bir şey olursa, lütfen aramaktan çekinme," diye ekledi. Odadan çıktılar ve o da isteksizce Max'e baktı. Savaşın henüz bitmediğini biliyordu ama istediğini elde etmek için hiç bu kadar kararlı olmamıştı.

"Ben şantaj yapmaya çalışacağın bir adam değilim," dedi Max, kadının tüylerini diken diken eden esrarengiz bir sakinlikle. Eğer sokaklarda olmaktan bu kadar korkmasaydı geri adım atabilirdi. Adam inanılmaz derecede göz korkutucuydu.

"Korkmuyorum," dedi, ama bu apaçık bir yalandı.

"Ne dilediğine dikkat et sözünü hiç duymadın mı?" diye mırıldandı. Yeni tavrı onu endişelendiriyordu ama savaşı kazanmaya başladığını hissedebiliyordu. Artık geri adım atamazdı.

"Neye bulaştığımı biliyorum ve istediğimin peşinden gitmekten korkmuyorum," dedi altını çizerek.

"Görüşme mi istiyorsun? Tamam, alacaksın. Avukatımı çağıracağım. yeni evraklar hazırlayın. Bazı şeyler yasak olacak. Sözleşmedeki kurallardan herhangi birini ihlal edersen, seni öyle bir batırırım ki, kendini o çukurdan asla  ıkaramazsın. Anlıyor musun?" diye sordu, ses tonu sözlerine ihanet ediyordu. Sesi korkutucu derecede sakinken, sözleri korkutucuydu.

Onunla bir yönetim kurulu toplantısında oturmayı hayal bile edemiyordu. Onun bütün tavrı, hayal edebileceğinin ötesinde bir gücü haykırıyordu. Gerçekten de üstesinden gelebileceğinden fazlasını üstlenmiş olabilirdi ama gazetecilik dünyasının kırılması zor bir ceviz olduğunu biliyordu ve ondan daha zor vakalarla uğraşacaktı. Başı  ıkabilirdi.

"Röportajlardan ve mahremiyetinizin ihlal edilmesinden nefret ettiğinizi biliyorum. Yazdıklarımda nazik olacağım ama aynı zamanda dürüst de olacağım. Eğer etik olmayan iş uygulamalarını gizlemeye çalışıyorsanız, bunu anlayacağım ve yalan söylemeyeceğim," dedi omuzlarını dikleştirerek. Titrememek için kendini zor tuttu.

Gözlerinin içine baktı - onu korkutup korkutamayacağını görmek istediğini biliyordu. Birden ağzı gerçek bir gülümsemeye benzer bir şekilde parladı.

Şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı. Kazandığı bu kadar açıkken neden gülümsediğini anlamıyordu. Gerçekten de hiçbir şey kazanmamış olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı.

"Hastane yatağında çok cesursun. Bu kadar zayıf olmadığında ve bu haksız avantajını kullandığında ne kadar iyi yapacağını göreceğiz. atın," dedi aynı gülümsemeyle. Kadın geri adım atmadı. "Ben kolay kolay kırılmam."

"Göreceğiz bakalım. Ben de her zaman istediğimi alırım Bayan McIntyre," dedi soyadına dönerek.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, ancak bu sorunun cevabını bilmek istediğinden emin değildi.

"Bu bir sürpriz olacak," diye söz verdi. Bu bir tehdit ya da soru değildi, bir niyet ifadesiydi.

Bu kötü, çok kötü bir fikirdi. Geri adım atmayacak kadar inatçıydı ama bu durumla ilgili gerçekten kötü hislere kapılıyordu. Onu alacaktı

Görüşme, ama ne pahasına? Eğer daha zeki bir kadın olsaydı, kağıtları imzalar, parayı alır ve kaçırdı.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, söz konusu kâğıtları aldı ve ikiye böldü. Neredeyse nefes nefese kalmıştı. Korkusunun belli olmamasını umuyordu. Eğer üstünlüğü ele geçirdiğini hissederse onunla kafa kafaya gelme şansı olmayacaktı.

"Birkaç gün içinde gerekli evraklarla birlikte döneceğim. O zaman bir ay boyunca birbirimizden ayrılamayacağız gibi görünüyor," dedi ve arkasını dönüp gitti. Kadın

Onu geri aramak ve her şeyin bir hata olduğunu söylemek istiyordu. Her şeyi unutması gerektiğini biliyordu ama kelimeleri boğazından geçiremiyordu. Bunu yapacak ve Andersonlar hakkında şimdiye kadar yazılmış en iyi makaleyi yazacaktı. Bütün gece dönüp durdu ve önümüzdeki birkaç günün stresli geçeceğini biliyordu. Her seste başını çevirip Max'in kapıdan geri dönmesini bekliyordu.

Max odadan dışarı çıktı.

Sonunda soğukkanlılığı bozulmamıştı. Kısa bir süre için kızın öfkesini görmesine izin vermişti ve amcası ile babasını boğazlamak istemişti ama genel olarak iyi iş çıkarmıştı.

Cesareti için ona kesinlikle hak vermek zorundaydı. Onunla girdiği bir tür savaşı kazandığına gerçekten inanıyordu. Eğer adam görüşmeye izin vermek istemeseydi, kadın onu geri adım atmaya ikna edemezdi. İlk başta buna tamamen karşı çıkmıştı ama kız konuştuğu onunla vakit geçirmek istediğini daha çok fark etti. Kız onun içinde bir şeyleri harekete geçiriyordu ve

tam olarak ne olduğunu anlamak için onunla biraz zaman geçirdim.

Avukatı demir gibi bir sözleşme hazırlayacaktı. konuşmasını istemediği herhangi bir şey hakkında konuşabilirdi, bu yüzden yapmak istediği asıl makale hakkında endişelenmiyordu. Altında zevkle kıvrılırken o kararlı gözlerin tutkuyla karardığını görmek istiyordu. Onu kendisi için yakmaktan zevk alacak ve bunu büyük bir tatminle yapacaktı. Yıllardır hiçbir şeyi bu kadar sabırsızlıkla beklememişti. Cassie McIntyre'ı baştan çıkarmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Cassie'nin saklamak için çok uğraştığı her sırrı öğrenecek ve aynı anda ikisini de tatmin edecekti. Max hastane koridorlarında ilerlerken kendini ıslık çalarken buldu.

Üçüncü Bölüm

Cassie, Joseph'in ofise götürmesi için ısrar ettiği arabadan indi. Max'le kalmayı reddetmiş, onun evinde kalmasının mümkün olmadığını söylemişti. Max, sanki onun için bir önemi yokmuş gibi omuz silkmişti. Bu yüzden Joseph Anderson'ın misafir kulübesine yerleştirilmişti. Ona çok iyi bakılıyordu ve kendini binlerce kez daha iyi hissediyordu. İki haftadır oradaydı.

Max'i takip etmeye başlayacağı ilk resmi gündü ve heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. Sözleşmesini ince eleyip sık dokumuştı ve kendisi için belirlediği kurallarla yaşayabilirdi. Makalede kesinlikle ailesiyle ilgili kişisel bir şey olmamasını istiyordu ama onun için çok fazla kısıtlama getirmemesine şaşırılmıştı. O gidecekti bitirdiğinde adam hakkında bir kitap yazabilecekti.

Büyük binaya yaklaştığında, gökyüzüne doğru yükselen dış cephenin göz korkutucu olduğunu fark etti ve içeri girdiğinde Anderson'ların dekorasyon için hiçbir masraftan kaçınmadıklarını gördü. Fuaye, aşırıya kaçmadan göz kamaştırıcıydı. iPad'ine birkaç not yazdı ve güvenlik masasına doğru ilerledi.

Kendisine dikkatle bakan güvenlik görevlisinin yaka kartına baktı; Ben Stern yazıyordu. Adamın yüz ifadesine bakarken içinden kopup gelen kıkırdamayla mücadele etmek zorunda kaldı. İsmi kesinlikle uygundu. Ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu, kafası hafifçe kelleşmişti ve yüzünde aşılmaz bir bakış. Onun hiçbir şeyi kaçırmadığından emindi.

"Ben Cassandra McIntyre, ama herkes bana sadece Cassie der. Max Anderson ile görüşmek için buradayım," dedi biraz yüksek bir sesle. Gergin olduğunda saçmalamaya meyilli olduğunu biliyordu, bu yüzden kendini durdurmaya özen gösterdi. Onunla çok fazla görüşmeyeceği için takma adını bilmesine gerek yoktu. Tabii ki, personelden çok daha fazla kişisel içeriden bilgi alabilirsiniz. Kendine bir not düşerek, bu konuda bir şeyler aramaya başladı.

bağırsaklarını dökeceğini düşündüğü insanlar.

"Bir dakika lütfen," dedi Ben bilgisayarına hızla bazı bilgiler girerken. Hiçbir ifade göstermeden tekrar ona baktı ve bir rozet çıkardı. "Asansörlere doğru gideceksiniz ve

Yirmi dördüncü katta Bay Anderson'ın sekreterini bulacaksınız," dedi ve onu etkili bir şekilde kovdu.

Cassie başka bir şey söylemeden rozeti aldı ve etrafındaki kalabalığa baktı. İnsanlar kapılardan aceleyle geçiyordu, hepsinin yüzünde yüzlerinde bir amaç vardı. Çoğu asansörlere doğru yöneldi. Ofislerde ve genel olarak şirkette çalışan insanların tam sayısını öğrenmek için bir not daha aldı. Asansörlere doğru yürüdü ve hepsi çeşitli iş kıyafetleri giymiş bir grup insanla birlikte durdu. Basit eteği ve bluzunun içinde kendini biraz az giyinmiş hissetti. Maviler ve siyahlardan oluşan sıkıcı takım elbiseler alması gerekebileceğini düşündü, çünkü bu herkesin tercihi gibi görünüyordu.

En sevdiğim renk.

Kalabalığı takip ederek dolup taşan asansörlerden birine girdi ve kimsenin istediği katın düğmesine basmadığını fark edince uzanıp bastı. Bunu yaptığında takım elbiseli droidlerden birkaçı ona sorgulayıcı gözlerle baktı. Terli avucunu eteğinin kenarına sildi, olabildiğince dikkat çekmeden. Kimse ona bir şey söylemedi ve o da düşüncelerini toplamak ve hızlı bir moral konuşmasıyla kendine güvenini artırmak için sessizlik anına minnettardı. Başını öne eğdi ve diğer yolcularla göz temasından kaçındı.

Üniversitede gazetecilik sınıfının en iyisiydi, her zaman çok çalışmıştı ve muhabir olması gerektiğini biliyordu. O kazanmak mümkün olmuştu

Başkalarının bulmayı ancak hayal edebileceği gerçekleri röportajlarından öğrendi. O kadar rekabetçi bir piyasaydı ki, henüz büyük çıkışını yapamamıştı. Bu

Yine de röportaj kesinlikle onun için yapardı.

Asansör her katta duruyor gibi görüldüğü için yolculuk uzun sürdü. Son yolcu da yirminci kata çıktığında rahat bir nefes aldı. Birkaç kat yalnız kalacağı için mutluydu. ama çok çabuk geldi.

Yirmi dördüncü kata vardığını haber veren zil çaldı ve dışarı çıktığında büyük bir sessizlikle karşılaştı. Geniş alana baktı ve sinirleri daha da gerilirken midesinin sıkıştığını hissetti. Resepsiyonda gördüğü insan kalabalığı ve koşturmaca neredeydi? Orada olması gereken insan kalabalığı neredeydi? Bir sekreterin oturuyor olması gereken boş resepsiyon masasına baktı.

Cassie saatine baktı ve sekizi çeyrek geçtiğini fark etti. Max'in genellikle sabah yedide orada olduğu ve ekibin geri kalanının en geç sekizde orada olduğu söylenmişti, bu yüzden herkesin nerede olduğunu anlayamadı. Belki de bir ekip toplantısı ya da bir konferans vardı.

Resepsiyon masasını geçip geniş, ışıklı bir koridora doğru ilerledi. Ofis üstüne ofis boştu ve zaten gergin olan midesinin daha da gerilmesine neden oldu. Doğru yerde olduğunu biliyordu. Joseph Anderson ona tam olarak nereye gitmesi gerektiğini söylemişti.

Kendini bir casus gibi hissediyordu ve güvenliğin her an dışarı fırlayıp kim olduğunu ve ofiste ne yaptığını öğrenmek istemesini bekliyordu.

Koridorun sonuna doğru ilerledi ve sağında Max'in kapısını buldu. Hafif aralıktı, o da iterek açtı ve karanlık odaya bir adım attı.

Cassie'nin aşırı aktif hayal gücü devreye girdi ve bir an için kendisini bir korku filminde, bir soyguncunun saldırısına uğramak üzereymiş gibi hissetti. O var

Düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Loş odada etrafına bakarken kollarını ovuşturdu. Pencereler gizliliğe izin verecek şekilde renklendirilmişti.

Max'in attığı her adımı gölgelemesinden pek memnun olmadığını biliyordu ama anlaşma anlaşmaydı ve onu geride bırakmasa iyi ederdi. Tabii eğer bıraktıysa bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. İlk günü şu ana kadar plana göre gitmiyordu.

Cassie odayı taradı ve bir köşeye sıkışmış bir kanepede uyuyan bir figür fark ettiğinde sıçradı. Savaş ya da kaç tepkisi devreye girince kalbi hızlandı. Orada bulunmasına izin verilmeyen birinin ofise girebileceğini düşünemiyordu ama odada bulunmasına izin verilmiş olsa bile bu onu iyi bir insan yapmazdı. Şirket dünyasında korkunç şeyler olduğunu duymuştu. Hikayeler bir yığın evrakın arasına gömülüyor ve kurbanlar dertlerini asla dile getiremiyor. Yöneticiler çok güçlüydü. Sadece olumlu şeyler duymuştu.

ama bu kötü şeylerin olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kişiye daha yakından baktı, giyiminden ve cüssesinden bir erkek olduğunu anladı. Adam sırtüstü yatıyordu ve kolunu yüzünün üzerine atmıştı. Mışıl mışıl uyuyordu, üzerinde düğmeleri yarı açık bir elbise gömleği ve bir çift pantolon vardı. Çıplak ayakları, vücudunu kısmen örten ince bir battaniyenin altından dışarı çıkıyordu.

Max'in ofisi olduğu için onun olduğunu varsayıyordu ama neden o kanepede uyuyordu ve diğer tüm çalışanlar gitmişti. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Birçok yöneticinin gece geç saatlere kadar çalıştığını ve genellikle ofislerinde uyuduklarını biliyordu ama Max'i tipik bir yönetici olarak görmüyordu.

kurumsal köpekbalığı, işte bu yüzden onunla röportaj yapmayı çok istemişti. Dünyanın çoğu için bir gizemdi.

"Uyanma zamanı," dedi Cassie yüksek sesle. Adamın hafifçe inleyerek uyanmaya çalışmasını izledi, sonra sırtı ona dönük olacak şekilde ters döndü ve nefes alış verişinin derinleşip usulca horlamaya başlamasını dinledi.

Cassie boş yerde dikilmekten yorulmuştu ve Max'in onu beklememesini inanılmaz buluyordu. O sabah geleceğini biliyordu ve bir şey olursa onu arama nezaketini gösterebilirdi. geldi. Arasaydı dinlemeyeceğinden değil. Onun aramadığını biliyordu.

röportaj yapmak isterdi ve onun bir bahane uydurduğunu düşünürdü.

Yanına gitti, eğildi ve ellerini adamın omuzlarına koydu.

Onu sarsmaya başladı ama hiçbir işe yaramadı, bu yüzden daha sert itti ve vücudunun gerilmesini izledi. Y yapmak istediği şeyi başarmış gibi görüldüğü için geri çekilmeye çalıştı, ancak adam aniden bir yılanın vuruşundan daha hızlı hareket etti ve eli dışarı fırladı, onu yakaladı ve dengesini bozdu.

Toparlanmaya fırsat bulamadan doğruca adamın göğsüne yuvarlandı. Cassie nefes almaya bile fırsat bulamadan kendini ters dönmüş ve Max'in vücudunun onu esir almasıyla şaşırtıcı derecede pelüş olan koltuk minderlerine yapışmış halde buldu.

Adamın gözleri artık tamamen açıktı ve onunkilere bakıyordu. Kadın gözlerini kocaman açmış şaşkınlıkla ona bakıyordu, tehlikeye atılmış pozisyonuna itiraz edemeyecek kadar sersemlemişti.

Birden gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi ve başı onunkine doğru eğilmeye başladı. Dudaklarındaki protestoyu hissetti ama bir şey söylemeye fırsat bulamadı.

Max'in dudakları sarhoş edici bir öpücükle onunkilerin üzerine indi. Bir an için onu itti ve sonra gizemli Max Anderson'ı neden öpmemesi gerektiğine dair tüm nedenleri unuttu ve onun kendisini baştan çıkarmasına izin verdi.

Dudakları birkaç saniye içinde neredeyse cezalandırıcı bir halden yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hale dönüştü ve kadın midesinde daha önce hiç hissetmediği bir baskının oluşmaya başladığını hissetti. Dili yavaşça alt dudağını okşadı ve ağzının yumuşak kıvrımlarına girmeyi talep etti. Ağzı yavaşça açılırken içinden bir ürperti geçti.

Dili onunkine karışırken ağzının her gizli girintisini keşfetti. Elleri boynuna doğru kayıyor, onu kendine yakın tutuyor, çekip gitmesinden korkuyordu. Yine de temaslarını kesmek için herhangi bir isteği varmış gibi görünmüyordu.

Elleri kalçasını okşadı ve bluzundan yukarı doğru kaymaya başladı, karnındaki ve yan tarafındaki hassas cildi okşayarak içinde daha fazla yoğunluk oluşmasına neden oldu. Adam göğsünün alt tarafına ulaştığında, kadın haykırdı. Adamın eli yumuşak tümseğin üzerinde gezinmeye başladığında, kadın bir şekilde irade kazandı. O elin göğsünü kavramasını ve sıkılmış meme ucunun ağrısını dindirmesini ne kadar çok istediğini görünce şok oldu. Bu şok, onun altında kıvranmaya başlamasına yardımcı oldu. Kadının zevk içinde kıvranmadığını, kaçmaya çalıştığını anlaması bir anını aldı. Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerindeki tutku dolu ifade neredeyse onu mahvediyordu. Sorumluluğun canı cehenneme demek ve onun sihrini sürdürmesine izin vermek istedi.

Sırf tedbir olsun diye onu bir kez daha itti ve sonunda oturarak kadının altından kalkmasına izin verdi. Ayakta durmaya çalışırsa bacaklarının onu tutacağına güvenemediği için kanepenin en ucuna doğru kayd. Daha önce hiç bir erkek onun izni olmadan onu öpmemişti. Adamın cüretkârlığı karşısında ne kadar tahrik olduğuna şaşırdı.

Dudaklarında tehlikeli bir gülümsemeyle, "Cassie, eğer öyleyse beni istediğin zaman uyandırabileceğini söylemeliyim," dedi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi biraz soluk soluğa. Hain bedenine lanet okumak istiyordu.

"Kurban gibi davranma. O öpücükten sen de en az benim kadar zevk alıyordun. Hastaneye girdiğim ve dudaklarını yaladığını gördüğüm ilk andan beri bunu yapmak istediğimi itiraf etmeliyim. Çok cazipler" dedi, gözleri kızın şişmiş ağzına bakarken. Karnı daha da gerildi.

"Canın her istediğinde etrafta dolaşıp insanları öpemezsin," diye homurdandı ama onun haklı olduğunu biliyordu. İtiraz etmemiştir.

"Mmm, işte bu cazip bir düşünce," dedi daha da büyük bir sırıtişla.

"Her neyse. Herkes nerede?"

"Saat kaç?" diye sordu, onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Saat sabahın sekizini geçti. Binanın geri kalanı insanlarla dolu ama bu kat tamamen boş."

"Bu kadar yorgun olmama şaşmamalı. Sadece birkaç saat uyudum," diye mırıldandı parmaklarını zaten dağınık olan saçlarında gezdirirken. Ayağā kalktı ve masasına doğru ilerleyerek büyük boy sandalyesine oturdu. Sandalyeyi geriye doğru itti ve çıplak ayaklarını geniş tablanın üzerine koyarak birkaç kâğıdı etrafa saçtı. Hemen gidip onları toplamaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı. Eğır pasaklı olmak istiyorsa bu onun sorunu değildi. Adamın bu kadar uyanık olmasına şaşırmıştı, özellikle de sadece birkaç saat uyuduğū düşünülürse.

"Soruma hiç cevap vermediniz. Personelin geri kalanı nerede, yoksa canları istediğinde izin mi alıyorlar?" diye sordu iPad'ini çıkarıp not almaya hazırlanırken. Kadının suçlayıcı tonu karşısında gözleri kısıldı. Personeli inanılmaz derecede sıkı çalışıyordu ve onun onlar hakkında olumsuz bir şey yazmasını istemiyordu.

"Dedikodu uydurmaya başlamadan önce gerçekleri kontrol etmelisiniz Bayan McIntyre. Personelim ve ben bütün gece yeni bir iş girişimi için bazı son dakika değışiklikleri üzerinde çalıştık. Buradaki çalışanlar son derece sadık ve çalışkan kişilerdir. onlar hakkında olumsuz. Onlara bugün izin verdim. Yarın sabah çok sıkı çalışarak geri dönecekler."

Cassie az önce müdürün odasına götürülmüş ve dedikodulara neden olduğu için azarlanmş gibi hissediyordu. Etrafta kimse yokken ve patron kanepede uyurken başka ne düşünebilirdi ki? Bir şey yazmadan önce kontrol edeceğine dair ona şüpheyle yaklaşabilirdi. Not alması, gerçekleri doğrulamayacağı anlamına gelmiyordu. Önümüzdeki ayın uzun bir ay olacağını söyleyebilirdi.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sessizce oturup düşüncelerini toplamanın daha iyi olacağını düşündü. Max Anderson'ın hayatındaki ilk gününün gerginlikle dolu olmasını istemiyordu. Bunun ikisine de bir yararı olmazdı. Eğer iş gerçekten zora girerse, Max görüşme sürecini tamamen bitirebilirdi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elbette, ona vurmasının yaratacağı tanıtım diğer muhabirler için iyi bir hikâye olabilirdi ama bu kısa sürede sona ererdi ve o zaman hikyesi biterdi ve kazadan önceki halinden daha kötü bir duruma düşerdi.

"Madem görüşmenin başlaması için bu kadar kötü bir gündü, yarına kadar bekleyebilirdik," dedi ona.

"Ve sen de doğruyu söylediğime inanır mıydın?" diye sordu. Onu düşündüğünden daha iyi tanıyordu, çünkü hayır, inanmazdı.

Max tüm mülakat sürecini ikinci kez tahmin ediyordu. Bu ona, kızın onu neden etkilediğini anlamak için bir bahane veriyordu ama bunu yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu.

Ne kendini ne de mahremiyetinin ihlal edildiğini aıklayabildi. Öpücük hakkında bir süre düşündü.

Birkaç dakika önce yüzündeki gülümsemeyi engelleyememişti. Her sabah böyle uyanmaya alışabilirdi. Bir aziz değildi ve birçok güzel kadınla birlikte olmuştu ama hiçbir zaman geceyi onlarla geçirmemişti. İhtiyaçları karşılandıktan sonra sarılıp birbirlerine hayat hikâyelerini anlatmak gibi bir arzusu yoktu. Aslında hiç bir kadınla uyanmamıştı ve bunun tatsız bir deneyim olmadığını fark etmişti. Cassie McIntyre ilgisini çekmişti.

Öte yandan, babası ve amcası görüşmeyi destekliyor ve bunun şirket için iyi olacağını söylüyorlardı. Bu iki adamın mutlu olduğu her şey onun başını çok ağrıtacaktı. Cassie'yle kazadan önce hiç tanışmamışlardı, bu yüzden bu işe nasıl karışabileceklerini anlamıyordu ama yine de yorgun olacaktı. Cassie'nin amcalarında kalması onu özellikle geriyordu ama Cassie'nin kendi evine taşınmasına izin verilecekti.

birkaç gün içinde. Onun tek başına kalması fikri hoşuna gitmiyordu ama oldukça iyi iyileşmişti ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zaten nerede kaldığı da umurunda olmamalıydı.

"Kahve ve yemeğe ihtiyacım var. Dün gecedan beri ikisinden de yemedim," dedi ayağa kalkarken. Kanepeye gitti ve hızlıca çoraplarını ve ayakkabılarını giydi, sonra ayağa kalktı ve kıyafetlerini düzeltti. Kadının banyo olduğunu tahmin ettiği bir kapıdan geçti ve içeri girdiğinden çok daha iyi görünerek dışarı çıktı.

"Ceketime ihtiyacım var mı?" diye sordu, binadan çıkıp çıkmadıklarından emin değildi.

"Hayır, burada yiyeceğiz. Birinci katta bir kafe var." Onu odadan çıkardı ve hızla asansöre doğru yürüdü. Yol boyunca sessiz kaldılar. Kendini daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu çünkü sessiz bir röportajdan asla Pulitzer Ödülü alamayacaktı. Kafasını sallayarak temizledi ve kapılar kalabalık lobiye açıldığında kendini daha iyi hissetti. Koşuşturma ve telaşla başa çıkabilirdi. Sessizlik, o kadar da değil.

"Burada sık sık yemek yer misin?" diye sordu. Kendi kafasına vurmak istedi. Sorabileceği onca soru varken böyle saçma bir şeyle başlamıştı. Adam cevap verme zahmetine bile girmedi, sadece ona baktı. kaşlarını kaldırdı. "Aslında geceyi sık sık burada, ofiste geçirip geçirmediğinizi öğrenmek istiyordum."

"Aşk hayatımı merak ediyor musun Cassie?" diye sordu imalı bir şekilde. Cassie gözlerini kocaman açarak ona baktı, bir an için bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu. Adamın kıkırdamasını duyunca derin bir nefes aldı. Onun gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

"Hiç de değil, ama eminim bazı okuyucularım ne kadar uygun olduğunuzu biliyorum. Ben sadece ne kadar sıkı çalıştığımı anlamaya çalışıyorum," dedi biraz kendini beğenmiş bir şekilde, sonra da büyük kafeye girmek için onun önüne geçti. Kafe dediği şey aslında daha çok bir hastane kafeteryasını andırıyordu.

Çok büyüktü. Açık büfe tarzı bir servis alanı ve lezzetli kokan yiyecekleri servis eden çalışanlar vardı. Karnının guruldadığını duydu ve kendisinin de aç olduğuna karar verdi.

Bir tepsi kaptı ve sıraya girdi, onun da kendisini takip edeceğinden emindi. Son sözü başkasının söylemesinden hoşlanmadığını biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Biliyorsun, bu işe yaramayacak," diyerek onun sıçramasına neden oldu. Tam arkasındaydı ve başını öne eğmişti, böylece kelimeler tam kulağının arkasından fısıldanıyordu, sıcak nefesi hafifçe kızın üzerinde geziniyordu

çıplak teni. İçini titreten ürpertiye durduramadı. Vücudunun çılgına dönmesine neden olmakta gerçekten iyiydi.

"Ne işe yaramaz?" diye sordu nefes nefese.

"Aramıza ne kadar mesafe koymaya çalışırsan çalış, ben de seni en az senin beni tanıyacağını düşündüğün kadar tanıyacağım," dedi. Çok hızlı bir şekilde ilerledi ve önündeki kişiye çarparak Max'in dudaklarından bir kahkaha kaçmasına neden oldu. Ona ne yaptığını biliyordu. Hemen o kişiden özür diledi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye blöf yaptı. Adam başka bir şey söylemedi ama ikisi de onun yalan söylediğini biliyordu.

Yemeklerini aldılar ve adam köşede bir masa bulup oturdu. Kadın da onu takip etti ve tepsisini önüne koyarak lezzetli yemeklere daldı.

Yemek. Sanki hayatı buna bağıymış gibi yemeye başladı ve ikisi de birkaç dakika sessiz kaldı.

"Kim bu güzel kadın?" dedi bir adam masalarına yaklaşıp davet edilmeden otururken. "Ben Trenton, Max'in ağabeyi," dedi adam. Cassie onu hakkında yazılmış bazı makalelerden tanıdı. Bir süre önce evlenmişti.

"Bu Cassie McIntyre, Trenton. Bir süre kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimde dolaşacak ve bir röportaj yapacak," dedi Max. Cassie ona ters ters baktı. Denese bile bundan daha kaba olamazdı.

"Memnun oldum Cassie. Eğer bu adam hakkında gerçek bir pislik arıyorsan beni görmeye gelmelisin," dedi göz kırparak. Cassie Max'in kardeşinden hemen hoşlanmıştı.

"Bunu kesinlikle kabul edeceğim, Trenton," dedi, köpek yorumundan sonra bile kendini daha iyi hissediyordu.

"Bu anlaşmanın bir parçası değil," diye homurdandı Max, onun aile üyelerinden daha fazlasıyla etkileşime girmesinden hoşlanmadığı belliydi.

"Aile üyelerinizle sizin hakkınızda konuşamayacağımı belirten hiçbir şey yok. Sadece özel hayatlarını ihlal edemeyeceğimi söylüyor," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Kadın ailesi ya da çalışanlarıyla konuşamayacağına dair bir şey imzalamazdı. Aptal değildi. Max ona ters ters baktı ve elindeki yemeği itti.

Elinden gelse gününün geri kalanını tatsızlaştıracakını hissediyordu.

Trenton gülerek ve göz kırparak, "Bu kadar huysuz olma Max, çok fazla sır vermeyeceğim," dedi. Cassie onların etkileşimini eğlenceli buldu. iPad'ini çıkarıp bazı notlar aldı, bu da Max'in daha da kızmasına neden oldu. Onu bu kadar kolay kızdırabilseydi, o şeyi daha sık çıkarırdı. Onu kızdırmaktan zevk alıyordu.

"Yani Cassie, sen bir muhabir misin?" Trenton sordu.

"Olmayı umuyorum. Gazetecilik bölümünden birincilikle mezun oldum ama ne yazık ki küçük bir kafede barista olarak çalışıyorum. Farklı gazete ve dergilerde iş bulmaya çalıştım ama piyasa o kadar Şimdiye kadar hiç şansım olmadı. Biliyorum bu özel Max'le yapacağım mülakat bana sorunsuz bir iş sağlayacak," dedi ıslıl ıslıl parlayarak. Yoğun bir haber odasında çalışacağı için çok heyecanlıydı. Mezun olmadan önce kendisi için yaptığı on yıllık planını yakında gerçekleştirecekti.

"Evet, Max röportajlar söz konusu olduğunda kesinlikle ketum davranıyor. Geri kalanımız genellikle onları hallederiz, böylece her zaman peşimizde olmazlar," dedi. Onu gücendirmiş olabileceğini fark etmiş gibiydi ama Max'in derisi bundan çok daha kalındı.

"Muhabirlerin can sıkıcı olabileceğini biliyorum, endişelenmeyin. Ancak aileniz gibi halkın gözü önünde olduğunuzda, halk sizin hakkınızda her şeyi bilmek ister. Zevkli olacağıma ve işim bittikten sonra hiçbirinizin peşine düşmeyeceğime söz veriyorum" diye yanıt verdi.

Cassie fincanını eline aldı ve kahveden uzun bir yudum aldı. Konuşmaya ara vermeye ve kafeinin onu uyandırmasına ihtiyacı vardı. O ve Trenton birkaç dakika daha konuşurken Max garip bir şekilde sessizdi. Onun Sessizlik onu alaycı sözlerinden daha çok endişelendiriyordu. Onun gözünü korkutmak için yeni yollar bulmakta iyiydi.

Max sandalyesinde arkasına yaslanmış, kahvesini içiyor ve ikisi arasında gidip geliyordu. Onun gözlerindeki bakışa hiç güvenmiyordu. Adamın elinde başka bir şey olduğunu biliyordu.

"Görüşme ne kadar sürecek? Bir öğleden sonradan fazlası gibi görünüyor," diye sordu Trenton sonunda.

"Bir aylığına," dedi Cassie ona. Trenton şaşkınlıkla öksürdü ve kahvesinden bir parça döktü. Cassie gülümsedi.

"Bunu nasıl başardın?" Trenton sonunda ondan Max'e ve tekrar ona bakarak sordu.

"Önce kardeşin arabasıyla bana çarpıp bir hafta hastanede komada kalmama neden oldu, sonra da onu dava etmeyeceğime söz vererek bana kağıt fırlatma cüretini gösterdi. Ben bir röportaj seçtim,

onun yerine," dedi kocaman bir gülümsemeye. Trenton ağzı açık bir şekilde bir süre ona baktı. Sonra gözleri parladı ve birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden olan yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Bu paha biçilemez, cidden. Bree ve Austin'i aramak için sabırsızlanıyorum. Çıldıracaklar," dedi Trenton kahkaha nöbetleri arasında.

Max kardeşine ters ters bakarak, "Bu seni hiç ilgilendirmez, Trenton," dedi.

"Bunu ailemizden uzak tutmanızın hiçbir yolu yok. Böyle şeylerin ailemizde orman yangını gibi yayıldığını biliyorsun. Durdurulamaz Max'e şantaj yapılıyor, üstelik küçücük bir kadın tarafından. Günümü güzelleştirdiğiniz için çok teşekkür ederim Bayan Cassie McIntyre," dedi ayağa kalkarken.

"Rica ederim, Trenton. Sizinle daha fazla konuşmak için sabırsızlanıyorum," dedi parlak bir gülümsemeye. Trenton kafeteryadan çıkarken kahkahaları onlara kadar ulaşıyordu.

"Kendini beğenmiş gibi bakma Cassie, gün daha yeni başlıyor," diye tehdit etti Max. Adamın sözleri Cassie'nin neşesini biraz olsun kaçırmıştı. Onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu ama adam sadece bir bakışıyla ya da tenine değen hafif bir nefesle vücudunda tarif edilemez şeylerin olmasına neden oluyordu. Onun neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

yüzde yüz çaba gösterse ne yapardı? Arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı.

"Günün geri kalanı için planın nedir?" diye sordu sonunda, iş konusuna geri dönmeye çalışarak.

"Korkarım bugün oldukça sıkıcı geçecek. Bu hafta sonunda Alaska'ya bir iş seyahatim var ve evrak işlerine yetişmem gerekiyor. İstemiyorsan burada kalmak zorunda değilsin," dedi neredeyse umutla.

"Gidecek başka yerim yok," dedi kendi kendine, onu kovalamasının mümkün olmadığını düşünerek. Gittiği anda inanılmaz bir şey ortaya çıkacaktı ve bunu kaçırma riskini göze alamazdı.

"Sen bilirsin," dedi omuz silkerek, sanki onun için fark etmezmiş gibi. Sonra masanın öbür ucuna uzandı ve kızın kaçmış saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. Saç telini yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdı, geri çekilirken parmakları yanağını okşadı. Şimdiye kadar etrafında gördüğü en alingan insandı ve bir insanın kişisel balonunu hiç düşünmemişti.

Omuzlarını sıkılaştırdı ve iPad'ini dikkatle odak noktasına getirdi. Görüşmeye kaldığı yerden devam etmek ve kendisine erkek gibi davranılmasından hoşlanmadığını ona göstermek istiyordu.

"Sizin için ne tür insanların çalışmasını istersiniz?" diye sordu, profesyonel ses tonuyla gurur duyarak. Adam derin düşüncelere dalmış gibi bir an ona baktı.

"Her şeyden önce çekici olmalılar. Bütün gün takım elbiselerle uğraşmak zorundayım, bu yüzden ofiste işleri hafifletmek için göz alıcı bir şeyler istiyorum," dedi ciddi bir tonda. Kız ona baktı ve şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Bunu kastetmiş olabileceğine inanamıyordu. Eğer doğruyu söylüyor olsaydı, ülkenin yarısı onun boğazını kesmeye hazır olurdu. Belki de o kadar sığ biriydi. Devam etmeye karar verdi ve öfkeyle notlar yazmaya başladı.

"Yani başka bir deyişle etrafınızın sürtüklerle çevrili olmasını mı tercih ediyorsunuz?" diye sordu.

"Çekici insanların aptal olması gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Bir an durdu, uygun bir yanıt bulmaya çalıştı. Ne söylediğinin bir önemi yoktu, çünkü röportaj yapacak olan o değildi.

"Zeka hakkında hiçbir şey söylemediniz - sadece çekici olmaları gerektiğini söylediniz. Bu çekici kadınlar için özel bir kıyafet kuralınız var mı? insanlar?" diye karşılık verdi.

"Benim felsefem her zaman insan vücudunun güzel olduğu ve Bu nedenle varlıkları öne çıkarmakta utanılacak bir şey yok." Sonra da kızın kıyafetlerine baktı, sanki kesinlikle bir eksiği varmış gibi. Adam onu mikroskop altındaymış gibi incelerken kıvrınmamak için kendini zor tuttu. Cassie çılgına dönmüştü ama bunun yüzünden belli olmamasını umuyordu.

En profesyonel ses tonuyla, "Bir pislik gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?" dedi.

"Sırf güzel şeyleri seviyorum diye mi? Şimdi kim önyargılı davranıyor Cassie? Bimbos'un bana çok yakıştığını fark ettim," diye ekledi. Cassie görüşmenin bitmesine hazırdı. Adamın da tam olarak bunu amaçladığını hissediyordu. Adam ayağa kalkarak kahvaltının bittiğini işaret etti. Kadın sessizce onu asansöre kadar takip etti ve orada da sessizliğini bozmayı reddetti.

Kapılar açıldığında ofiste birkaç kişi vardı ama kesinlikle dolu değildi. Başını kaldırıp resepsiyonist masasının arkasında oturan yaşlı bir kadın gördü ve o anda adamın kafeteryada söylediği her şeyin yalan olduğunu anladı. Onu kızdırmaya çalışıyordu ve bu mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. Ne de olsa tüm ayı çıkaramayabilirdi.

Dördüncü Bölüm

"Burada işini doğru yapmayı bilen biri var mı?" Max sessiz odaya gürleyerek girdi. Birkaç yüz ona doğru döndü, iyi. Kötü bir ruh hali içinde olduğunun farkındaydı ve ayıyı dürtmek istemiyordu. Cassie bazı notlar yazmaya başlayınca Cassie'nin kafası döndü ve hayal kırıklığının tüm gücü Cassie'ye odaklandı.

Cassie iki haftadır ofiste Max'i gözlemliyordu. Adam hakkında genel bir fikir ediniyordu ama umutsuzca istediği hikâyeyi bulamıyordu. Anderson'lardan biri hakkında daha önce kimsenin yazmadığı daha kişisel bir şey bulmak istiyordu ama adam onu engellemekte inanılmaz derecede başarılıydı.

Şu anda, hakkında hiçbir şey bilmediği kurumsal bir sorun nedeniyle Alaska seyahati ertelendiği için hayal kırıklığının ötesindeydi ve hava kötüleşirken, çok geç olmadan oraya varmak için endişeleniyordu.

Bir haftadır dairesine geri dönmüştü ve Joseph'in lüks konuk evinde kaldıktan sonra burası aynı çekiciliğe sahip değildi. O biraz Max'in harcadığı uzun saatler için minnettardı çünkü eve vardığında duş almaya ve yatmaya hazırды. Onunla tanışana kadar hiç şikâyet etmeden evim dediğı bu yalnız yere fazla bakmasına gerek kalmamıştı.

Max hışım la masasına doğru ilerledi ve saldırmaya hazırlanan bir köpekbalığı gibi etrafında dönmeye başladı. Daha küçük bir insan onun içinde bulunduğı ruh haliyle korkudan titrerdi. O sadece başını dik tuttu ve onun gözlerinin içine baktı. Aslında onun öfkesi onu neşelendirmişti. Ona göstermeye kararlı görüldüğü kişiliğ in dışında, onda gerçek bir duygunun parladığını görmek çok daha iyiydi. Onun ilginç bir makale yazması için kılını bile kıpırdatmıyordu.

Ondan her şeyi çekip alması gerektiğini öğreniyor ve amacına ulaşmak için farklı işkence yöntemleri düşünüyordu.

Sonunda daireler çizmeyi bıraktı, eğildi ve ellerini masasının üzerine koyarak yüzünü onunkine yaklaştırdı. Kalbinin hızlandığını hissetti ve dudaklarının birbirinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark etti. Kanepedeki buharlı öpüşmelerinden beri ona bir daha dokunmaya kalkışmamıştı ve hayal kırıklığına uğramış olsa da bunu yapmasını diliyordu. Artık kendini bile tanıyamıyordu.

Sıkıcı toplantılarda ve iş yemeklerinde otururken kendini giderek daha fazla gerçek adama odaklanırken buldu. Başlangıçta düşündüğü gibi biri değildi. Kendini bir playboy olarak göstermeyi seviyordu.

kurumsal köpekbalığı ama birlikte çalıştığı insanları seven, zamanını ve parasını hiç düşünmeden veren harika bir işverendi. Ona biraz aşık olduğundan korkuyordu. Bunu kendine bile itiraf etmedi ve aklına gelmez gelmez bu düşünceyi kovdu.

Bazen onun etrafta olduğunu unuttur ve ofislerde normalde yaptığını varsaydığı gibi davranırdı, personelle şakalaşır ve iyi mizahla doluydu. Çok sinirlendiğinde onu azarlamaktan çekinmeyen sekreteri Cynthia ile harika bir ilişkisi vardı. Ne yazık ki şu anda öğle yemeği için dışarıdaydı.

"Ne halt yazıyorsun şimdi?" diye tersledi sonunda. Kızardı, adamın zihin okuyamamasına sevindi.

"Ben buradayım, biliyorsun. Yüzüme karşı bağırmana kesinlikle gerek yok. Ayrıca, bana sağladığın duştan hoşlanmıyorum," dedi sakın bir tonda ve elini kaldırarak kaşlarını sildi. Aslında üzerine tükürmemiştir ama tekrar nefes alabilmek için onu geri çekmeye çalışıyordu.

"Birincisi, ben bağırmam, duyulmak için konuşurum. İkincisi, tükürmem," diye tersledi, ancak ağzının köşesi bir santim kadar yukarı kalktı. Aralarındaki şakalaşmadan en az onun kadar keyif alıyor gibiydi. Günlük hayatında sergilediği tutku miktarı onu harika bir aşık yapıyor olmalıydı. Onun hiçbir şeyi yarım yamalak yaptığını düşünemiyordu. Adamın kıyafetlerini çıkarıp onu sağ kolundan tuttuğunu hayal ederken zihni tekrar sürüklendi

masaya yaslanmıştı. İçindeki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordu. Başını salladı, sıcaklık yanaklarını daha da doldurdu. Onun tepkisi karşısında kendi gözleri karardı.

"O halde yanılmış olmalıyım. Beni aydınlattığın için teşekkür ederim," dedi alaycı bir tonda. Adamın gözleri daha da kısıldı. Boğazından bir hırıltı kaçtı ve tekrar ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Kadın rahat bir nefes aldı ama adamın kokusuyla sarmalanmanın bir faydası olmamıştı.

"Her küçük şeyi yazmana gerek yok. Eğer amacın beni bir canavara dönüştürmekse..." diye tekrar sesini yükseltmeye başladığında kız onun sözünü kesti.

"Size daha önce de söyledim, ben değersiz bir magazin muhabiri değilim. Max Anderson'ın hayatını derinlemesine incelemek istiyorum. Ne kadar çok not alırsam, makale o kadar iyi olur," dedi mola isteyen bir çocukla konuşur gibi. Gerçekten de ihtiyaı varmış gibi görünüyordu.

"Konuşmamız gerekiyor. Beni takip edin," dedi ona, ofisine gitmeden önce. Bu kulağa pek hoş gelmiyordu. Daha fazla üzülmeli, hatta biraz korkmalıydı ama tek hissedebildiği heyecandı, ta ki adamın bir sonraki sözlerine kadar. "Git ve birkaç fincan kahve de al, bu biraz zaman alabilir."

Cassie oturmuş, ağzı açık bir şekilde onun sırtına bakıyordu. Ofisteki kıs kıs gülüşmelerin farkındaydı. Adamın kendisine hizmet etmesini isteyecek kadar cüretkâr olduğuna inanamıyordu. Bir süre olduğu yerde kaldı.

Birkaç dakika boyunca kafasının içinde saydı. Ondan bir tepki almaya çalıştığını ve yemi yutmaması gerektiğini biliyordu, ama daha önce deneyimlemediği bir şekilde onu tahrik ediyordu. Onun talepkâr bir domuz gibi davranmasından nefret ediyordu. Üstünlüğü ele geçirmenin en iyi yolunun umursamıyormuş gibi davranmak olduğuna karar verdi. Ne kadar yumuşak ve etkilenmemiş tepki verirse, onu o kadar sinirlendirecekti.

Yavaşça ayağa kalktı, cezveye doğru yürüdü ve ona bir fincan kahve doldurdu. Fincana birkaç çalkalama tuz eklerken kendi kendine gülümsedi, ilk yudumda vereceği tepkiyi bekliyordu. Bunun tesadüfen olduğuna asla inanmayacağını biliyordu ama bunun son yudum olacağından da emindi. ona bir fincan kahve getirmesini isterdi. Kendi fincanına güzel kokulu bir içecek hazırlamak için zaman ayırdı.

"Teşekkürler," dedi bardağı alırken. Büyük bir yudum aldı, sonra masasının üzerine tükürdü ve bazı evrakların üzerini örttü. Adam şok içinde ona baktı. Gülümsememek için kendini zor tuttu, yüzündeki aynı donuk ifadeyi korudu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu masumca.

"Bu da ne..." diye kekeledi. Kadın, neyin yanlış olabileceğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi ona baktı ve kendi kahvesinden uzun bir yudum aldı. Kağıt havlu almak için ayağa kalkmadan önce ona ters ters baktı. Dağınıklığı çabucak temizledi oturmaya devam etti. Sonra, onu hayrete düşürerek, bardağı geri aldı.

kalktı ve bir içki daha aldı, yüz ifadesi hiç değişmedi. *Kahretsin, çok iyiydi,* diye düşündü kızgınlıkla.

Telefon çaldı ve yüzündeki rahatlamaı gizleyemeyerek hemen açtı. Bir süre dinledikten sonra ona döndü.

"Bunu almam gerekiyor. Bu konuşmaya daha sonra devam ederiz," diyerek onu kovdu. Odadan çıktı ve kahkahalar havada uçuşmadan önce banyoya gitmeyi başardı. Kendini kontrol altına aldığından emin olana kadar orada kaldı ve sonra ofise geri döndü.

Öğleden sonra Max'ten uzak durmaya karar verdi ve bunun yerine birkaç çalışanla patronları hakkında konuştu. Tek bir kişinin bile onun hakkında söyleyecek olumsuz bir şeyi yoktu - bu oldukça rahatsız ediciydi.

Ertesi gün Cassie asansörle yukarı çıktı ve Joseph ile George'un bazı çalışanlarla konuştuklarını görünce çok sevindi. Bir süredir onlarla konuşma fırsatı bulamamıştı ve Max hakkında daha fazla bilgi almayı umuyordu.

"Günaydın Cassie. Görüşme nasıl gidiyor?" George onlara doğru adım atarken sordu.

Samimi bir gülümsemeyle, "Harika gidiyor ama ikinizin de birkaç dakikası varsa, aklınızı almak isterim," dedi. Onlarla konuşmak çok kolaydı ve ona hoş karşılandığını hissettirdiler.

"Güzel bir bayan için her zaman vaktimiz vardır," diye katıldı Joseph. Karısını ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve alayları her zaman rahatlatıcı, bazı yaşlı erkekler gibi ürkütücü ayetler gibi geliyordu. Joseph'in erkekleri tanıdığını biliyordu. yaş aslında genç kadınları kovalıyordu, bunun onları daha genç gösterdiğini düşünüyordu. Bu onu hep ürkütürdü.

"Neden kafeteryaya gitmiyoruz, böylece konuşurken bir şeyler yiyebiliriz?" George sordu. Aşağıya inmeleri normalden daha uzun sürdü çünkü herkes iki adamı durdurup sohbet etmek istiyor gibiydi. Arkadaş canlısıydılar ve en alt kademeden en üst kademeye kadar herkesle konuşmaya istekliydiler. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden bazı notlar aldı. Max, ailesinin özel hayatları hakkında konuşamayacağını söyledi ama Anderson'ların herkese değer verdiğini hissettirmek için her şeyin ötesine geçtiğini belirtmekte bir sakınca görmedi. Bu konuda şikâyet edemezdi.

"Oğlumu düzen içinde tutmayı başarabiliyor musun?" George kocaman bir gülümsemeyle ona sordu.

"Kimsenin bu göreve hazır olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Beni yakaladınız genç bayan," dedi hızlı bir kahkaha atarak. "Ama eminim onu doğru yolda tutmayı başarıyorsunuzdur."

"Kendini sert sanıyor ama benim gözüm kolay kolay korkmaz. Kendimi tutuyorum," dedi biraz da gururla. Aslında onu çok korkutuyordu ama

Arada bir hırladığı ve bağırdığı için değil, o için için yanan gözlerini ona her diktiğinde vücudunun aşırı hızlanmasına neden olduğu için.

"Bunu duymak içimi ferahlattı. Çelik gibi omurgası olan kızları severim," dedi George ona. Cassie rahatladı ve iPad'ini çıkararak soru sormaya hazırlandı.

Şirketin yöneticileriyle konuşma fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Joseph ona açık bir gülümsemeyle, "Biz açık bir kitabız, o yüzden devam et ve bize istediğin her şeyi sor," dedi.

Birkaç saat boyunca kafeteryada oturdular, zaman ondan uzaklaşıyordu. Onların arkadaşlığı o kadar hoşuna gitmişti ki bütün gün orada oturabilirmiş gibi hissediyordu. Sonunda saatin kaç olduğunu fark ettiğinde, hemen kalkıp üst kata geri döndü. Alaska gezisinin yaklaştığını biliyordu ve Max hâlâ onunla gideceğini onaylamamıştı. Gün bitmeden bu işi halletmeyi umuyordu.

Kadın içeri girdiğinde Max ofisinde oturuyordu. Önce saatine, sonra da kızın yüzüne baktı. Kızın babası ve amcasıyla birlikte olduğunu biliyordu ve bu kadar uzun süre gitmiş olmasından memnun değildi. Çok istiyordu

çok önemli olan iPad'ini ondan aldı ve son birkaç haftadır yazdığı her şeyi okudu. Bu saçmalığa izin verdiğine inanamıyordu.

Görüşme devam edecek.

Ne zaman bu saçmalığa bir son vermeyi düşünse, midesi protesto için kasılıyordu. Onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsa, her sırrını o kadar çok bilmek istiyordu. Hiçbir kadından bu kadar etkilenmemişti ve onun üzerinde sahip olduğu güçten hoşlanmıyordu. Onun da kendisini en az kendisi kadar arzuladığını biliyordu. Belki de her ikisini de memnun etmeli ve onu yatağına götürmeliydi. Kendisine, aniden şiddetlenen hormonları üzerinde tek başına kontrol sahibi olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Kendisi için bile mükemmellik konusunda titizdi ve onun yanındaki zayıflığı kabul edilemezdi.

Haftalardır ona dokunmamıştı çünkü durmak için kendine güvenmiyordu. Onun da kendisini durduracağına güvenmiyordu. İkisine de işkence ettiği için gerçek bir aptal olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ya onu yatağına götürmesi ya da kendi yoluna göndermesi gerekiyordu. Hangi yoldan gideceğine bir türlü karar veremiyordu.

Max sandalyesinde arkasına yaslandı, içinden geçen çalkantılı duyguların yüzüne veya vücuduna yansımalarına izin vermeyerek rahat görünüyordu. Bir ayağını masasına dayadı ve ona gülümsedi.

"Otur, sohbet etmek istiyorsun gibi görünüyor," dedi. İçeri doğru yürüdü ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Uzun öğle yemeğiniz nasıl geçti?"

Cassie bir an için ona tuhaf tuhaf baktı. Onun maaş bordrosunda değildi. Aslında sadece onunla ve onun için çalışan insanlarla röportaj yapmak için oradaydı, bu yüzden birkaç saatliğine gitmesine neden kızmış olabileceğini anlamadı. Bazen adam hiç mantıklı gelmiyordu.

"Öğle yemeği harikaydı. Baban ve amcanla konuştum. Merak etme, makalemde bir sürü kişisel aile öyküsü yazmayacağım, ama sana karşı adil olmak için mümkün olduğunca net bir resme sahip olmam gerekiyor," diye hızla ekledi ve onun sözünü kesti.

"Eğleniyor musun peki?" diye sordu kayıtsızca.

"Aslında, evet. Sorduğun için teşekkürler," dedi aynı umursamazlıkla.

"Bu iyi," diye cevap verdi. İğrenç derecede kibar konuşmaları gülünçtü ve onunla işi bitmişti.

"Alaska gezisi hakkında bir karar verdin mi? Sizi iş başında görmek benim için harika olurdu. Üzerinde çalıştığın Bu anlaşılmayı uzun zamandır yapıyorum ve senin hakkında tam bir fikir edinebilmek için gitmem gerekiyor," diye yalvardı. Yalvarmaktan nefret ediyordu ama gitmek istiyordu. Birkaç günlüğüne gitmiş olacaktı, bu da onun değerli ayını kesecekti.

Max birkaç dakika boyunca ona baktı ve ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermedi. Onun gitmesine izin verip vermeyeceğini anlayamadı.

ve ılık atacak gibi hissetti. Bu kadar gerilim yeter.

"Alaska, yılın bu zamanlarında tehlikeli olabilir. Bildiğiniz gibi Cordova adında küçük bir kasabaya gidiyorum. Sen de benim gibi bölgeyi araştırdın mı? önerdi mi?" diye sordu.

"Evet, internette bir araştırma yaptım. Ana endüstrisinin balıkçılık olduğunu ve her hanenin en az bir üyesinin büyük olasılıkla bir şekilde balıkçılık endüstrisine dahil olduğunu biliyorum. Exxon Valdez petrol tankerinin Blight Resifi'nde karaya oturarak Kuzey Amerika'daki en yıkıcı çevre felaketlerinden birine neden olmasıyla ağır bir darbe aldılar. Bu ve Ağaç kesimine getirilen kısıtlamalar nedeniyle kasaba bazı ağır darbeler aldı ama yavaş yavaş geri dönüyorlar" dedi gururla.

"Kasaba aynı zamanda çok fazla kar yağışı ve tehlikeli derecede düşük sıcaklıklardan etkileniyor ve vahşi hayvanlara karşı dikkatli olmanız gerekiyor. Canınızın istediği yerde öylece dolaşamazsınız. Bu koşullarda birkaç dakika içinde ölebilirsin," dedi kararlı bir şekilde. Adamın boyun eğmeye başladığını hissedebiliyordu. Onun fikrini değiştirmesini istemediği için hevesle oturdu.

"Hepsini anlıyorum ve söz veriyorum, etrafta olduğumu bile zar zor fark edeceksin," dedi sessizce.

"Bu pek olası değil," dedi sırtarak. Aklından geçen düşünceleri bilseydi, ona katılmak için bu kadar istekli olacağını sanmıyordu.

tenha bir kasaba. Uzak bir kulübede onunla yalnız kalacağı düşüncesi bile vücudunu harekete geçirmişti. Oturduğu için minnettardı, böylece onun üzerindeki etkisinin kanıtlarını göremezdi. Bir an için koltuğunda kıpırdandı, aniden çok rahatsız oldu.

"Eğer benimle geleceksen, not almaktan ve beni takip etmekten daha fazla işe yaraman gerekecek. Cynthia'nın ailevi bir acil durumu var ve normalde olduğu gibi bana eşlik edemeyecek.

Bu yüzden onun yerine geçmene ihtiyacım var," dedi. Gitmek için her şeyi yapmaya hazırdı ve sekreteri olarak bazı notlar almak o kadar da zor görünmüyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi, sesinin çok hevesli çıkmamasını umarak.

"Cynthia'nın işi görüldüğü kadar kolay değil. Yaptığı işte o kadar iyi ki, zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Ne zaman konuşacağınızı ve ne zaman konuşmayacağınızı bilmeniz gerekiyor. Ayrıntılı notlar almalı, ne sorduğumu dinlemeli ve yerlileri rahatsız etmemelisin," diye öğüt verdi. Ona iğneleyici bir cevap vermek istedi ama zar zor tutmayı başardı.

"Cynthia'nın gerçek bir cevher olduğunu biliyorum. Yarın onun aklını alacağımdan ve bilmem gereken her şeyin üzerinden geçmesini sağlayacağımdan eminim," dedi.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu ofislerde birbirimize çok yakınız. Hakkında yazmanızı istemediğim bazı tartışma konuları var. Bu görüşme konusunda hoşgörülü davrandım, ancak bu yolculukta dikkatli olmanız gerekecek.

ne yazdığınızı. Son kopyanı onaylamam gerekecek," dedi Max ona. Kızın tüyleri hemen diken diken oldu. Onun dürüstlüğünü sorgulamasından hoşlanmıyordu. Ayrıca makalesi üzerinde son sözü onun söylemesinden de hoşlanmıyordu. Yine de tartışması gerekip gerekmediğini bilmiyordu,       gerçekten gitmek istiyordu. O kendini bir şeye kitlemeden nasıl kabul edebileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Bu ifadeden biraz alındığımı söylemeliyim.  ş ilerle çok iyi anlaşıyorum. Ayrıca en başından beri dürüst olacağıma söz verdim. Eğer saklayacak bir şeyiniz yoksa, yazımda ne sorun olduğunu anlamıyorum," diye cevap verdi, herhangi bir söz vermekten kaçınarak. Ellerini kavuşturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu.  kisi de herhangi bir taviz vermeye alışık olmadığından gözlerini ona dikti.

"Tamam, makaleye göz atmanıza izin vereceğim ama bu, çalışmamı kesip biçerek sıradan bir yazı haline getirmeye razı olduğum anlamına gelmiyor. Daha önce hiç kabul etmemiştim.

"dedi sinirli bir i  çekişle. Adam çekilmez biriydi.

"Yönetim tarzımı beğenmiyorsan istediğin zaman gidebilirsin. şeyler," dedi umutlu bir gülümsemeyle. Kadın ona ters ters baktı, istediğini elde etmesine izin vermedi.

"Olduğum yerde iyiyim."

"O zaman iki gün içinde yola çıkacağız.  nanılmaz soğuk hava için bavulunu hazırla," dedi. Biraz alışveriş yapması gerektiğini biliyordu.

Soğuğa alışkindi ve

yağmur ama dondurucu koşullar değil. Zavallı banka hesabını zihninde hesapladı. Yine de her şey yoluna girecekti, çünkü bu makaleyi yazdıktan sonra harika bir muhabirlik işi bulmak için altın değerinde olacaktı.

"Öğleden sonra benden izin alabilirsin. Bu akşam için planlarım var," dedi. Adam hemen doğruldu ve ona baktı şüpheyle. Onu takip etmeye başladığından beri bir kez bile erken ayrılmak zorunda kalmamıştı. Her zaman ofise ilk giren o oluyor, bazen ondan önce davranıyor ve o kapıdan çıkana kadar oradan ayrılmıyordu. İçinde alevlenen kıskançlık onu şaşırtmıştı.

"Ateşli bir randevuya geç mi kalıyorsun?" diye sordu kayıtsızca.

Cassie onun sözleri karşısında yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Aslında en son ne zaman biriyle çıktığını hatırlamıyordu. Onu daha da sinirlendiren şey, romantik bir akşam için dışarı çıkmayı ne kadar çok istediğiydi. Bir erkeğin onu gerçek bir randevuya götürmesini, çiçeklerle, kapısını açmasını ve gecenin sonunda yatağına girmesini beklemeden ona kendini özel hissettirmesini çok isterdi. Dışarıda hâlâ böyle erkekler olup olmadığını bilmiyordu.

"Bu akşamki planlarımın ne olduğu seni hiç ilgilendirmez," diyebildi sonunda.

"Hayatımın her santimetresinin sizin zevkiniz için didik didik edilmesini bekliyorsunuz ama size basit bir soru sormama izin vermiyorsunuz?"

"Bu konuşmayla işim bitti. Hayatım hakkında bilgi sahibi olmana gerek yok," diye tersledi.

"Biriyle çıktığını inkâr etmiyorsun. Ofisten biri mi?"

"Kendimi savunmama gerek yok. Buraya sizinle röportaj yapmaya geldim, beni analiz etmeniz ya da aşk hayatımı takip etmeniz için değil. Şu anda hiç profesyonelce davranmıyorsun ve bunu takdir etmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi bu sizi ilgilendirmez," dedi en sert sesiyle.

"Haklısın." Birden tekrar rahatladı ve ona çarpıcı bir gülümseme verdi, kontrollü görünüyordu. "Hayatına burnumu sokmak ve en küçük ayrıntıları araştırmak istemem ne büyük kabalık. Beni yerime koyman iyi bir şey." Sözleri kulağa samimi geliyordu ama kız aslında onun her an gözünün önünde olmasından bahsettiğini biliyordu. "Başkalarının işine burnumu sokmakla ilgili bir sorunum var.

Düşünüyor musun?"

"Bunu fark etmene sevindim," dedi Cassie, en az onun kadar ciddi görünme yeteneğiyle gurur duyarak. Yüzünü asmamayı da başarmıştı. Eğer bir oyun oynamak istiyorsa, Cassie onun için hazırды. Vur!

"Evet, ben de." Gülümsemesi daha da genişledi, mükemmel yontulmuş yanaklarında gamzesi açıkça görünüyordu. Hem gençleri hem de yaşlıları ayaklarının dibine düşürebilirdi. İlk seferinde istediğini elde edemediğinde, yönünü değiştirdi ve başka bir yoldan kazanmayı başardı. Yine de bağırsaklarını dökmeye hazırды

söyleyecek fazla bir şey yoktu. Daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu, yoksa saklamak istediği her sırrı öğrenmesi zaman almayacaktı.

Onun yanında bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmasından etkilenmişti. Zorlayıcı bir adamdı ve onu uzak tutmakta iyi iş çıkarıyordu. En azından iyi yaptığını düşünüyordu. Gerçekte ise muhtemelen kendini kandırıyordu.

Cassie saate baktı ve programın gerisinde kaldığını fark etti. Oradan çıkması gerekiyordu. Onunla kalmak istemesine şaşırmişti. Onu şahsen sadece bir aydır tanıdığını düşünürsek, üzerinde onu korkutan bir etkisi vardı. Yine de onu aylarca araştırmış ve onun hakkında varsaydığı şeyin, ortaya çıkan kişi olmadığını görmüştü.

"Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum," dedi sonunda. Konuşmalarının gittiği yerden ve içinden geçen sayısız duygudan rahatsızdı.

"Peki, bir dahaki sefere bana soru sorarken bunu hatırlayacağım." Cassie ayağa kalktı, eşyalarını topladı ve kapıdan çıktı. Onunla daha fazla tartışmayacaktı.

Kadın uzaklaşırken Max masasında oturuyor, öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. Onu takip etmek, geri sürüklemek ve yanında başka bir erkek olmadığından emin olmak istiyordu.

aklından başka bir şey geçmiyordu. Mantıksız davrandığını biliyordu ama gözünü ona dikmişti ve kendi bölgesini belirlemek istiyordu. Bir kadının peşinden koşmayı oldukça çekici buluyordu. Onunla ilgili en çok hoşuna giden şeylerden biri de üzerine düşmemesiydi. Şaşırtıcı bir şekilde, bir süre sonra

Sürekli peşinde kadınlar varken.

Kibirli olduğu söylenemezdi ama yakışıklı bir adam olarak görüldüğünün farkındaydı ve ismi ve parasıyla açgözlü kadınların gözünde tam bir avdı. Bir kadının onun içinde biraz daha derine bakmasını tercih ederdi. Bırakın kuzenlerini, ağabeyinin bile gelin konusunda nasıl bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Hepsi de onları isimlerinin arkasındaki güç için değil, gerçekten kendileri için seven kadınlar bulmayı başarmıştı.

Elbette bu maçlar başlangıçta pek de iyi başlamamıştı.

Kardeşinin geliniyle yaşadığı sorunları düşününce kıkırdadı. Kadın onu bir hiçmiş gibi başından savmıştı. Bu Trenton için iyi bir şey olmuştu.

Yine de evlendiğinden beri Trenton iğrenç bir şekilde duygusallaşmıştı.

Max Cassie'yi aklından çıkarmaya çalışarak işine geri döndü.

Yolculuktan önce yapması gereken çok şey vardı. Birkaç saat sonra nihayet o gün için pes etti ve eve gitmeye karar verdi. Orada olup olmadığını ya da daha da kötüsü yanında biri olup olmadığını görmek için dairesinin önünden geçmemek için her dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Dişlerini sıktı ve uzun bir geceye hazırlanarak eve doğru yola koyuldu.

Beşinci Bölüm

Cassie aşağıya indi. Alışverişe çıkmadan önce bir şeyler atıştırmak istiyordu. Kafeteryada yemek yemeyi çok severdi. Yemekler mükemmeldi ve oraya her gittiğinde harika insanlarla tanışıyordu. Max, Cassie ile kuzeni ve erkek kardeşiyle birlikte oturmak istemişti ama mahremiyet vardı. bu yüzden izin verilmemişti. Sırasını beklerken biri ona çarptı.

"Ah, affedersiniz, özür dilerim," dedi kadın.

"Sorun değil," diye cevap verdi Cassie. "Sen Amy Anderson'sın, değil mi?" diye devam etti. "Lucas Anderson'la mı evlisin?"

"Evet, öyleyim, kendimi ünlü biri gibi hissettiriyorsun," diye karşılık verdi Amy kocaman bir sırıtışla. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır, birkaç ay önce kocanızla ilgili bir makalede resminizi gördüm. Max hakkında özel bir röportaj yapıyorum ve

Son birkaç haftadır çok şey oldu," dedi Cassie gözleri parlayarak. Amy anında güldü.

"Öğle yemeğinde benimle oturacaksın ve Max'i röportaj için nasıl kıpırdamadan oturttuğunu anlatacaksın. Ve tek bir ayrıntıyı bile atlama," diye ısrar etti Amy. Yemeklerini aldılar ve bir masa buldular.

Bir saat uçup gitti ve iki kadın hikaye boyunca gülmeyi bırakmadı. Amy Max, kardeşleri ve kuzenleri hakkında gönüllü olarak bilgi verdi. Cassie, Amy ile öğle yemeği yedikten sonra spor salonuna gitmesine gerek kalmayacağını biliyordu. Uzun süre gülmekten midesi ağrıyordu.

"Seninle sohbet etmeye devam etmeyi çok isterim. Gerçekten büyük bir zevkti ama alışverişe gitmem gerek yoksa Alaska'da donacağım ve Max'in *sana söylemiştim demesini* hiç istemem," dedi Cassie.

"Ooh, alışverişe bayılırım. Sakıncası yoksa ben de seninle geleyim," dedi Amy.

"Bana katılmanı çok isterim. Alaska'ya gidiyorum ve kalın giysiler almak için alışveriş merkezine gitmeyi düşünüyordum. İhtiyacım olanı bulmama yardım edebilirsin," dedi Cassie. Uzun zamandır bir arkadaşıyla dışarıda bir gün geçirmemişti ve öğleden sonra kız kıza sohbet etmeye ihtiyacı vardı.

"Bunu tam bir gün haline getirip pedikür de yaptırabiliriz. Son zamanlarda o kadar meşguldüm ki bir süredir kuaföre gidemedim," diyen Amy, Cassie'nin koluna girerek onu hızla odadan çıkardı.

Amy, Cassie'nin beklediği gibi biri değildi. Komik, nazik ve enerji doluydu. En zenginlerden biriyle evli olmasına rağmen Dünyadaki aileler pahalı giysiler ya da mücevherler takma ihtiyacı hissetmiyordu. Alyansı bir insanı kör edebilirdi ama üzerinde kocaman bir taş olan tek takı buydu. Dükkândan dükkâna koşturduktan sonra salona vardılar ve masaj koltukları için minnettar bir şekilde oturdular.

"Bu su tam da doktorun istediği şey. Uzun zamandır bu kadar uzun alışveriş yapmamıştım. Sanırım yolculuk için ihtiyacım olabilecek her şeye sahibim. Max

Birkaç gün içinde oradan çıkmamızı umuyor ama Cordova'nın zorlu koşullarında en kötüsüne hazırlıklı olmanın daha iyi olacağını söyledi," diye konuştu Cassie

Kadın ayağını ve bacağını ovuştururken bir iç çekmeden önce.

"Biliyorum, burası tam bir cennet," dedi Amy iç çekerek. "Max kesinlikle haklı. Lucas'la Kanada'ya yaptığımız bir geziyi hatırlıyorum. Beklenmedik bir kar fırtınası çıktığında iki hafta boyunca kar altında kalmıştık. Neyse ki tamamen dolu ve acil durumlar için hazırlıklı olan uzak bir tatil köyündeydik. Orada kalan sadece bir çift daha vardı ve onlar da bizim kadar odalarında kış uykusuna yatmaktan mutluydular. Yakıt ikmali için birkaç kez mutfakta buluştuk, ancak sonunda oldukça romantik," diye iç geçirdi Amy.

Max'le birlikte uzak bir yerde karda mahsur kalma düşüncesi onu korkutmalıydı ama bu sadece heyecan yaratıyordu. Aklına pek çok şey

geliyordu.

Alaska'nın vahşi doğasındaki ücra bir kulübede onunla ne yapmak isterdi. Bu düşünce içini bir ürperti kapladı, o da başını sallayarak bu ürpertiden kurtuldu. Max'le tanışmadan önce hiçbir zaman bir erkek hakkında gece gündüz fanteziler kuracak türden bir kız olmamıştı. Amy ile konuşmasına geri döndü ve ona bir şey sormuş olması gerektiğini fark etti, çünkü Amy ona beklenti içinde bakıyordu.

"Özür dilerim, Amy. Ne dedin sen?"

"Döndüğünde akşam yemeğine gelmek ister misin diye soracaktım. Birlikte geçirdiğimiz günden çok keyif aldım. Ailemle tanışmanı çok isterim. Biz kızlar bir araya geldiğimizde erkekler tepelere çıkar. Kendimizi yeniden ergen gibi hissederiz. Ayda en az bir gün kocalarımız çocuklara bakar ve biz de bütün gece kız kıza vakit geçiririz," diye davet etti Amy. Cassie, kadının tahmin edebileceğinden çok daha fazla duygulanmıştı. Böylesine yakın bir gruba davet edilmek hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Belki, sadece belki, tüm bunların sonucunda bazı arkadaşlıklar geliştirecek ve sonunda kendini ait hissetmeye başlayacaktı.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Cassie, sesinin boğuk çıktığını duyunca. Amy bazen ne kadar yalnız kaldığını bilemezdi. Ailesini gerçekten özliyordu ve her şeyden çok en iyi arkadaşını özliyordu. İyi günde kötü günde birlikte olmuşlardı ve onun Amerika'ya dönmesi için sabırsızlanıyordu.

"Sabırsızlanıyorum. Yorgun olduğumu biliyorum ama yapmamız gereken biraz daha alışveriş var," dedi Amy Cheshire kedisi gülümsemesiyle. Cassie anında alarma geçti.

Cassie korkuyla, "İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim," dedi. Amy gibi alışveriş yapabilen birini daha önce hiç görmemişti.

"Alaska seyahatin için her şeyi aldın ama büyük şehir muhabiri olmak istiyorsan şık bir iş kıyafeti almalısın. Korkunç fiyatlar talep etmeyen mükemmel bir yer biliyorum, ayrıca orada en büyük indirimini alıyorum," dedi Amy, neredeyse sandalyesinde zıplayarak.

"Bilmiyorum..." Cassie tereddüt etti. Şimdiden hızla düşen çek hesabını hayal ediyordu ve daha fazlasını karşılayabileceğini düşünmüyordu. Bir aydır işsizdi ve bir daha ne zaman iş bulacağını bilmiyordu.

"En azından bakalım. Eğleneceğinize söz veriyorum," diye söz verdi Amy.

"Tamam," diye boyun eğdi Cassie. *Bakmaktan zarar gelmez*, diye düşündü kendi kendine.

Ayrıca, bugünlük bu kadar yeter demeye hazır değildi. Çok fazla eğleniyordu.

Pedikürlerini bitirdiler ve Amy hemen bir taksi çağırarak onları devasa Anderson Storefront'a götürdü. Cassie şirket ofislerine gitmişti ama mağazalarına hiç gitmemişti. İki kadın içeri girdi ve

Amy hemen birçok gülümsemeyle karşılandı. Lady's Apparel'a giderken birkaç kez durduruldular.

Cassie ona, "Burada çok popülersin," dedi.

"Çünkü ben onların bir numaralı müşterisiyim," dedi Amy gülümseyerek. Amy kesinlikle bir görevdeydi ve Cassie çok geçmeden kollarını kendisi için seçmeyi asla düşünmeyeceği kıyafetlerle dolu buldu. Renkli materyalleri sevdiğini fark etti.

"Tamam, daha fazla eşya tutamam. Beni soyunma odasına götür," dedi Cassie gülerek.

"Bana bir dakika izin verin. Az önce bir raf dolusu yeni ürün keşfettim ve bu elbiseleri denemem gerekiyor," dedi Amy ve bir kucak dolusu elbise kaptı. "Şimdi bir defile yapabiliriz," diye ekledi sevinçle.

İki kadın soyunma odalarına gitti ve her kıyafeti birbirleri için modelledi, her ikisi de diğerinin kıyafetlerine hayranlıkla baktı.

"Yeşil, mavi ve gümüş renkli kıyafetleri mutlaka almalısınız. Onlar benim favorilerimdi," dedi Amy dışarı çıktıklarında.

"Bilmiyorum..." Cassie çekindi. Fiyat etiketlerine bakmaya cesaret edememişti. Kumaşların verdiği hissi gerçekten seviyordu ama etekler normalde giydiğinden biraz daha kısaydı ve üzerlerine daha çok oturuyordu. Beş kilo vermesi gerektiğini biliyordu ama mükemmel kesimli kıyafetlerin içinde kendini ince ve çekici hissediyordu.

Amy ona, "Lütfen, bunların içinde inanılmaz görünüyorsun," dedi.

Cassie, "Pekâlâ, beni ikna ettiniz," diye boyun eğdi. Satın almamıştı Uzun zamandır kendine yeni kıyafetler almamıştı ve bunu hak etmişti. Onları kredi kartından çekecek ve kalbini ve ruhunu koyacağı muhteşem makaleden hemen sonra işe alınması için dua edecekti.

Gazetede hemen bir iş bulamazsa, işe girene kadar her zaman başka bir iş bulabilirdi. Görüşmelere giderken doğru türde kıyafetlere sahip olmak daha iyiydi, diye kendini haklı çıkardı.

Kasaya gittiler ve Cassie toplam maliyet karşısında çok heyecanlandı. Amy inanılmaz bir indirim aldığını söylerken şaka yapmıyordu. Arkasını dönüp yığınının yirmi parça daha eklemek istedi. Sanki Amy onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi kıkırdadı.

"Sana harika bir fiyat aldığımı söylemiştim. Hayalindeki işe girdikten sonra daha fazla alışveriş yapmamız gerekecek. Cidden, tek yapman gereken beni aramak ve ben de orada olacağım. Gördüğünüz gibi alışveriş yapmayı seviyorum ve birlikte gideceğim birinin olması daha da güzel. Bence bu harika bir arkadaşlığın başlangıcı," dedi Amy ve Cassie'ye sürpriz yaparak ona sarıldı.

"Bu kadar yürüyüşten sonra açlıktan ölüyorum. Neden bir şeyler atıştırmıyoruz? Ofise dönmeden önce? Sanırım Lucas'ın işi o zamana kadar bitmiş olur. Bu gece beni sahile romantik bir gezintiye çıkaracak. Sabırsızlanıyorum," dedi Amy, Cassie'yi bir kez daha sürükleyerek.

Elleri dolu bir annenin yanından geçtiler. Ağlayan bir bebeği ve tüm gücüyle ondan kaçmaya çalışan bir yürümeye başlayan çocuğu vardı. Kadın yıpranmış görünüyordu ve Cassie durup yardım etmek istedi. Kıymetli küçüğün görüntüsü kalbinin kabarmasına neden oldu. Çocuk sahibi olma fikrinden bir süre önce vazgeçmişti.

birkaç yıl önce. Güvenli bir ilişki içinde olmanız gerekiyordu ve o bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini düşünmüyordu. Doğru türden erkeklerle tanışacak zamanı yoktu ve müstakbel kocasını bir barda bulmak istemiyordu. Oradaki çoğu erkek sadece gece için bir kadın istiyordu. Kendini ebedi bekârlığa mahkûm hissediyordu.

Kızlar yemeklerini yediler ve sonunda ofislerine dönmeyi başardılar. Amy, Lucas'ın katına çıkmadan önce arayacağına söz verdi. Max'in katının yanındaki binadaydı. Binaları birbirine bağlayan bir teleferik vardı, bu yüzden Amy Lucas'la buluşmak için karşıya geçmeden önce kızlar birlikte kata çıkmışlardı.

Cassie bir ara, tavandan tabana pencereleri olan skywalk'tan şehrin muhteşem manzarasını görmek istedi. Geceleyin manzaranın muhteşem olacağını biliyordu.

Bazı insanlar büyük bir şehrin koşuşturmacasından hoşlanmazdı ama Seattle'da ne kadar uzun süre kalırsa o kadar çok aşık oluyordu. Küçük şirin kafeler, güzel manzaralar, bolca alışveriş ve parklar vardı ve eğer biraz huzur ve sessizlik isterseniz çok uzakta değildi. Hâlâ bir gezintiye çıkmamıştı.

feribot yolculuğu, ki bunu yakında yapacağına dair kendine söz vermişti. Güzel Kuzeybatı'da sıkılacağını hiç düşünemiyordu.

Max'in ofisine girdiğinde duyduğu ilk şey "Uzun zamandır yoktun," oldu.

"Kuzeninin karısı Amy ile karşılaştım, öğle yemeği yedik ve biraz alışveriş yaptık. Harika vakit geçirdik," dedi Cassie, adama açıklama yapmasına gerek olmadığını fark etmeden önce. Adam onun işvereni değildi.

"Cynthia'nın sana sağlayacağı bazı değerli eğitimleri kaçırdın. Bu yolculuğa çıkmak istiyormuş gibi davranmıyorsun," dedi.

"Tabii ki bu geziye gitmek istiyorum. Soğuk hava kıyafetleri için alışveriş yapıyorduk," diye tersledi Cassie. Eğer Alaska'da da böyle davranacaksa onu çığ gibi yağın karın içine gömmek zorunda kalabilir, diye düşündü şeytani bir neşeyle.

Uzun bir duraksama oldu, adam ondan parmaklarından sarkan çantalara, sonra da masasına baktı. Müdürün odasına çağrılıyormuş gibi hissetmekten yorulmaya başlamıştı.

"Amy ile güzel bir öğleden sonra geçirdiniz mi?"

Sorguya çekiliyormuş gibi hissetti. Amy ile çıkmasında yanlış bir şey mi vardı? Belki de züppenin tekiydi ve öğleden sonrasını şirketin başkanının eşiyle geçirecek kadar saygın olmadığını düşünüyordu. Aklına geldiği anda bu düşüncayı zihninden sildi. Anderson'ların züppe insanlar olmadığını biliyordu. O sadece

Amy'yle vakit geçirmesini neden umursadığını anlayamıyordu. Bu onu hiçbir şekilde etkilemiyordu. Sonra, onun Amy'yi bunca zamandır kendisi hakkında bilgilendirdiğini düşündü.

Amy bazı bilgiler paylaşmıştı ama Max'i olumsuz etkileyecek hiçbir şey söylememişti, aslında Max'ten hoşlanıyordu. Ailesi Seattle'a taşınana kadar onu tanımadığını ama taşındıktan sonra kuzenlerin her zamankinden daha yakın olduklarını söylemişti. Kalabalık gruplarında aile her şey demekti ve bulabildikleri her bahane için bir araya geliyorlardı. Hatta bahaneye bile ihtiyaçları yoktu. Ne zaman fırsat bulsalar birbirlerine uğrarlardı.

"Amy harika biri. Tekrar dışarı çıkmayı planlıyoruz," dedi inatla. Arkadaş edinmesini yasaklamaya çalışsın.

"Ailemin yanında bu kadar rahat olma Cassie. Bir şey yapıyorsun Benimle ilgili bir röportaj yaparsan, o zaman gidersin," dedi tembelce, sanki umurunda değilmiş gibi, ama Cassie sözlerin ardındaki tehdidi duydu. Patlayacakmış gibi hissediyordu, ona çok kızgındı. Alaska gezisini bitirdikten sonra ona küstahlığı hakkında gerçekten ne düşündüğünü kesinlikle söyleyecekti. Şimdilik ona sahipti ve bunu biliyordu.

"Merak etme Max. Gizlice ailenizle yakınlaşmaya çalışmıyorum, böylece nihayetinde sizi takip etmeye devam edebilirim. Dünyaya inanabilirsin karşı konulmaz olduğunu düşünüyor, ama senden tek istediğim

Röportaj. İşim bittiğinde yollarımızı ayıracağız ve bir daha yüzüme bakmak zorunda kalmayacaksın," diyerek onu rahatlattı. Öfkesini ses tonundan uzak tutmakta başarılı olduğunu umuyordu. Adamın gözlerini kısmasından, biraz daha çaba göstermesi gerekebileceğini düşündü.

"Bunu unutmadığın sürece sorun yok," dedi neredeyse baştan çıkarıcı bir tonda. Onun sesinin uyandırdığı ürpertiyle savaştı. Adam onu bir an öfkelen­dirmiş, bir an sonra da ihtiyaçtan yakıp kavurmuştu.

Cassie tekrar konuşmadan önce sesinin kontrol altında olduğundan emin olmak için derin bir nefes aldı. Tartışmalarının daha fazla büyümesini istemiyordu.

"İnan bana Max, senin yanında yerimi unutmayacağım," dedi onu hasta eden şekerli ve tatlı bir sesle. Adam ona şüphey­le baktı ama neyse ki konuyu kapattı.

"Bu formları doldurmanı istiyorum. Bu seyahatte benim sekreterim olarak görev yapacaksın, bu yüzden ücretini alman gerekiyor," dedi ve bazı evrakları ona doğru itti. Hemen itiraz etmeye başladı. Onun hiçbir şekilde kendisi olmasını istemiyordu.

İşveren, ama bir yandan da onun tüm bu entrika muhabbetini bırakmasına minnettardı.

"Seninle tartışacak zamanım yok Cassie. Sabah ilk iş yola çıkıyoruz ve yirmi dakika içinde bir iş yemeği için buradan ayrılmam gerekiyor. Gitmek istiyorsanız doldurun, istemiyorsanız bırakın" dedi. O

bilgisayarına geri döndü ve sanki o anda ne yaptığı umurunda değilmış gibi yazmaya başladı.

Cassie biraz surat asarak çantalarını yere bıraktı, kâğıtları aldı ve ofisten çıktı. Diğer çalışanların çoğu gibi Cynthia da bugün yoktu, bu yüzden masasına oturdu ve büyük kâğıt yığınını doldurmaya başladı. Max odadan çıkıp masasında durakladığında daha yarısını bitirmişti.

"Bunları Cynthia'nın kutusuna bırak. Yarın yarım gün çalışacak ve onların İK'ya ulaştığından emin olacak. Sabah tam altıda burada buluşalım. Şirket jetiyle doğrudan Cordova'ya uçabileceğiz ama önce Anchorage'da durup biraz yakıt boşaltmamız gerekecek. Pist küçük. Cordova ve jetin ağırlık kısıtlamaları var." Sanki ne hakkında konuştuğunu biliyormuş gibi onunla konuşuyordu. Kız başını sallayarak onu onayladı.

Anlamıştı. Sonunda gitmeden önce bir süre daha ona baktı. Cassie evrak işlerini bitirdi, Cynthia'ya bıraktı, çantalarını aldı ve asansörlere doğru yöneldi. Yorgundu ve biraz dinlenmekten başka bir şey istemiyordu. Eve gidip eşyalarımı topladım, sıcak bir duş aldım ve onlar gitmeden önce biraz uyumaya çalıştım.

Dairesine vardığında, mikrodalga fırına bir akşam yemeği attı ve en sevdiği koltuğuna oturdu. Tam uykuya dalmaya başlamıştı ki

telefonu çaldı. Neredeyse telesekretere yönlendirecekti ama Max'in yolculuk öncesi son dakika talepleri olabileceğini düşündü.

"Seni evde yakaladığıma çok sevindim. Bu saat farkıyla sana ulaşmak neredeyse imkânsız," dedi en yakın arkadaşının sesi.

"Kinsey, sesini duyduğuma çok sevindim! Çok uzun zaman oldu. Hâlâ hayatta olduğunu bilmem için beni daha sık kontrol etmelisin," dedi Cassie, onun sesini duymanın heyecanını yaşadım.

"Biliyorum. Ben berbat bir en iyi arkadaşım. Çok meşguldüm ve bir telefona ulaşmak gerçekten zor, ama seni aklımdan çıkaramadım, bu yüzden seni aramak için şehre bir yolculuk yaptım. Bana hak ettiğim dersi vermeden önce, bu aramanın çok pahalıya patlayacağını bilmeni isterim," dedi Kinsey doğal ve güler yüzlü sesiyle.

Cassie, "Tamam, sanırım bu seferlik sana ders vermeyeceğim, ama nihayet buraya döndüğünde kulağına bir şeyler çalınmasına hazır ol," diye uyardı.

"Bu konuda hiç şüphem yok. Sen nasılsın?"

"Sonunda Max Anderson'ı röportajımı kabul etmesi için ikna ettim. Derinlemesine, bir ay sürecekle bir röportaj yapıyorum ve bunun bana büyük bir şans vereceğini biliyorum.

Mola," dedi Cassie heyecanla.

"Aman Tanrım, Cassie, bu inanılmaz. Bana tüm detayları anlatman için sabırsızlanıyorum. Vazgeçmeyeceğini biliyordum. Sen tanıdığım en harika insansın.

Biliyorum. Gelecek ay eve döndüğümde bana anlatmak zorunda kalacaksın," dedi Kinsey. Söylediklerinin kafasında yer etmesi birkaç dakika aldı. "Eve mi geliyorsun? Gerçekten mi? Lütfen benimle oyun oynama.

Çünkü seni bunun için çok özlüyorum," diyerek Cassie ona sorular yöneltti.

"Kesinlikle eve dönüyorum. Bu köy artık geliyor. Hâlâ yapılacak çok iş var ama neyse ki artık pek çok gönüllü geliyor ve ben de sizi ve ailemi daha fazla uzak kalamayacak kadar özlüyorum. Eve geliyorum ve kalacağım. Eminim bir gün ama bu çok daha kısa süreli ziyaretler olacak. Büyük şehir muhabiri olacağın için benimle gelmen gerekecek. Benim bulunduğum köy gibi yerlerde Pulitzer ödüllü makaleler yazdırabilirsin," dedi Kinsey.

Onun sözleri Cassie'nin gözlerini yaşarttı. Birbirlerine her zaman herkesten daha çok inanmışlardı. En iyi arkadaşı geri döndüğünde kendine çok daha fazla güveneceğini biliyordu. Bunun şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığı en uzun ay olacağını biliyordu. Ona kazadan bahsedip endişelenmesini istemiyordu, bu yüzden Kinsey aramayı sonlandırmak zorunda kalmadan önce birkaç dakika daha sohbet ettiler. Telefonlarını kapattıklarında her iki kız da ağlıyordu.

Cassie yorgun bir şekilde ayağa kalktı ve zavallı akşam yemeğini yememeye karar verdi. Onun yerine sıcak yatağına tırmandı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı. Ertesi gün ilk kez bir jete binecekti ve sabırsızlanıyordu.

Altıncı Bölüm

Çalar saatinin sesi Cassie'yi huzursuz bir uykudan sürükledi. Karanlıkta körlemesine uzandı, erteleme düğmesine basmayı başarana kadar birkaç deneme yaptı ve iğrenç makineyi kapattı. Arkasını döndü ve hızla tekrar uykuya daldı, ancak birkaç dakika sonra vızıltıyla tekrar kabaca bölündü.

Daha fazla uyumaktan vazgeçti, kendini yataktan sürükledi ve küçük banyosuna doğru ilerledi. Aynaya bakmaya cesaret edemedi. Bu görüntünün onu bir hayalet görmekten daha çok korkutacağından emindi.

Sıcak bir duş onu biraz uyandırdı ama hâlâ huysuzdu. Cassie hiçbir zaman sabah insanı olmamıştı ve gece yarısına kadar uyumamışken sabahın dördünde kalkmak ona yardımcı olmuyordu.

Duştan çıktı, çabucak giyindi ve mutfağa yöneldi, neyse ki cezvenin otomatik çalıştırma sistemi gerçekten çalışıyordu. Ne zaman çalışıp ne zaman çalışmayacağına kendisi karar veriyordu. Kendine bir fincan doldurdu, sonra masaya oturdu ve kendine uyanması için birkaç dakika tanıdı. İlk fincandan sonra daha insani hissetmeye başladı. O

Hızla kendine ikinci bir tane doldurdu ve yanına alması gereken her şeyi toplarken içti.

Seyahate çıkarken hep bir şeyleri unuttuğunu hissedirdi. Bu sinir bozucuydu çünkü zaten üç kez kontrol ettiğini biliyordu ama içinde biraz obsesif kompulsiflik olabileceğinden korkuyordu.

Dairesini kilitledi ve bir taksinin beklediği alt kata indi. Çantalarını yükledi ve şoför normalde kalabalık olan Seattle caddelerinde hızla ilerlerken arkasına yaslandı. Trafik yığınları oluşmadan bu kadar erken yola çıkmanın iyi olduğunu düşündü. Tek dezavantajı, orada olması gerekenden çok daha erken varmış olmasıydı. Max onunla lobide buluşmasını söylemişti, bu yüzden ofisine gitmek istemedi, bu da onu neredeyse boş olan güvenlik alanında oturmak zorunda bıraktı.

Bir dergi çıkardı ve rahatına baktı. Ayrılmak için sabırsızlandığı için adamın biraz erken gelmesini umuyordu. Daha önce Alaska'ya hiç gitmemişti ve bölgeyi keşfetmek için biraz zamanı olacağını umuyordu. Hava sıcaklığının sıfırın altında olması bile umurunda değildi. O hiç çok fazla kar görme şansına sahip değildi ve tepelerin güzel beyaz tozla kaplı olduğunu hayal bile edemezdi.

Sandalyede rahatlarırken düşüncelerinin Max'e döndüğünü fark etti. Onun güzel yüzünü, gözlerinin etrafında nasıl kalıcı gülme çizgileri olduğunu ve bir şeyden mutlu olduğunda seksi gamzesinin nasıl

sağ yanağında patladı. Son birkaç haftadır adama bakarak o kadar çok zaman geçirmişti ki, onunla ilgili her şeyi ezberlemişti. Sesi saten gibiydi, teninde kayıyor, içini titretiyordu. İnanılmaz derecede parlak gözlerinin onu nasıl büyüleyebildiğini, midesinin ihtiyaç içinde kasılmasına neden olduğunu. Zayıf ve kaslı vücudunun uykusuz geceler geçirmesine nasıl sebep olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Max'le ilgili her şey seks çılgınlıkları atıyordu.

Cassie başını salladı ve dergiyi tiksintiyle bir kenara fırlattı. Ayağa fırladı ve bulabildiği en büyük çikolatayı almak için otomata gitti.

Çikolatanın da aynı etkiyi yarattığını duymuştu.

Vücudunda seksin yaptığı hormonları salgılıyordu, o yüzden bir denemek istedi. Alaska seyahati sırasında çok fazla çikolata yiyeceğini hissediyordu. Birkaç tane fazladan satın aldı ve çantasına koydu.

O ikramını bitirirken Max kapıdan içeri girdi ve kaşlarını çatı. Çikolata etkisini göstermemişti. Siyah pantolon, sadece onun için yapılmış gibi görünen bir polo tişört ve omzuna asılmış bir kazaktan oluşan gündelik kıyafeti içinde ona bir kez baktı ve midesi sıkıştı. Onu gözleriyle yuttu. Kadın arkasını dönmeden önce, adam başını çevirdi ve onun değerlendirici bakışını yakaladı. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve yavaşça ona doğru ilerledi. Adamın yürüyüşü bile seksiydi, kalçaları dar kumaşın altında esniyordu. Kadın neredeyse transa geçmişti.

"Gitmeye hazırım," diye mırıldandı Max, ona gereğinden fazla yaklaşıırken.

"Um... evet... ben... her şeyim burada," diye kekeleydi, kendini tekmelemek istiyordu. Sofistike olmayışının suçunu günün erken saatlerine atıyordu. Elini uzatıp yavaşça yüzündeki bir tutam saç taradı, acele etmeden daha önce yaptığı gibi kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmakları kulağının arkasını fısıltıyla yumuşak bir hareketle taradı ve tüylerinin anında diken diken olmasına neden oldu. Adamın gözleri kızın kilere kilitlenmişti ve kız nasıl hareket edeceğini unutmuştu. Gülümsemesi yavaşça büyüdü ve kız onun aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi eğilip parmaklarını birleştirmesinden başka bir şey istemedi. dudaklarını onun kilere.

"Bavullarınızı getireyim," dedi ve eğilip iki bavulunu aldı. Birkaç adım yürüdükten sonra kadın kendinden geçti ve adamın geri çekilişini izledi. Adamın arkası da en az önü kadar çekiciydi. Başını salladı ve onu ön kapıdan çıkarken takip ederken kendi kendine ders vermeye başladı. *Max'i arzulamayacaksın. O sınırların dışında ve Onunla röportaj yapmak için buradasınız. Aptal olma. Kadınları iç çamaşırından daha hızlı tüketiyor, o yüzden geri çekil!*

Bekleyen bir araba vardı ve Max çantalarını hızla bagaja yerleştirdi, sonra da arka kapının yanında durup kapıyı açarak onun içeri girmesini bekledi.

Çabucak yaptı ve pencereye olabildiğince yaklaştı. Max onun yanına kaydı. Yolculuğun çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Max PDA'sını çıkardı ve e-postalarını gözden geçirmeye başladı, o ise karanlık sokakların canlanmaya başlamasını izledi.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde orada oluruz," dedi neredeyse dalgın bir şekilde. Kadın onaylarcasına başını salladı. Sesine güvenmiyordu, çünkü adamın bacağı onunkine bastırmıştı ve ne kadar kıpırdarsa kıpırdasın bağlantıyı koparamıyordu. Sonunda hareket etmeyi bıraktı ve dimdik oturdu, görececek hiçbir şey olmamasına rağmen gözlerini pencereden ayırmadı.

Ticari terminali atlayarak ve özel bölüme yönelerek kalabalık havaalanına vardılar. Araba bir binaya yanaştı ve bir adam hemen bir el arabasıyla dışarı çıkıp çantalarını yükledi. Kadın daha araçtan tam olarak inmeden adam gözden kayboldu. Max onun koluna girdi ve kapılara doğru götürdü. Geri çekilmek istedi ama adamın dokunuşunun kendisini etkilediğini belli etmek istemedi. Onunla birlikte küçük binanın içinden geçerek arka kapıdan çıktı ve orada yanan ve gitmeye hazır olan şirket jetini gördü.

Merdivenleri tırmandılar ve kız kaçan küçük nefesini durduramadı. Jet çok güzeldi ve Anderson'ların sahip olduğu kadar paranız varsa uçmanın tek yolu kesinlikle buydu.

"Nereye istersen otur," diye buyurdu Max. O koltuğunu seçerken Max jetin ön tarafına gitti.

"Havalandıktan önce içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu bir kadın. Cassie, "Biraz kahve istiyorum, ekstra sert ve tatlı olsun," diye cevap verdi. Kahve

Kadın başını salladı ve birkaç dakika içinde elinde büyük, dumanı tüten bir kupayla geri döndü. Ellerini bardağa sardı ve etrafına bakınırken küçük yudumlar aldı. Uçmayı pek sevmiyordu ama Max'in önünde zayıflığını göstermek istemiyordu, bu yüzden derin nefesler alıp sinirlerini yatıştırmak için kendine zaman ayırdı.

"Gitmeye hazırız. Sadece birkaç saatlik bir uçuş, yani kahvaltı etmek ve kâğıtları gözden geçirmek için ancak yeterli bir zaman," dedi Max ve onu kendi kendine yaptığı moral konuşmasından uyandırdı.

"Bu harika. Toplantılar ne zaman başlıyor?"

"Bu sabah dokuzda," diye cevap verdi. Onun yanındaki koltuğa oturdu ve hızla kemerini bağladı. Uçuş görevlisi ona bir içecek getirdi ve kısa süre sonra hareket ettiler. Kalkış sorunsuzdu, sinirleri yatışmıştı.

Seyir yüksekliğine ulaştıklarında uçuş görevlisi onlara kahvaltı getirdi. İş hakkında sohbet ettiler ve daha ne olduğunu anlamadan Anchorage'a iniyorlardı. Kısa bir moladan sonra tekrar taksi yapmaya başladılar ve jet alçalmaya başladığında seyir irtifasına ancak ulaşmış gibi görünüyorlardı.

Cassie gökyüzünün, toprağı kalın bir battaniye gibi örten güzel karın üzerinde aydınlanmasını izledi ve uçmanın o kadar da kötü olmadığını düşündü.

"Bazı güçlü çapraz rüzgârlar olduğu bilgisini aldık, bu nedenle inişimiz biraz sarsıntılı olacak. Endişelenecek bir şey yok, jetin üstesinden gelemeyeceğı bir şey değil," diye konuştu pilotun sesi dahili telefondan. Cassie hemen gerildi. Türbılanstan nefret ederdi. Emniyet kemerini üç kez kontrol etti ve sandalyenin kollarını ölümüne kavradı. Mantıklı düşünürse bir şey olmayacağını biliyordu ama yine de...

"Biz iyiyiz Cassie." Max'in yumuşak sesi korkusunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Max uzanıp elini hafif bir okşayışla kolunda aşağı yukarı gezdirmeye başladığında, bu başka bir meseleydi. Ateşli bir patlamayla yere çakılma korkusuna odaklanmayı bıraktı ve onun yerine elinin kolunda, omzunda ve ağrıyan göğüslerine kadar devam etmesinden başka bir şey düşünemedi. Göğüs uçları sadece şu düşünceyle bile gerilmişti

o büyük eller onu kavrıyordu. O daha ne olduğunu anlamadan tekerlekler yere değdi ve güvenli bir şekilde yere indiler. Max elini çekti ve kız onaylamadığını haykırmak istedi.

Kısa süre sonra jetin dışındaydı ve vücudunu ürpertiler kapladı. Daha önce hiç bu kadar soğuk bir şey hissetmemişti. Kar kıyafetlerini aldığı için minnettardı. Hemen odalarına gidip üstünü değiştirmek istiyordu. Max onu bekleyen başka bir arabaya götürdü ve kısa bir süre

sonra yavaşça

dar yol. Daha önce bu kadar çok hiçlik görmemişti. Kilometrelerce uzanan karın ötesinde gerçekten bir kasaba olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Cassie pencereden dışarı bakarken büyülenmişti ve تنها bir kulübeye vardıklarında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Etrafına bakındı, görünürde başka bir bina yoktu. Acaba burada mı kalıyorlardı diye merak etti. Max'in kalacağı türden bir yere benzemiyordu.

Kapısı açıldı ve Max'i hızla merdivenlerden takip ederek dondurucu rüzgâra adımını attı, ön kapıdan çıkan sıcaklığı hissettiğinde rahat bir nefes aldı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu adam.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı Max. Adam gitti ve Cassie merakla ona baktı. Telefonu çaldı ve sessizliği bozdu. Hemen telefonu açtı ve Cassie etrafı incelemeye koyuldu. Görülecek pek bir şey yoktu. Kulübede iki küçük oda, rustik ahşap kabin tarzı mobilyalarla güzelce dekore edilmiş, küçük bir oturma odası, mutfak ve bir banyo vardı. İkisinin birlikte olması için inanılmaz derecede samimiydi.

"Arayan benim müşterimdi. Bazı sorunlar çıktı ve yarına kadar görüşemeyeceğiz," dedi Max elini saçlarında gezdirirken. Bu, onun hayal kırıklığına uğradığında yaptığını keşfettiği bir şeydi. "Keşke daha erken haberimiz olurdu ve yarın uçabilirdik. Bana bir

Duş," diye bitirdi ve odalardan birine doğru yöneldi. En azından artık hangi odanın kendisine ait olduğunu biliyordu. antalarını topladı ve diğer odaya doğru ilerledi, kıyafetlerini asmak ve banyo malzemelerini yerleştirmek için zaman ayırdı.

Dışarı ıktı ve Max'i yemek masasında buldu. Duş almış ve çabucak üstünü değiştirmişti. Max bazı kâğıtlara bakıyordu, o da mutfağı tamamen dolu bulunduğu için minnettardı. Onlara güzel bir öğle yemeği hazırlayabilecekti. orba ve sıcak sandviçler yapmaya koyuldu. Soğuk bir şey kulağa hiç de cazip gelmiyordu.

"nmzde koca bir gün var. Hiç Alaska'ya gittin mi?" diye sordu.

"Hayır, burada olduğum için oldukça heyecanlıyım," dedi gülümseyerek. nne bir kase çorba ve bir sandviç koydu. Adam bir teşekkür mırıldanıp yemeğe daldı ve memnuniyetini i geçirerek dile getirdiğinde kendini iyi hissetti. Gurme bir yemek değildi ama iyi bir sandviç yaptığını biliyordu.

"O zaman ben turist rehberliği yaparım. Birkaç telefon görüşmesi yapayım," dedi ona. Yemeğini bitirdi, sonra birkaç dakika telefonda konuştu. "Daha kalın giyin, dışarı ıkıyoruz." Hızla odasına koştu ve kıyafetlerini kat kat giyerek yeni aldığı paltoyu üzerine geçirdi. Hemen dışarı çıkması gerekiyordu çünkü bu kıyafetler i mekânlar için yapılmamıştı, bu kesindi. Alnında ter biriktiğini hissedebiliyordu.

Onları bırakan araba görüldüğü sırada verandaya çıktılar. Max onu arka tarafa götürdü ve tekrar yola koyuldular. Şoför onları gölün kenarında bıraktı ve Max küçük bir uçağı işaret etti.

"Bölgede manzaralı bir tura çıkıyoruz. Bu uçak gerçekten alçalabilir, size buzulun tepesini ve bu şirin kasabadaki diğer bazı harika ilgi çekici noktaları gösterebilir. Burayı neden bu kadar çok sevdiğimi yakında anlayacaksın," dedi Max ona. Kız ona aklını kaçırmış gibi baktı. O ölüm tuzağına düşmek istemesine imkân yoktu. Onun jetiyle uçmaya bile zor dayanıyordu. "Güzel bir yolculuk yapmaktan çok mu korkuyorsun?" diye onu azarladı.

Bu Cassie için yeterliydi. Ona korktuğunu görme zevkini tattırmayacaktı. Kendisini öldürse bile -ki öldürebilirdi de- o lanet uçağı binecekti.

O küçük alana nasıl gireceğini anlamaya çalışırken Max arkasında durdu. Birden elleri belini kavradı ve onu yukarı kaldırdı. Üzerindeki kat kat giysilere rağmen elleri kızgın demir gibiydi.

Max onu takip etti ve eğer arabanın dar bir alan olduğunu düşündüyse, uçakla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Yine de bir buzulun üzerinden uçarlarken kısa sürede korkusunu unuttu. Engabeli arazide ilerleyen bir kurt sürüsü gördüğünde zevkle haykırdı. Max'in haklı olduğu ortaya çıktı.

Çünkü kasabayı ve çevresini büyüleyici bulmuştu. Uçak indiğinde hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bir de yazın görmelisin. O zaman bu gerçekten başka bir şey," dedi ona. Kesinlikle geri geleceğini ve gezintiye çıkacağını düşünüyordu. belki bir başka manzaralı uçak yolculuğuna bile çıkabilirsiniz.

Havadan gördüğü buzulun yanına gittiler ve su dağ gibi buza vurdukça büyülenerek buzulun yanında durdu. Buzul çok büyüktü ve sık sık bir parçası kopup altındaki okyanusa düşüyordu.

Max'in onun için bir sonraki macerası onu bir kar motosikletiyle ülke içinde gezdirmektir. İçeriye girdiklerinde, ısıtıcı çalıştığında gerçekten de bazı kıyafetlerini çıkarmak zorunda kaldı. Daha önce hasat mevsiminde Willamette Vadisi'nde yanından geçtiği bazı çiftlik ekipmanlarına benziyordu ama üzerlerinde kocaman kar lastikleri vardı. Max'e sıkıca sarılmıştı ama gün ilerledikçe Gün geçtikçe buna daha da alışıyordu. Camla çevrili kabinlerinde kendini güvende hissediyor ve ortalama bir insanın asla deneyimleyemeyeceği şeyleri görebiliyordu.

Kulübelerine döndüklerinde güneş batmaya başlamıştı ve Cassie bitkin düşmüştü. Birbirlerinden sadece birkaç metre uzakta uyuyacakları gerçeğini düşünmemeyi başarmıştı. Şimdi onlar

Oturma odasında dururken, ahşap zemine kar damlarken, bunun fazlasıyla farkındaydı.

"Sen git duşunu al, üşümekten kurtul. Ben de akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım," diye teklif etti. Hızla odasına koştu ve dış giysilerini kuruması için astı, sonra da banyoya koştu. Aslında küçük bir kabin için oldukça büyüktü. İçinde rahatlayabileceği büyüklükte bir küvet vardı. ayrı bir duş ve iki lavabo vardı. Kirden arınmak için hızlı bir duş almaya karar verdi, ardından en az bir saat boyunca küvete gömülecekti.

Bir saat geçti ve Cassie artık ılık olan küvette uyuyakaldığını fark edince başını kaldırdı. Çabucak dışarı çıkıp kurulandı ve bornozunu aldı. Bornozu üzerine geçirdiğinde uygunsuz bir şekilde kısa olduğunu fark etti ve keşke pazen pijamalarını getirseydim diye düşündü. Odasına doğru koşarken Max'in onu fark etmeyeceğini umuyordu.

Kapıdan dışarı baktı, onu görmedi ve tam mutfaktan köşeyi döndüğü sırada dışarı çıktı. Adamın gözleri kızın üzerindeydi, yavaşça vücudunda geziniyor, bornozunun yakalarını kavrayan ellerinden çok kısa etek ucuna kadar uzanıyordu.

Adamın başı tekrar vücuduna girip gözleri birleştiğinde, kadın nefes almayı bıraktı. *Lütfen yanıma gelme*, diye sessizce yalvardı. Eğer o inanılmaz kollarını ona sararsa, kaybolurdu. O tamamen

Ormanın ortasında yalnız olduklarının farkındaydılar, kesintiye uğrama ihtimalleri sıfırdı.

"Üstümü değiştireceğim," diye mırıldandı ve yavaşça yanından geçerek odasına doğru ilerledi. Rahat bir nefes alarak kapıyı kapattı, sonra nefes alış verişini kontrol altına almak için kapıya yaslandı. *Tanrı aşkına, o sadece bir erkek,* diye azarladı kendini, pijamalarını giyerken. Kulübe şöminenin yanmasıyla sıcacıktı ama üşüyordu ve ne kadar çok giysi olursa o kadar iyi olacağını düşündü. Eğer bu kadar aç olmasaydı, günaha girmemek için gecenin geri kalanında odasında kalırdı.

Cassie oturma odasına adım attı ve burnunu takip ederek Max'in patates yıkadığı küçük mutfığa gitti.

"Sık sık giyinik halde mi dolaşırsınız?" diye sordu.

"Tamamen örtünmüştüm. Sadece pijamalarımı banyoya götürmeyi unutmuşum," diye kendini savundu. Ne giyip giymediği onu ilgilendirmezdi, yine de banyodan bornozundan başka bir şey giymeden çıktığı için onu arayacak olmasından utanç duyuyordu.

"Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemedim," dedi, sonra dudakları dizlerini titreten mega-watt bir gülümsemeyle yukarı döndü. Her zaman seksiydi, ama gerçekten denediğinde yıkıcıydı. *Sadece birkaç Günlerce,* kafasının içinde zikretti.

Saçlarını kurutmak için zaman ayırmak istememişti, bu yüzden hızlıca ördü. Ateşin yanında oturacak ve kısa sürede kuruyacaktı. Makyaj yapmamıştı ve pijamaları birkaç beden büyüktü, çünkü uyurken üzerine dar gelen şeylerden hoşlanmazdı. Genç bir kız gibi görüldüğünü biliyordu ve adamın ona tatlı menüsündeymiş gibi bakması için hiçbir neden yoktu.

"Şimdiye kadar ne hazırladın?" diye sorarak onun dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Fırında birkaç biftek var, ben de patatesleri hazırlıyordum," diye cevap verdi. Buzdolabına gitti ve yemeğin yanında sağlıklı bir şeyler bulmak için etrafı karıştırdı. Bir çeşit salata buldu ve onları çıkarmaya başladı.

"Kulübeyi iyi stoklamışlar. Etkilendim," diye tekrar konuştu, sessizlikten rahatsız olmuştu.

"Müşterim burayı tavsiye etti. Misafirleriyle ilgilendiklerini söyledi." Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi bilmiş bir tonda konuştu. Kadın Çünkü günde en az on kez onu çıplak, yatağında, onunla harika şeyler yaparken düşünüyordu.

Zihni dolaşırken sebzeleri doğramaya başladı. Orada öylece dururken, daha önce evinde hiç erkek olmadığını fark etti. Karşı cinsle yemek hazırlamak gibi basit bir şeyi hiç yapmamıştı.

Max tanımadığı bir şarkı mırıldanıyordu ve kokular etraflarında dolaşıyordu. Başka biriyle yemek yapma hissinin hoşuna gittiğini fark etti. Küçük fantezisinde fazla rahatlamadan önce bunun bir randevu değil, tamamen iş olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

"İstersen gidip oturma odasında dinlenebilirsin. Ben bunu bitirebilirim," diye teklif etti. Onun gitmesini istemiyordu ama evdeki rollerine de alışmaya başlamıştı.

"Hayır, ben mükemmel bifteklerimle tanınırım. Onları bırakamam yoksa mahvolurlar," dedi kendine özgü sırtışlarından biriyle.

"Keyfin bilir," dedi ona, sanki öyle ya da böyle fark etmezmiş gibi. Küçük mutfakta yemek hazırlarken, kadın nasıl hareket ederse etsin, adam ona sürtünüyor gibiydi. Kalçası bir an onunkine sürtünüyor, sonra üstündeki dolaba uzanıyor, göğsü onun sırtında kayıyordu. Yemeği hazırlamayı bitirdiklerinde kadın bir kül yığınınına dönüşmüş oluyordu.

"Çok gergin görünüyorsun. Daha önce hiç biriyle yemek pişirmedin mi?" diye sordu.

"Bu bir randevu değil - sadece iş için buradayız. Teknik olarak, bu yolculukta sen benim patronumsun, bu yüzden böyle şeyler söylemek kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor.

Rahat ol," diye azarladı onu. Hem ona hem de kendisine bu gerçeği hatırlatması gerekiyordu.

Küçük konuşması adamın yüzündeki ukala sırıtışı sildi. Adam ona ters ters baktı, görünüşe göre gerçekleri ona göstermesinden memnun değildi.

"Özür dilerim, böyle patlamam gerekmiyordu, sadece bu kulübedeyiz ve gerginim," diye itiraf etti. Onunla kavga etmek istemiyordu - sadece tezgâhın üzerine atlayıp kendisini almasını talep etmeden önce biraz mesafe yaratmak istiyordu. Neden lisedeki Darcy Undermost gibi olamıyordu ki, isteyen her erkeğin üzerine atlıyordu? Herkes ona sürtük dese bile en azından kızın biraz zevk aldığını düşünüyordu.

Seksi gülümsemesi yüz hatlarını kapladığında ve öne doğru ilerleyip sonsuza dek itaat etmeyen saçlarını yüzünden uzaklaştırdığında onun özrünü kabul ettiğini görebiliyordu. Parmakları, bu görevi yerine getirirken sık sık yaptığı gibi oyalandı.

Max onu kollarına almamak için kendini zor tuttu. Özrünü kabul ettiği için rahatladığını görebiliyordu. Onunla kavga etmek de istemiyordu. Onunla ve kendisiyle kavga etmekten bıkmıştı. Her ikisi için de bu işkenceye bir son vermesi gerektiğine karar verdi. Onunla röportaj yaptığını biliyordu ve teknik olarak bu yolculuk için onun patronuydu, ama düşünemiyor gibiydi artık o etraftayken. Hiçbir zaman ofis ilişkileri yaşamamış, hiçbir çalışanıyla yatmamıştı ama bu özel bir durumdu ve ona karşı koyma savaşını kaybediyordu.

Onun arkadaşlığından hoşlandığını fark etti, ona karşı durmaktan korkmamasını sevdi. Hepsinden önemlisi, onun her şeyi onu baştan çıkarmak için durdu. Aslına bakarsanız, tam tersini yapıyor, vücudunu hoş olmayan pijamaların altına saklıyor, makyaj yapmıyor, hatta seksi görünmeye çalışıyordu.

Hiçbirinin işe yaramadığını bilse hayal kırıklığına uğrardı. Fanilasının içinde ona iç çamaşırıyla görüldüğünden çok daha seksi görünüyordu. Kadının onu çağırmaktan vazgeçmeyen doğal bir seksapeli vardı ve bu ücra kulübede buna karşı koymaya hiç niyeti yoktu. Pantolonunun sıkılaştığını hissetti ve ondan uzaklaştı.

"Bir kadeh şarap ister misiniz?" diye sordu. Kadın başını evet anlamında salladı. Onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünden emindi - belki biraz içki sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olurdu. Öyle olmasını umuyordu, yoksa akşam yemeğine kadar dayanamazdı.

İkisi de görevlerine geri döndüler, ama çok geçmeden ona tekrar yakın olma ihtiyacı hissetti. Tüm uzak durma çabalarından vazgeçti.

"Mmm, güzel görünüyor," dedi usulca kulağına, üzerine eğilip kâseye bakarak. *Bu sadece bir salata, gurme bir yemek değil*, diye düşündü, ama adam vücudunun tamamını kızın arkasına yasladı ve kız gerildi. Nefesi boynuna değerek onu titretti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, dudaklarını boynuna indirmesini ve dilini nefesinin az önce nemlendirdiği teninde gezdirmesini istiyordu.

Sakinleşmeli ve rahatlamalısın. O da diğer erkekler gibi, diye sessizce emretti. Birkaç derin nefes aldı ve yanlara doğru hareket ederek adamın elinden kurtuldu. Masayı kurdu ve aralarında bir bariyer oluşturarak oturdu.

Max biftek ve patatesleri getirdi ve yemeğe başladıklarında sohbetleri bir an için durdu. Daha önce ne kadar acıkmış olursa olsun, midesi o kadar düğümlenmişti ki, ağzına bir şey koymayı bile zor başarıyordu. Yemeğini tabağında gezdirdi ve sonra sırttı. Kinsey'nin bu durumdan çok hoşlanacağını düşünüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"En iyi arkadaşımı düşünüyordum. Bir ay içinde eve dönecek ve ben sabırsızlanıyorum," dedi ona dürüstçe.

"Hastanede ondan bahsetmiştin. Uzun zamandır mı yakınsınız?"

"Sonsuza kadar. Onsuz hayatımı hatırlayamıyorum. Çok şey yaşadık. birlikte okula gittiler, sonra da üniversiteye. O bir hemşire ve dünyayı kurtarmaya çalışıyor. Yaptığı şeyin önemli olduğunu biliyorum ama ben bencilim ve sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Bana," dedi.

"Bunu anlayabiliyorum. Kardeşlerim, kuzenlerim ve ben eskiden aileden daha yakındık. Her şeyi birlikte yapardık. Sonra annem öldü ve Kardeşlerim ve ben birbirimizden uzaklaştık. Hepimiz çok acı çekiyorduk ve Bir şekilde acıyı atlattık. Babam bizi Seattle'a geri dönmeye zorladı ve ona itiraf etmesek de, bu yaptığımız en iyi şeydi.

olabilirdi. Hepimiz eskiden olduğumuz yere geri döndük. Hayatınızda önemsedığınız insanların olması önemlidir" dedi.

Cassie şok içinde ona baktı. Onun hayatıyla ilgili bu kadar kişisel bir şey söylediğini hiç duymamıştı. Şaraptan ve samimi ortamdan olmalı. Sabah olduğunda ona bu kadar açık davrandığı için pişman olacağından emindi.

"Sizinki kadar geniş ve sevgi dolu bir aileye sahip olmayı çok isterdim. Şu ana kadar tanıştığım herkes harika insanlar," dedi. Adam gülümseyerek onayladı.

"Biraz bunaltıcı olabiliriz." Duyduğuna göre, Anderson'lar bir grup olarak oldukça görkemliymiş. Görmeyi çok isterdi ama bu fırsatı bulamayacağını da biliyordu.

"Bunaltıcı olmak boş olmaktan çok daha iyidir," dedi, gözlerine sıçramak isteyen ani yaşlarla savaşıyor.

"Bu karmaşayı sabaha bırakalım. Ateşin tadını çıkarmak istiyorum," dedi adam ayağa kalkıp elini uzatırken. Kadın elini tutmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Adam şarap şişesini aldı ve onu ateşin karşısındaki kanepeye götürdü.

En uçta oturmuş, bardağından yudumluyor, alevlerin onu güvende hissettirmesine izin veriyordu. Adam tekrar konuştuğunda yerinden sıçradı.

"Ne zamandır muhabir olmak istiyorsun?"

"Sanırım on iki yaşından beri. Açık hava okuluna gittik ve döndüğümüzde ödevlerimizden biri de geçirdiğimiz hafta hakkında bir

gazete hazırlamaktı.

kampta. Projeye gerçekten kendimi kaptırdım. Etrafta dolaşıp projeye eşlik eden farklı öğretmenlerle röportajlar yaptım, çektiğim tüm fotoğrafları banyo ettirdim ve hatta çocuklardan alıntılar aldım. Grubumdaki diğerk öğrenciler benimle eşleştirildikleri için çok heyecanlıydılar çünkü projede fazla bir şey yapmaları gerekmiyordu. Gazetenin tüm mizanpajını ben yaptım, tüm fotoğrafları ben temin ettim ve hikayelerin çoğunu ben yazdım. Altıncı sınıftayken bile çok seiciydim," dedi sesine yansıyan heyecanla.

"Aah, sen o ocuktun." Kızın tüyleri hemen diken diken oldu. Zeki olmanın ve notlarını önemsemenin kesinlikle yanlış bir tarafı yoktu. Yetişkinliğe ulaştığında herkesin eline milyonlarca dolar verilmiyordu.

Savunmasında "ok çalıştım," dedi.

"Hey, seni aşağılamıyordum. Ben de o çocuktum," dedi ellerini havaya kaldırarak. Kız ona şüpheyle baktı. Yontulmuş yüz hatları, parlak gözleri ve ölmeye değerk vücuduyla muhteşemdi. Zeki çocuklardan biri olmasına imkân yoktu. Büyük olasılıkla her kızın çıkmak istediğiki ve her erkeğink olmak istediğiki bir sporcuydu.

"Evet doğru," dedi sırtarak.

"Cidden, lise birinci sınıfa kadar sadece beş-altı yaşındaydım ve yaklaşık yüz kilo ağırlığındaydım. Satranç kulübünün başkanıydım, ve..." dramatik bir etki yaratmak için durakladı, "tam bir sakardı. Kardeşlerim

Hepsi benden çok önce en iyi dönemlerine ulaştılar, bu da beni o zamanlar biraz utandırdı" dedi.

Cassie ona baktı, ona inanıp inanmayacağını bilmiyordu. Onu öğle yemeğinde kendisiyle birlikte oturan inek bir çocuk olarak hayal edemiyordu. O bir sporcu olmalıydı, onun gibi görünen birinin sıska olmasına imkân yoktu.

"Döndüğümüzde sana bir resim göstereceğime söz veriyorum, ayağı takılıp rögar çukuruna düşme ihtimali en yüksek kişi seçildim," dedi gözleri parlayarak.

"Eğer şu anda bana yalan söylüyorsan, yemin ederim bunun bedelini makalemde ödeyeceksin," diye tehdit etti. Sözleri onu güldürdü.

Bardağının boş olduğunu fark etti ve yere koydu. Uzun bir gece olmuştu ve hiç uyuyamayacağını bilmesine rağmen odasına gitmeye karar verdi.

Yapamazdı

Loş ııkta onunla oturmaya, hayatlarının mahrem anlarını paylaşmaya devam etti. Ayağa kalktı ve onun etrafında yürümek için hareketlendi, ayağı kanepenin köşesine çarptı ve dengesini kaybetti. Doğruca onun kucağına yuvarlandı. Gözleri farkındalıkla parlarken kahkahası anında söndü.

Cassie bir santim bile kıpırdamadı. Adamın sert kalçalarını altında, göğsünü ağrıyan göğüslerine bastırdığını ve nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Adamın ağzı kadınınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Onun gözlerinin içine baktı.

Kızın ağzı düşmeden ve onun öpülesi ağzını içine almadan önce. Elini kızın

beline sıkıca sarıp onu daha da yakına çekmeden önce bir büyüme sesi çıkardı.

Diğer eliyle kızın sırtından yukarı doğru kayarak boynunu kavradı, başını son iki santim kadar çekti ve sonunda dudakları birleşti.

Dudaklarındaki tatlı şarabın tadını kendi sarhoş edici kokusuyla karıştırabiliyordu. Umutsuzca istediği öpücüğe karşı koymaya bile çalışmadı. Onun içinde eridi, ellerini güçlü omuzlarına götürerek ona yapıştı.

Dilini hızla ağzının çukuruna soktu, geri çekildi ve tekrar daldı. Kızın ağzının içine girdikten sonra hafifçe geri çekildi ve alt dudağını ısırdı, ardından çenesini minik öpücüklerle yokladı. Boynunun pürüzsüzlüğüne doğru ilerleyerek dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Boynu ve omzu arasındaki hassas deri, onun ihtiyaçla titremesine neden oldu.

Elleri sırtını keşfetmeye başladı, küçük çukurda yumuşakça yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Elini pijama üstünün altından geçirdi, parmakları yan tarafını okşadı, yavaşça yukarı doğru hareket ederek ona doğru eğilmesini sağladı. Adamın uyarılmışlığının altında büyüdüğünü hissedebiliyordu ve baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarını hareket ettirerek ona karşı daha sıkı bastırdı. Yarattığı yeni sürtünme karşısında boynuna doğru inledi.

Dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırdı ve elleri yukarı doğru hareketine devam ederken dilini onunkilerle dans ettirerek ağzını yalayıp yuttu. Kadın tutkulu öpücük ve uyarılma hissi arasında zar zor nefes alabiliyordu.

elleri yaratıyordu. Sonunda, elleri onun yan tarafında dolaştı, sütyensiz göğüslerinin alt tarafını fırçaladı ve ihtiyaç içinde çılgılık atmasına neden oldu. Artık oynamasını istemiyordu. Ellerin son birkaç hareketini yapmasını istiyordu.

ve hassas tenini avuçlarım.

Parmakları ileriye doğru dans etti, sonunda ona istediğini verdi ve sivri meme ucunun üzerinde fırçaladı. Meme ucunu başparmağı ve parmağı arasında yuvarladı, onu ağlatmak için mükemmel miktarda baskı uyguladı. Elini çekti ve kız bir protesto sesi çıkardı, sonra adamın üstünün alt kısmını elinde tuttuğunu ve hızla yırttığını fark etti.

Tişıörtünü çıkardığında göğüsleri özgürce keşfetmesi için oradaydı. Onu kanepeye sırt üstü yatırdı ve gözleriyle yalayıp yuttu. Adam bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca sinirlendi. Sonra, kısık bir inilti çıkardı ve başını aşağı indirerek dilini boğazının alt kısmında gezdirdi. Kadın boynunu geriye atarak onun daha kolay erişmesine izin verdi. Aşağı doğru hareket etti, göğsünün üst kısmını yaladı, parmaklarıyla karnını okşadı.

Şişmiş tümsekler boyunca öptü, ama sadece sivri meme ucunu daire içine aldı. Ağzını istediği yere yönlendirmeye çalışarak vücudunu kaydırdı. "Lütfen," diye haykırdı. Ağrısını dindirmesi için ona ihtiyacı vardı.

Sonunda, sertleşmiş tomurcuğu ağzına aldı, dilini döndürürken şişmiş tepeyi ağzının sıcak girintilerinin derinliklerinde emdi

ona karşı. Kadının sırtı yoğun bir zevkle kanepeden kalktı. Her iki göğsünü de kavradı, her birine eşit ilgi gösterdi. Tamamen sersemlemişti ve adam durmaya cesaret ederse öleceğini hissediyordu.

Kalçalarını onun açık bacaklarına bastırarak ne kadar tahrik olduğunu hissetmesini sağladı. Aralarında hiçbir kıyafet istemiyordu. Onun sert erkekliğinin içini doldurduğunu hissetmek istiyordu. Acısının bir kısmını dindirmeye çalışarak kalçalarını tekrar salladı.

Dudaklarını tekrar onun dudaklarına götürdü, onu uzun uzun ve sertçe öptü, sonra da üzerinden çekildi. Adamın kıyafetlerini çıkardığını gördüğünde itirazını haykırmaya hazırdı. *Evet!* İçten içe ağladı. Ateş ışığı, hayal edebileceğinden bile daha belirgin olan çıplak göğsünden yansırken arkasını dönemedi. Hayalleri, adamın gerçekliği karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Adam pantolonunu indirdi ve kadın onun tamamen erekte olmuş, ateş ışığında parlayan görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Adam çok güzeldi ve onu bu hale kendisinin getirdiğini bildiği için tam bir tatmin hissetti.

Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan, adam uzandı ve geri kalan kıyafetlerini hızla çıkararak onu incelemesi için çıplak bıraktı. Hemen üstünü örtmek istedi ama adam kollarını hızla kavradı ve başının üzerine getirerek onu hapsetti.

"Sıra sendeydi, şimdi bende," diye fısıldadı üzerine diz çökmeden sadece birkaç saniye önce. İtiraz etmek istedi ama adamın vücudu kaydığı anda

kelimeleri unuttu.

Elini boğazından göğüslerine doğru kaydırđı, meme uçlarını kızdırmak için zaman ayırdı, sonra titreyen karnından aşağıya, ateşine ulaşana kadar. Bacaklarını kendi parmağıyla araladı, sonra parmağını şişmiş kadınlığının üzerine daldırarak soluk soluğa kalmasına neden oldu. Parmağını kıvrımlarının içine sokarak

Onu ateşli ve hazır bulduğunda gözleri büyüdü. Daha fazla baştan çıkarılmaya ihtiyacı yoktu; sadece onun içinde derinlere inmesine ihtiyacı vardı. Onunla tanışana kadar sahip olduğunu bile bilmediğı boşluğu doldurması için ona ihtiyacı vardı.

"Lütfen, şimdi," diye yalvardı ona. Hayatında daha önce hiçbir şey için yalvarmamıştı ama yalvarmayı bırakacak gibi görünmüyordu.

Bundan daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Kadının hızla boynuna doladığı ellerini serbest bıraktı. Vücudunu onunkinin üzerinde hareket ettirdi, ereksiyonunun başı girişine oturmuş, içeri dalmayı bekliyordu. Kadın yukarı doğru kaydı, adamın aradaki boşluğu kapatmasını ve içine girmesini istiyordu. Kalçasını kavradı, sonra nihayet ileri doğru hareket etti, kıvrımlarını tamamen birleştirene kadar santim santim ayırdı.

"Oh, çok iyi," diye bağırdı, bacaklarını adamın arka tarafına sıkıca sararak. Bir an durakladı, ikisi de bu kadar iç içe olmanın tadını çıkarıyordu. Sonra hareket etmeye başladı. Onlar için kolayca zevkli bir ritim bulurken kalçalarını elleriyle sıkıca kavradı. İtti

Önce yavaşça, sonra her ikisinin vücudu da coşkuya doğru yükseldikçe daha hızlı hareket etmeye başladı.

Başını tekrar aşağı indirdi, dudaklarını yakaladı, dilini onunkine doladı, vücudu onun nemli girintilerine girip çıkarken. Karnının sıkıştığını hissedebiliyordu. Karıncalanmanın merkezinde başladığını ve sonra uzuvlarına yayıldığını hissedebiliyordu. Çok yakındı, çok yakındı. Sadece bir

Birkaç itiş daha ve orada olacaktı... "aahhh," diye haykırdı orgazm onu parçaladı ve tüm vücudunun zevk içinde sıkılmasına neden oldu.

Bacakları onu sertçe kavrarken, adam hızını daha da artırdı, yüzü zevkle buruştu. Haykırdı, sonra tekrar tekrar içine pompalarken vücudunun titreştiğini hissetti. Hareketini yavaşlattı, şimdi tatmin olmuş çekirdeğini nazikçe içeri ve dışarı iterek, her ikisine de her saniyesini verdi. yapabildiği zevk.

Sonunda, adamın titremelerinin sonuncusunun da içinden geçtiğini hissetti ve sonra adam onun üzerine yığıldı. Sırtını aşağı yukarı ovuşturdu, ağırlığının onu minderlere itmesini seviyordu. Adamın göğsünün hâlâ hassas olan göğüslerini okşamasını ve teninin hafif bir ter pırıltısıyla parlamasını seviyordu. Az önce onunla yatan adamla ilgili hemen her şeyi seviyordu. ona böyle yoğun bir zevk verdi.

Sonunda oturur pozisyona geçti. Ne yapması gerektiğini bilmeden öylece yattı. Odasına mı kaçmalıydı? O değildi

Bir şey söylemedi ve bu onu korkuttu. Tamamen çıplak yattığının farkına vardı. Kanepeden atladı ve bir banyoya doğru bir çizgi.

Kendini temizlerken sinirlenmeye başladı. Onu bu şekilde sevdikten sonra nasıl olur da kendini utangaç hissetmesine neden olurdu? Gönüllü bir katılımcıydı; şimdi mızmız bir kız olacak değildi ya. Her yerde onu kovalamaya başlayacağından mı endişeleniyordu? Uzun süre banyoda kaldı, ne yapacağını bilemezken onunla yüzleşmekten korkuyordu. Oluyordu. Sonunda yorulmuş ve üşümüştü, bu yüzden büyük bir havluya sarındı ve dışarı çıktı. Oturma odasında değildi ve yatak odasının kapısı da kapalıydı.

Durduramadan gözünden bir damla yaş kaçtı. Gözyaşını sildi ve sessizce yatak odasına doğru ilerledi. Önümüzdeki birkaç günü nasıl atlatacağını düşünerek ağlaya ağlaya uyudu.

Yedinci Bölüm

Max yatak odasına girdi ve yatağına oturdu. İçi bir duygu karmaşasıyla doluydu. Daha önce birlikte olduğu hiçbir kadınla böyle bir şey hissetmemişti. Kadın şehvetli, eğlenceli ve hayat doluydu. Seks harikaydı. Hiçbir zaman bir kadının yatağından önce bir şey söylemeden ayrılmamıştı. Seks sonrası yatak odası konuşmalarıyla tanınmazdı ama yine de Tuvalete gittiğinde sıvıştığı için korkunç.

Yatağına uzanmış, tavana bakıyor ve yaptıklarını kendi kendine haklı çıkarmaya çalışıyordu. Bir saat geçtikten sonra ona gitmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Bunu duygusal bir şeye dönüştüremezdi. İkisi de rızası olan yetişkinlerdi. Seks yapmışlardı - bundan başka bir şey değildi. Sonunda, bir süre sonra Şafak yaklaşırken huzursuz bir uyku.

Max uyandığında saatin on biri gösterdiğini görünce şaşırdı. Yediden sonra hiç uyumamıştı. En az altıya kadar uyuyamadığı düşünülürse, kendine bir mola verebileceğini düşündü. Tökezleyerek mutfağa gitti, hemen

kahve cezvesine yöneldi. Kahveyi hazırladı ve makinenin damlatmasını izledi. Cassie'den hiçbir iz yoktu. Kapısına yaklaşmaya hazırlanıyordu ki menteşelerin tanıdık gıcirtısını duydu. Rahat bir nefes aldı. Onun mutfağa girmesini beklerken gerildi. Doğruca banyoya gitti ve kilidin masal gibi mandalını duydu.

Kahvesini aldı ve tezgâha yaslanarak bekledi. Duşun başladığını duydu ve gülümsedi. Kadın acele etmedi ve adam da bekledi, ancak duş hiç bitmeyecekmiş gibi görüldüğü için sabırsızlandı. Birkaç saat sonra iş toplantısı vardı ve bazı şeyleri düzeltmeye çalışmak istiyordu ayrılmadan önce.

Sonunda kapı açıldı ve bu kez tamamen ipeksi görünümlü bir bluz ve pantolon giymiş olarak masaya doğru ilerledi. O kaçınıyordu Göz teması. Gözlerini ondan hiç ayırmadı, yanından geçip kendi fincanı için dolaba uzandığında onun görüntüsünün ve kokusunun tadını çıkardı. Fincanı tezgâhın üzerine koyup cezveyi kaldırırken elinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Konuşmamız gerek," dedi sonunda ve kadının sıçramasına neden oldu.

"Gerçekten mi? Ne hakkında?" diye olabildiğince rahat bir şekilde sordu. Max bir şeyler fırlatacakmış gibi hissetti. Belki de tek kelime etmeden çekip gitmek şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir değildi.

"Bak Cassie, dün gece için özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemedim. Normalde çalışanlarla yatmam. Ben sadece..." diye devam etti.

"Ben senin çalışanın değilim, Max. İkincisi, ben büyük bir kızım ve kendi kararlarımı kendim veririm. Beni hiçbir şeye zorlamadın. Eğlenceliydi ama bitti. Küçük kızlar gibi davranmayalım ve duygularımız hakkında konuşmayalım, tamam mı?" dedi. Onun bir duvar ördüğünü biliyordu ama bu küstah tavrı onu sinirlendirmişti.

"Hanımefendi ne isterse," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Yürüyüşe ıkıyordu. Paltosunu giydi ve  n kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında hiç istemediği bir sürprizle karşılaştı. Olması gereken yerde hiçbir açıklık yoktu.  n nde beyaz bir duvardan başka bir şey yoktu. "Bu da ne?" diye mırıldandı, öfkesinden şok olmuştu.

Parmağını kara soktu ve yerinden kımıldamadığını gördü. Onu kazmaya çalıştığında, sağlam duvarda bir çentik bile açmadığını gördü. Hiçbir yere varamayacağını anlayınca kapıyı kapattı ve oturma odasının penceresine doğru yürüyüp perdeleri kenara itti. Kulübeye hiç doğal ışık girmediğini nasıl fark etmemişti? Muhtemelen çünkü şafaktan önce uyanmaya alışkındı, bu yüzden karanlık bir oda günlük rutininin başlangıcı gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" Cassie pencereden dışarıdaki beyaz hiçliğe bakarak sordu. Max hemen telefonuna gitti ve onu açtı. Sonra da

kanepeye fırlattı ve birkaç kelime söyledi.

"Servis yok. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve görünüşe göre kapana kısıldık, en azından şimdilik," dedi Max ellerini saçlarında gezdirerek.

"Kapana kısıldık da ne demek?" diye neredeyse çığlık atacaktı. Cassie içinde bulunduğu durumu fark ettikçe paniklemeye başlamıştı. Bir kulübede, kim bilir ne kadar yüksek bir kar duvarının arkasında, yeni yattığı ve bundan pişmanlık duyan bir adamla mahsur kalmıştı. Dudakları kıpırdarken, "Şansa bak," diye düşündü.

Max'in kuşkulu yüz ifadesine bakınca kendini kaybetti. Cassie o kadar çok gülmeye başladı ki iki büklüm oldu ve zorlukla nefes alabildi. Midesi ve yanları onu öldürüyor olsa da duramıyordu. Bu onun için çok tipik bir garip durumdu ve Alaska'ya gitmek üzere jete bindikleri anda bunun olacağını anlaması gerekirdi. Lanet şeyin karla kaplı bir dağın ortasına inip onları haftalarca mahsur bırakmadığına şaşırmıştı.

"Bu kadar komik olan ne?" Max dişlerini sıkarak sordu. Elleri kalçalarında ve sesinin tonu onu bir kez daha kıkırdamaya itti. Yere düştü, yanları o kadar acıyordu ki daha fazla ayakta duramadı.

"Pl...lütfen...d...bir...an...için...bir...şey...söyleme," diye kahkaha nöbetleri arasında çıkmayı başardı. Bir tür homurtu çıkardı

arkasını dönüp odasına doğru tepinmeden önce. Yaklaşık on dakika sonra sakinleşmeyi başardı ve kendini toparladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Durumun hiç de komik olmadığını biliyordu ama bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, o halde neden boş verip gülmesinlerdi ki? Daha kötüsü de olabilirdi. Sıfır yiyecek ve barınakla mahsur kalabilirlerdi. Sonunda bir uğultu olduğunu ve bu yüzden hâlâ elektrik olduğunu fark etti. İşte

Elektrik kesildiğinde otomatik olarak devreye giren bir jeneratör bağlanmış olmalı. Bu bölgede düzenli olarak yaşanan bir şey olmalı. En azından sıcak kahveleri vardı. Ne kadar süreceğini bilmiyordu, bu yüzden Max'le konuşmaktan başka çaresi yoktu.

Kanepeye oturdu ve onun çıkmasını bekledi. Sonsuzluk gibi görünen bu bekleyiş aslında sadece birkaç dakika sürmüştü.

"Bitirdin mi?" Max ölümcül bir ciddiyetle sordu ve neredeyse yine kendini kaybetmesine neden olacaktı. Dudakları kıpırdayınca, Max ters ters bakarak onun sözünü kesti.

"Özür dilerim, bunların hiçbirinin eğlenceli olmadığını biliyorum, ama ben... bu sadece... başka ne yapacağımı bilmiyorum," diye bitirdi sonunda.

"Histerik bir kadınla uğraşmak zorunda kalmadan da uğraşacak yeterince işim var," dedi en otoriter tonuyla. Sözleri onu, kahkaha atma düşüncesinin tekrar patlak vermesini engelleyecek kadar kızdırdı.

"Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok, Max. Durumun ciddi olduğunu anlıyorum, o yüzden söyle bana Bay Her Şeyi Bilen, neler oluyor?" dedi. Döndü ve küçük odada volta atmaya başladı. Bunu yapmak için fazla alanı yoktu.

"Bu bir tür acayip fırtına olmalı. Nerede olduğumuzu biliyorlar, bu yüzden bizi çıkarmaları uzun sürmez," dedi iyimser bir şekilde.

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor," dedi tüm masumiyetiyle. Onu kızdırdığının farkındaydı ama bunu hak ediyordu.

"Belli ki bir jeneratör çalışıyor. Bir jeneratörün çalıştığını Böylece enerji tasarrufu yapabiliriz. Ayrıca odun sobasının güvenli olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor, burada fazla odunumuz olduğundan değil. Karın iyi tarafı yalıtım görevi görmesi, böylece elektrik kesilse bile kulübe çok soğumayacak. Neden tüm malzemeleri kontrol etmiyorsun? Yiyecekleri karneye bağlamaya gerek olduğunu sanmıyorum ama aptal olmak da istemeyiz," dedi ve hemen komutan moduna geçti.

İkisi de görevlerine gittiler. Jeneratörün bir dolabın altındaki bölmede saklandığını gördü. Neyse ki büyük ve doluydu. Orta derecede kullanırlarsa, yaklaşık bir hafta idare edebilirlerdi. Cassie evde en az bir aylık yiyecek ve bol miktarda su buldu. Birkaç gün içinde kurtarılacakları kesindi. Büyük ihtimalle gün sonuna kadar. Endişelenecek bir şeyleri yoktu.

"Bize bir şey olmaz. Bol miktarda yakıt ve yiyecek var. Şömineyi kullanamayız. Bacanın temiz olup olmadığını doğrulayamıyorum," dedi Max.

Cassie sessizliği bozmak için, "Ben kahvaltı hazırlamaya gidiyorum," dedi. Ona aynı anda yemek hazırlamayacak kadar önemsiz olmayacaktı. Onun kadar zaman. Kullandıkları kaynak miktarını sınırlamak zorunda kaldılar.

"İyi, ben hızlıca bir duş alacağım," diye yanıtladı Max. Max onu yalnız bıraktı ve o da yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek hazırladı. Çok fazla konserve ürüne girmeden önce taze malzemeleri gözden geçirmesi gerekiyordu, belki kurtarılmaları sandığından daha uzun sürer diye.

Cassie o gün nasıl davranacağına karar vermek için birkaç dakikasını yalnız geçirdi. Bu küçük alanda ondan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Okuyabileceği bazı güzel kitaplar vardı ama o bu kadar yakinken konsantre olamayacağından emindi. Tüm zaman boyunca kızgın kalabilirdi ama bu sadece onun için işleri daha da berbat hale getirirdi ve büyük olasılıkla onun umurunda olmazdı. Geçen gece hiç olmamış gibi davranmaya ve gününe devam etmeye, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdi.

Birkaç haftadır neredeyse hiç durmadan onunla birlikteydi. Ofisine geri dönmüşler gibi davranacaktı. Bu süreyi ondan istediği cevapları almak ve makalesinde gerçek bir ilerleme kaydetmek için kullanabilirdi.

Kadın ögle yemeğini bitirirken adam banyodan çıktı. Üzerinde dar bir kot pantolon ve kolları aşağıya doğru itilmiş eski bir sweatshirt vardı. Dirsekleri. İyi görünüyordu, menüde olmasına aldırmayacağı kadar iyi. İstenmeyen düşüncelerden arınmak için başını salladı, bu da adamın ona şaşkın bakışlarından birini daha atmasına neden oldu.

"Yemek için teşekkürler, güzel görünüyor," dedi küçük masada onun karşısına otururken.

"Beğenmezsen şikâyet edecek değilsin ya. Paket servisimiz yok," diye cevap verdi.

"Cassie, kim bilir daha ne kadar burada sıkışıp kaldık, bu durumdan en iyi şekilde yararlanamaz mıyız?" dedi çocuğunu azarlayan bir ebeveyn gibi.

"Haklısınız. Röportaj üzerinde de çalışabiliriz. Yeterince bilgi alabilirsem, benden daha çabuk kurtulursunuz," dedi gülümseyerek.

"Ya senden daha erken kurtulmak istemezsem?" diye sordu, gözleri baştan çıkarıcı bir hal almıştı. Gözlerini kırıştırdı, sonra onu anlamaya çalışarak tekrar ona baktı. Onunla tekrar yatmasının imkânı yoktu, ilk seferinde işler iyi gitmemişti.

"Senin ne düşündüğün benim için çok önemli değil," dedi tatlı bir sesle.

"Ah, o zaman bir çıkmazdayız. Bak sana ne diyeceğim Cassie," diye durakladı, onun adını baştan çıkarıcı bir şekilde söylerken. "Sorularla ileri geri gideceğiz.

Sen bir tane sor, sonra sıra bende."

Cassie durumun bu şekilde değişmesinden hoşlanmamıştı. Adamın ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ama onun geri adım atacağını sanıyorsa büyük bir yanılgı içindeydi.

"Peki, ben açık bir kitabım Max," dedi. Eğer bir muhabir olmak istiyorsa, baskı altında nasıl davranması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Bir durum o anda olduğundan daha gergin olamazdı.

"Yüksek atının üzerinde olmak güzel olmalı. Kendini insan ırkından çok iyi soyutluyorsun, incinmekten çok korkuyorsun, etrafındaki herkese çok gvensizsin," diye alay etti. Kendini savunmak istedi ama adam haklıydı. Hayatında o kadar çok kez incinmişti ki, dünyanın kötü olduğunu, herkesin eninde sonunda onu inciteceğini varsaymak en kolayı olmuştu. Dün gece onu incitmişti ama suçsuz muydu? Sevişmeyi durdurmak için hiçbir şey söylememişti. Sonrasında tuvalete koşmuştu. O da sorumluydu.

"Ben bir robot değilim. Duygularım var, ama sadece kimi içeri aldığıma dikkat ediyorum," dedi sonunda.

"Seninle bir anlaşma yapacağım. Burada sıkışıp kaldık, bu kulübede, kim için ne kadar süreceğini bilir. Birbirimize karşı dürüst olalım. Ben röportaj konusunda geri adım atmayacağım, siz de bana karşı dürüst olun" dedi.

"Biraz kahve yapayım," diye oyalandı. Masadan kalktı ve düşüncelerini toparlamaya çalışarak acele etmedi. Gerçekten istediği şey

Onu tekrar kollarının arasına almak, seçim şansını elinden almak için. Kadın Bunun korkakça bir çıkış yolu olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Ona bir şeyler hissettirdi, istememesi gereken şeyleri istemesini sağladı.

Max onun gergin hareketlerini izliyor, gözlerini ondan alamıyordu. Nedense onu düşünmeden edemiyordu. Arzudan daha fazlası gibi geliyordu ama bu şekilde düşünemezdi. Ona sahip olacağına karar verdi, sadece bir parçasına değil, tamamına. Gerisini sonra düşünecekti ama şimdilik ondan kaçamıyordu ve bir şeye tüm çabasını verdiğinde istediğini elde ediyordu.

Max yavaşça ayağa kalktı ve onun arkasından yürüdü. Elini saçlarına götürüp kenara itti. Kızın vücudu gerilirken Max gülümsedi. Adamın eli ensesini okşarken kadın hiçbir şey söylemedi. Adam eğildi ve elini Dudakları kızın boynunun pürüzsüz sütununa değdi ve kızın teninde beliren tüyleri fark ettiğinde kendini güçlü hissetti. Kız o kadar şehvetli, o kadar duyarlıydı ki, bu onun egosuna güçlü bir destek oldu.

"Çok güzel kokuyorsun. Tam bu noktayı seviyorum, tatlı parfümünden bir parça sürdüğün noktayı," diye fısıldadı boynunun kenarındaki küçük çukuru yalarken. Bluzunu kenara iterken dudakları omzunun üzerinde gezindi. Ona zar zor dokunması inanılmaz derecede erotikti. Vücudunda oluşan uyarılmanın ıslaklığını hissedebiliyordu.

"Dün gece için özür dilerim. Panikledim. Nedenini bilmiyorum, senden önce hiçbir kadına karşı bu kadar yoğun duygular hissetmemiştim," sözleriyle onu baştan çıkarmaya devam etti. Bluzunun düğmelerini yavaşça açmaya başlarken elleri ön tarafına uzandı, aşırı hassas göğüslerinin üzerinde gezindi, her düğme tenini daha fazla ortaya çıkarıyordu.

Gömleği kaymaya başladığında ağzı önce omzunda, sonra kolunda gezindi. Elleri kumaşı iterek titreyen karnını nazikçe okşadı, ardından dantelle kaplı göğüslerini okşamak için yukarı doğru hareket etti. Avuç içleri tepe noktalarını okşarken meme uçları artık sertleşmiş olan kumaşa doğru gerildi. Tezgâhı kavradı ve düşmemek için kendini zor tuttu. Adamın vücudu kadınınkine bastırıyor, kalçalarını ona daha sıkı oturması için kaydırırken uyarılmışlığı açıkça belli oluyordu. İtiraz etmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmak istemiyordu. Bu kadar çok istediği bir şeyi neden durdurmalıydı?

Sonunda onu kollarının arasına aldı ve gözlerindeki tutkuyla parlayan ifade kadının iç itirazlarına son verdi. Adam onu bu kadar açıkça isterken ona nasıl karşı koyabilirdi? Onu kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru ilerledi. Öğleden sonrasının geri kalanında onu sevmek için zaman ayırırken konuşmaya dair tüm düşünceler çoktan unutulmuştu.

Cassie uyandığında uyuyakalmış olmasına şaşırmıştı. Elbette normalde bir öğleden sonrayı sevişerek geçirmezdi. Ağrıyan kaslarını gerdi ve yüzüne gelen memnun gülümsemeyi engelleyemedi. Max olağanüstü bir aşıktı. Onun hassas olduğunu bile bilmediği yerlerine dokunmuştu. Sadece ona yaptıklarını düşününce bile vücudunun ağrımaya başladığını hissedebiliyordu.

Ayağa kalkmak için hareket etti ve adamın gözleri bir aralık açıldı. Kirpiklerinin altından tembelce ona baktı. Adam sadece bir bakışıyla onu ona istediği her şeyi verebilirdi. Onun üzerinde nasıl bu kadar güç sahibi olabiliyordu? Kendini her zaman bu kadar iyi korumuşken, bu biraz sinir bozucuydu.

"Saatlerce seviştikten sonra daha da çarpıcı görünüyorsun," dedi. Bir yandan da elini kalçasının hassas derisinden geçiriyordu. Çıplak olduğunun tamamen farkındaydı. Adam eğildi ve usulca onu öptü, karnı guruldayınca ikisi de acıktığının farkına vardı.

"Sanırım kalkmamız gerekiyor," dedi isteksizce. Kadın sevinçle dolu bir kahkaha attı. Kulübeden çıktıklarında neler olacağını düşünmeyi reddetti. Adamın, çok iyi tanıdığı o soğuk adama geri döneceğinden emindi. Sadece bu arada kalbini sağlam tutmayı umuyordu.

"Kulağa mükemmel geliyor. Sanırım akşam yemeğini hazırlama sırası sende," dedi. Yataktan fırladı ve hızla odadan çıktı. Her ne kadar

Artık vücudunun her santimetrekaresini biliyordu ama yine de onun karşısında çıplak durmaktan utanıyordu. Uğraştığı bir tür vücut sorunu olmayan tek bir kadın bile tanımıyordu.

Cassie duşta acele etmeden sıcak suyun ağırlarını dindirmesine izin verdi. Sınırlı bir güç kaynağına sahip oldukları düşünüldüğünde acele etmesi gerektiğini biliyordu ama musluğu kapatmak için kendini zorlayamadı.

Sonunda makyaj yapma zahmetine girmeden dışarı çıktı. Kapıyı açtı ve adamın pişirdiği şeyin kokusunu alınca midesi guruldadı.

"Düşündüğümüzden daha uzun süre burada kalırsak diye buzdolabındaki ve dondurucudaki yiyeceklerin mümkün olduğunca çoğunu elden geçirsek iyi olur diye düşündüm. Sanırım çok uzun sürerse kapımızın dışındaki karda bir çukur kazabilir ve o şekilde saklayabiliriz" dedi. Bunu hiç düşünmemişti ama gerçekten iyi bir fikirdi.

"Harika kokuyor," dedi omzunun üzerinden bakarak. Adam tencerede bir şeyler kaynatıyordu.

"Bu benim gizli tarifim," dedi göz kırparak. Kısa sürede bittiği sürece ne olduğu umurunda değildi. Adam fırından taze ekmekler çıkardı ve kısa süre sonra masaya oturdular. İki de birkaç dakika boyunca konuşmadı.

"Yemek için teşekkürler. Göster ve anlat için hazır mısınız?" diye sordu. Gülümsemesi kocaman oldu. "Bu tür bir gösteri ve anlatım değil. Oturacağını söylemiştin

sorularım için hala bekliyorum," diye detaylandırdı.

"Aklıma gelen fikirleri daha çok seviyorum," dedi kaşlarını oynatarak.

"Sana bu kendinden emin, kibirli tavrını veren nedir?" diye sordu. Bir an için neredeyse şaşkın şaşkın ona baktı. Zor şeylerle başlayıp sonra devam edeceğini düşündü.

Max gözlerini kısarak onun ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlamaya çalıştı. Bütün gün sevişip sonra da ona kibirli demesinin imkânı yoktu.

"Kesinlikle kendime güveniyorum ama kibirli değilim," dedi sonunda.

"Hmm, bilmiyorum. İnsanlar hakkında varsayımlarda bulunma eğilimindesin, işlerin her zaman istediğin gibi gitmesini bekliyorsun ve istediğini elde edene kadar durmuyorsun. Bu bana kibir gibi geliyor," dedi yüzünde aynı ifadeyle.

"Bu soruyu geçelim ve bir sonrakine geçelim. Benimle geçireceğin bir ayın sonunda, hâlâ kibirli olduğumu düşünüp düşünmediğini göreceğiz," diye kabul etti. Ona kocaman bir gülümseme verdi, bu da tuttuğu nefesini serbest bırakmasını sağladı. Onun ne kadar sert bir deriye sahip olduğunu görüyordu.

"Kardeşinizin izinden gitmeyi, evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı planlıyor musunuz?" Bu soruyu okuyucuları cevabı bilmek isteyeceği için sormuştu ama kendisinin de ne kadar çok şey bilmek istediğine şaşırdı.

Kendini o hayali eş gibi düşünmeye başlamayı reddetti. Onlar kaçamak yaparlarsa, o da kendisinden önceki pek çok kadın gibi bir kenara atılacaktı. Bu kısa ilişkiye girerken bunu biliyordu ve bu konuda onu suçlayamazdı. Eğer fazla bağlandıysa bu kendi hatasıydı.

"Kendimi hiçbir zaman evlenip çoluk çocuğa karışan bir adam olarak hayal etmemiştim ama sadece kardeşimi değil kuzenlerimi de izleyince bu konudaki fikrimi değiştirdim. Daha cazip gelmeye başladı," dedi kaçamak bir ifadeyle. Gerçekten evet ya da hayır demedi, ama bunu kesin bir olasılık olarak bıraktı. Karnı gerildi. Konuyu daha kişisel olmayan konularla değiştirmeliydi, yoksa günün sonunda enkaza dönecekti.

"Kendinizi toplumda aktif olarak görüyor musunuz?"

"Ben perde arkasındaki adam olmayı seviyorum. Kamu hizmetini adınızı ya da paranızı göstermek için yaptığınız bir şey olarak görmüyorum. Ben bunu bir hizmet olarak görüyorum.

Herkes bunu yapmalı çünkü hizmet için bir tutkuları var. Şimdi, kayıt dışı olarak, size benim için değerli olan birkaç proje göstereceğim, ancak bunu basmayacağınıza söz verirsiniz" dedi.

"Max, sana tapan insanların gerçekte kim olduğunu bilmelerine izin vermekten gurur duymalısın," dedi, bunu taahhüt etmek istemiyordu.

"Bu konuda taviz vermeyeceğim Cassie. Senin sözüne güvenilebileceğimi biliyorum, bu yüzden eğer çok güzel şeyler görmek istiyorsan basıldı," dedi, sözleri sertti.

"Peki," diye suratını astı. Gerçek Max'i tanımak istiyordu. Gerçek projelerini basamayabilirdi, ama onun hakkında daha kapsamlı bir görüş edinebilirdi, bu da makalesini daha iyi hale getirecekti.

"Şimdi sıra bende. Bana çocukluğundan bahset," diye sordu. Kız biraz hazırlıksız yakalanmıştı.

"Bu geniş bir konu. Ne bilmek istiyorsun?" diye geçiştirdi. "Ailene ne oldu?" diye sordu. Cassie konuşmak istemedi. ama anlaşıma anlaşımadır.

"En azından teknik olarak yetişkin olana kadar ailemle birlikte yaşadım. Bu Milyonlarca kez duyduğunuz aynı eski hikaye, ama sizin başınıza geldiğinde gerçekten berbat. Arkadaşlarının evindeki yeni yıl partisinden eve dönerlerken sarhoş bir sürücü onlara çarpmış. Acil yardım ekibi en azından anında öldüklerini ve acı çekmediklerini söyledi. Hayatımda yaşadığım en büyük acıydı" dedi. Gözlerinde biriken yaşlara engel olamadı. Hayatındaki o trajik anı yeniden yaşamaktan nefret ediyordu.

"Üzgünüm Cassie. Bunu nasıl atlatabileceğimi hayal bile edemiyorum. Annemin yavaş yavaş ölmesini izlemek korkunçtu ama en azından Güle güle," diyerek ona sempati duydu.

"Evet, o zamandan beri daha sert bir cilt geliştirmek zorunda kaldım. Tek çocuktum ve başka akrabam yok. Sanırım bir yerlerde kuzenlerim var ama onları hiç tanımadım," dedi üzüntüyle.

"Ailen yetiştirdikleri kızla gurur duyardı. Sen olağanüstü bir kadınsın," dedi ona. Kendini kontrol altına almasına yardımcı olmuyordu. Ailesinin ona tepeden bakmasını ve gurur duymasını gerçekten istiyordu. Hayatta olmak istediği yerde değildi ama oraya doğru ilerliyordu. Hayatında başarılı olmaya kararlıydı.

Akşam, her ikisinin de gardını düşürerek hayatları hakkında konuşmalarıyla geçti. Cassie bunun gerçek dünyadan geçici bir kaçış olduğunu biliyordu ama Alaska'da küçük bir kulübede kilitli kaldığı zamanın tadını çıkaracaktı. En azından birkaç gün kurtarılmayacaklarını umuyordu.

Sekizinci Bölüm

Tam üç gündür kulübedeydiler ve dış dünyadan hiçbir haber alamamışlardı. Cassie tamamen mutlu bir ruh hali içindeydi. Vücudunun her yeri ağrıyordu ama iyi anlamda.

"Peki, bugün ne yapacağız?" Max muzip bir gülümsemeyle sordu.

"Kasabada bir gezintiye çıkalım diye düşünüyordum," diye cevap verdi.

Kapana kısılmaya alışmışlardı. Ayrıca zamanlarının çoğunu yatakta geçirdikleri için jeneratörü koruma konusunda da iyiydiler.

"Kulağa harika geliyor. Ben küreği bulayım, sen de piknik sepetini bul," dedi kollarını ona sararken.

"Mükemmel."

"İyi haberlerim var." Onun detaylandırmasını bekledi. İyi haberin ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Bana söyleyecek misin yoksa yüzünde aptalca bir sırıtıyla burada öylece yatacak mısın?" dedi sonunda.

"Bu gece şömineyi kullanabiliriz. Tepeden biraz ışık sızdığını görebiliyorum. Sanırım fırtına dinmiş olabilir. Şimdi, yaklaşık bir ay içinde bunların hepsi eriyecek ve bize özgürlüğümüzü sağlayacak," dedi güler yüzle. Adamın içinde bulundukları durumu bu kadar iyi karşılamasına hâlâ şaşıırıyordu. Hayal kırıklığına uğramak ve öfkeyi birbirlerinden çıkarmak kolay olurdu.

"Bu harika," dedi, sesine toplayabildiği kadar coşku katarak. Bu tuzağın tadını çıkarıyordu. Gerçek dünyaya geri döndüklerinde kısa aşklarına ne olacağını bilmiyordu ama henüz bitmesini de istemiyordu. Sonun kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama henüz bırakmaya hazır değildi.

"Hâlâ enerji tasarrufu yapmamız gerekiyor, o yüzden neden duşu benimle paylaşmıyorsun?" dedi onu okşarken.

"Enerjimizi korumalıyız," diye kabul etti kocaman bir gülümsemeye. Onu duşa doğru götürdü ve orada yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başladı, sırtından aşağı ürperti gönderdi.

"Sıra sende," dedi, ellerini kazağının altına yerleştirdi ve yavaşça yukarı ve başının üzerine çekti, sonra ellerini göğsünün pürüzsüz kaslarından aşağı doğru hareket ettirdi. Başını öne eğdi ve ellerini Dilini sert göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi ve sert bir inilti çıkardığında gülümsedi.

Giysilerinin geri kalanını çabucak çıkardı ve onu da kendisiyle birlikte büyük boy duşa çekti. Cassie, su vücudundan aşağı akarken ve Max'in elleri dolaşırken duyularla saldırıya uğradı.

Başını eğip dudaklarını nazikçe öperken, dili dudaklarını okşuyor, dişleri hafifçe ısırıyordu. Kadın öne doğru hareket etmeye çalıştı, daha yakın olmalarını istiyordu ama adam ellerini kadının suyla kayganlaşmış kalçalarına koydu ve ağzını severken onları birbirinden birkaç santim uzakta tuttu. Kadın daha yakın olmak için hayal kırıklığı içinde inledi.

"Sabır," diye fısıldadı başını boynuna götürüp yaka kemiği boyunca yalayıp. Elini aşağıya uzattı, onun şişkin uyarılmışlığını kavradı ve bir nefes vermesine neden oldu. Elini onun uzunluğunda yukarı ve aşağı gezdirdi, başparmağını hassas başının üzerinde ovuşturdu.

"Bunu yapmaya devam edersen bu çok yakında bitecek," diye zevkle haykırdı. O anlarda onun üzerinde sahip olduğu güce bir kez daha gülümsedi. Çok erken bitmesi umurunda bile değildi.

Adam onun elini kavradı ve dudaklarına götürerek parmak eklemlerini nazikçe öptü, ardından diğer elini kavrayarak onu etkisiz hale getirdi ve çaresiz hissetmesini sağladı. Sonra başını aşağı indirdi ve dilini sertleşmiş meme uçlarının üzerinde döndürerek onu ağzının derinliklerine çekti. Adam önce bir göğsünü, sonra diğerini okşamaya devam ederken kadın zevkle titredi.

"Yeter," diye yalvardı. Onu derinlerinde istiyordu. Hazırdı ve daha fazla beklemek istemiyordu. "Lütfen, Max."

"Baştan çıkarıcı," diye inledi adam ellerini bırakırken. Ellerini hemen onun boynuna doladı ve vücudunu sıkıca kendine doğru çekti. Arkasına uzandı ve sabunu aldı, sonra sırtını okşadı, kaygan elleri omuzlarından aşağıya, sırtına ve hassas kalçalarına. Sabunu karnına, sonra da göğüslerine sürerek, zaten aşırı hassas olan meme uçlarını daireler çizerek ovma için fazladan zaman ayırdı.

Adam daha içine girmeden, sadece onun şehvetli dokunuşuyla doruğa ulaşacaktı. Gözlerini açık tutamıyor, hatta vücudunu bile hareket ettiremiyordu. Onu ayakta tutan tek şey adamın omuzlarını kavramış olmasıydı.

Kalçalarını kavradı ve onu yavaşça çevirdi, böylece sert erkekliği arka tarafına bastırdı. Elleri etrafına geldi ve göğüslerine sürtünmeye devam etti. Kadın düşmemek için ellerini rafa koydu. Adamın elleri vücudunun üzerinde gezinirken dizleri titriyordu.

Max elini kızın karnından aşağı kaydırırken, dizi de bacaklarını ayırdı. Kendini açıkta, ona tamamen açık hissediyordu ama utanmak yerine egzotik, güzel ve arzulanır hissediyordu. Elini daha aşağı kaydırdı ve parmakları en hassas bölgesine sürtünürken vücudu gerildi.

alan. Parmağını yavaşça içine sokarken başparmağını yumrunun üzerinde döndürdü. Zevk daha da arttıkça haykırdı.

"Ben... Yapamam..." diye haykırdı adam onun sıcak, ıslak bedenine daha hızlı girip çıkarken, başparmağı ritmi koruyordu. Vücudu zevkten titrerken bağırdı, hareketlerini yavaşlatırken onu sıkıca kavradı, durmadan önce tamamen zevk aldığından emin oldu.

Elini geri çekti, nazikçe karnından yukarı, yanlarından ve yavaşça göğüslerine doğru gezdirdi. Bir eliyle önünü okşadı, vücudunda aşağı yukarı hareket ederek yavaşça zevkini yeniden artırdı. Diğer eli kaygan kalçasını kavradı ve ereksiyonunun başının yakınına bastırarak açıklığına doğru yaklaştığını hissetti.

Yavaşça ileri doğru itti ve arkadan içine girdi. Tamamen içine girdiğinde, kendini her zamankinden daha dolu hissetti. Daha önce hiç bu pozisyonda seks yapmamıştı ve bunu sevdiğini fark etti. Adam o kadar derindeydi ki, kalçaları arkasına bastırıyor, elleri kalçalarının, karnının ve göğüslerinin üzerinde dolaşıyordu. Tüm bu hisler onu hızla başka bir sarsıcı orgazma doğru götürüyordu.

Her ikisi de zevkle haykırarak onun sıkı sığacağına girip çıkmaya başladı. Her itişinde daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken su üzerlerinden akmaya devam etti. Vücudu onun etrafında sıkılaşmaya başladı.

zevk inşa edildi. Adam onun sıcaklığının derinliklerine doğru itti ve kadın onun etrafında patladı,

Onu sıkıca kavıyor, çekip gitmesini istemiyordum. Derinlerde kalmasına ihtiyacım vardı.

Kadının hoşnutsuzluğunu haykırmasına neden olarak geri çekildi, ancak tekrar içine girdi ve kendi salınımını kıvrımlarının derinliklerine pompalarken kaldı. Zevkle inlerken kalçalarını neredeyse morartacak kadar sıkı kavradı. Vücudu durmaksızın pompalanıyordu ve kadın her bir zevk titremesinin onun içinden geçtiğini hissediyordu. Bacakları onu daha fazla tutamadı ve dizleri bükülmeye başladı.

Max onu çabucak kollarına aldı, başını kendine doğru çekerken onu çevirdi ve düşmek isteyen gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kalacak kadar şefkatle öptü.

"Teşekkür ederim," dedi öpücüklerin arasında ve kalbinin erimesine neden oldu. Eğer kelimeleri boğazından geçirebilseydi ona teşekkür ederdi. Adam ikisini de çabucak temizledi, sonra onu duştan çıkardı, bir havluya sardı ve yatağına taşıdı. Birkaç saat boyunca orada yattılar, dokunup öpüştüler ve sanki uzun zamandır kayıp sevgililermiş gibi konuştular. Bunun hiç bitmeyeceğini umuyordu.

"Bunu duydun mu?" Max sordu. Kız şaşkınlıkla ona baktı. Hiçbir şey duymamıştı ama yine de başı adamın göğsüne yaslanmış, kalp atışlarının ritmini dinliyordu.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Giyin, sanırım arabamız burada olabilir," dedi yataktan hızla tırmanırken. Kadın birkaç dakika adamın kaslı vücudunu izledi.

Pantolonunu almak için eğildiğinde arka tarafı esnedi. Görüşünün hızla kapandığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Adam tişörtünü giydi ve o anda bir ses duydu. Bu bir gümbürtü sesiydi ve adamın haklı olduğuna dair kötü bir his vardı içinde.

Yavaşça yataktan kalktı ve giyindi. Eğer kurtarılıyorsa, çıplak yakalanmak kesinlikle utanç verici olurdu. Oturma odasına doğru yürüdü, Max ön kapının yanındaydı ve duymak için kendini zorluyordu. Yüksek bir kazıma sesi duyuldu ve orada birinin onları kazarak çıkardığı doğrulandı.

"Yanlışlıkla bir pencereye isabet etme ihtimaline karşı odanın ortasına geçelim," dedi Max ona. İkisi de konuşmadan kanepeye oturdular. Gerçek dünyanın onlar için geldiğini, kabindeki zamanlarının resmen sona erdiğini fark ettiler.

Cassie ön kapıya vardıklarını anladı çünkü kapıda bir Yanındaki pencereden günlerdir ilk kez ışık süzülüyordu. Ağlayacak gibi hissetti. Birkaç saniye sonra kapı çalındı ve ardından kapı açıldı.

Askeri üniformalı birkaç adam içeri girdi, etrafa bakındılar ve Max ayağa kalkınca gülümsediler.

"İyi olmanıza sevindik Bay Anderson. Sizi buradan çıkarmamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dileriz. Cordova'da ani ve beklenmedik bir kar yağışı oldu.

tüm kasabayı gömdü. Kasaba sakinlerini kurtarmak için bizi çağırdılar. Bu büyük bir felaket oldu" dedi.

"Anlıyoruz. Bizi bulabildiğinize çok sevindik," diye yanıtladı Max.

Ön kapıya doğru yürüdüler ve gördükleri şey karşısında şok olmuş bir halde dışarı baktılar.

Her iki yanındaki evden daha yüksek, devasa kar yığınlarıyla oyulmuş bir yol vardı ve oyulmuş yüzeyini birkaç askeri araç süslüyordu.

"Bay Anderson, sizi acele ettirmek istemiyoruz ama korkarız ki fırtına tamamen dinmiş değil. Eşyalarınızı mümkün olduğunca çabuk toplayabilirsiniz,

Havaalanında bir pistimiz var ve güvenli bir şekilde uçabilirsiniz. Sadece küçük bir pencereniz var" dedi asker.

Cassie adama hayır demek istedi, şanslarını deneyeceklerini söyledi. Ne de olsa Max'in hâlâ katılması gereken bir iş toplantısı vardı. Gerçi mevcut durumda toplantının büyük olasılıkla erteleneceğini tahmin ediyordu. Küçük kasabada ilgilenmeleri gereken yeni bir birleşmeden çok daha önemli şeyler vardı.

"Evet, tabii ki. Bize on dakika ver, sonra gitmeye hazır oluruz," dedi Max ve hemen kabine geri dönüp odasına doğru ilerledi.

Cassie'nin onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Odasına gitti ve hızla eşyalarını topladı. Son bir kez etrafı kontrol etmek için oturma odasında buluştuklarında, bir kez daha gözyaşlarının akmasını engellemek zorunda kaldı. Gerçek dünyaya dönme vakti gelmişti.

Seattle'a döneli bir hafta olmuştu. İkisi de Alaska'da geçirdikleri zamandan bahsetmemişti ama Cassie'ye göre artık sevgili olmadıkları çok açıktı. Soğuk ya da mesafeli değildi, hatta neredeyse tam tersiydi. Ne zaman aynı odaya girse ya da koridorda yanından geçse ona dokunma eğilimi vardı. İşle meşguldü ve Cassie zamanının çoğunu onun ofisinden uzakta, personel ve aile üyeleriyle konuşarak geçiriyordu.

Artık görüşmeyi umursamıyor gibi görünüyordu, bu harikaydı ama aynı zamanda her şey sona eriyordu ve Onu her gün görmek için bir bahane. Belki de bu iyi bir şeydi. Ondak uzaklaşırsa, kalbi iyileşmeye başlayabilirdi.

"Dün geceki şirket partisinde seni bekliyordum. Nereye kayboldun?" Max onu dinlenme odasında köşeye sıkıştırırken sordu. Gitmen gereken başka bir işin yoktu, değil mi?" diye sordu kayıtsızca. Kalbi biraz daha kırıldı. Onunla sanki merak ettiği bir arkadaşından başka bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. Keşke ateşli bir randevum olsaydı diye düşündü, zaten adamın umurunda olacağını da sanmıyordu.

"Soğuk algınlığıyla mücadele ediyordum, o yüzden biraz dinlenmek için eve gittim," diye yalan söyledi. Geç olmuştu ve önce markete, sonra da eve gitme vakti gelmişti. Onun

Evdeki yiyecekler neredeyse tamamen bitmişti ve alışveriş yapmaktan nefret ediyordu ama yapması gerektiğini biliyordu. Odadan çıktı, ceketini ve çantasını aldı, adam da hemen arkasından onu takip etti.

"Yine erken ayrılıyorsun. Birkaç şeyi gözden geçiririz diye düşünmüştüm," dedi.

"Hafta sonundan önce biraz alışveriş yapmam gerekiyor," diye sözünü kesti. Normalde onunla bire bir görüşme fırsatını kaçırmazdı ama kendine moral vermek için hafta sonuna ihtiyacı vardı. Mükemmel bir makale yazmak için ihtiyacı olan her şeye hemen hemen sahipti, son haftasından vazgeçmek zorunda kalabilirdi, çünkü onun etrafında parçalanmadan durup duramayacağını bilmiyordu.

"Benim de yapmam gereken alışverişler var. Birlikte gidebiliriz ve bu arada sohbet de ederiz," dedi, sanki mükemmel bir çözüm bulmuş gibi. Ondan uzaklaşmaya çalışıyordu, onun kendisini takip etmesini değil. Alışveriş gibi sıradan, günlük şeylerin onunla ilişkilendirilmesini istemiyordu.

"Eminim alışveriş yapmaktan başka yapacak çok daha önemli işleriniz vardır." Zavallı bir gülümseme değil de alaycı bir gülümseme olduğunu umarak söyledi. O gülümsemeyi ona karşı kullandığında, ayaklarının dibine düşmek istiyordu. Adam cazibesini kullandığında mesafesini korumak gerçekten zordu. Ayak parmaklarının kıvrıldığını ve kalp atışlarının hızla hızlandığını hissedebiliyordu. Hain bedenini kontrol altına alamazsa onu asla unutamayacaktı.

"Ödüllü makalen üzerinde çalışmaktan daha önemli bir şey yok," dedi gözleri parlayarak. "Ayrıca, teyzemin doğum günü yaklaşıyor, bu yüzden bir hediye için etrafa bakmam gerekiyor. Eğer doğum gününde ona bir kraliçe gibi davranılmazsa, amcam kalp krizi geçirecek," diye ekledi gülerek.

"Amcanın gazabını üzerine çekmemelisin," dedi, kendi gülümsemesinin belirmesine engel olamayarak.

"Anladığınıza sevindim."

Asansöre doğru yürürken, "Ben sadece alışverişe gidiyorum, o yüzden senin de gelmen verimli olmaz," dedi.

"Birkaç yere uğrayabiliriz. Partiye davet edildin, bu yüzden bir şeyler de almak isteyeceksin. Mükemmel ürünü bulmana yardım edebilirim," dedi koluna girerek. Gelmekten başka çaresi yoktu, öfke nöbeti geçirmekten başka.

"Partiye gelebileceğimi sanmıyorum."

"Ne zaman olduğunu bile bilmiyorsun," dedi yüzünde bilmiş bir ifadeyle. Onu orada tutuyordu. Birlikte oldukları her anın onu içten içe öldürdüğünü itiraf etmek istemediği sürece, kapana kısılmıştı ve ikisi de biliyordu.

"Bu bir aile meselesi..." diye devam etti.

"Birçok arkadaş da davetlidir. Eğer ailenin yanında rahatsız olacağınız bir durum varsa..."

"Harika bir ailen var," dedi ona dürüstçe.

"Güzel, o zaman anlaştık. Seni alacağım," dedi ona, adımlarını ona uydurarak. Kız sinirlenmeye başlamıştı. Her zaman istediği gibi davranıyordu ve bu doğru değildi. Hayatında ona hayır demekten korkmayan ve buna sadık kalan insanlara ihtiyacı vardı. Onun böyle biri olması gerekiyordu.

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor. Pazartesi günü görüşürüz," dedi kararlı bir şekilde sokağa çıkarken. Adam onun peşinden ayrılmadı. "Neden hâlâ beni takip ediyorsun?" diye homurdandı birkaç metre sonra.

"Konuşmamız bitmedi."

"Pazartesi günü daha fazla konuşabiliriz," diye homurdandı. Onu sarsmak kolay değildi

Kapalı.

"Sanırım, ama seni gerçekten harika bir şey yapmaya davet edecektim. Yarın benimle gel," dedi kaçamak bir ifadeyle ve bu da onu olduğu yerde durdurdu. Merakı tavan yapmıştı.

"Ne tür bir şey?" diye sordu isteksizce.

"Sadece benimle gelmeyi kabul etmen gerekecek, o zaman öğrenirsin," dedi ona hınzır bir gülümsemeyle. Onun merakını uyandırdığını biliyordu ama bu bir kez daha ona boyun eğmesi için yeterli miydi? Hayır demek istiyordu ama o zaman da tüm hafta sonu boyunca neyi kaçırdığını merak edecekti. O

Max'in hafta sonları ne yaptığını bilmiyordu. Birçok hafta sonu çalışıyordu ama bunun onlardan biri olmadığını biliyordu.

"İyi, sen kazandın, merak ediyorum," diye homurdandı.

"Ah, bu sözler kulaklarıma müzik gibi geliyor," diye şarkı söyleyerek onu neredeyse kararından pişman etti.

"O zaman yarın görüşürüz," dedi kararlı bir şekilde. Onunla alışverişe gitmeyecekti. Bir noktada ayağını yere basması gerekiyordu.

"Benden kaçmaya mı çalışıyorsun Cassie?" diye sordu ona yaklaşırken.
"Seni bir şekilde korkutuyor muyum?"

Cassie'nin midesi onun yakınlığı karşısında anında kasıldı. Eğer eğilip onu öperse, kendini kaybedeceğini biliyordu ama aynı zamanda ondan uzaklaşmak için de kendini zorlayamıyordu.

"Hiç de değil," dedi sonunda boğazındaki sıkıntıyı atlatarak.

"Bunu duyduğuma sevindim, yarın görüşürüz. Yediye kadar hazır ol," dedi. Saçlarını geriye doğru taradı, boynunda oyalandı. Memnun gülümsemesinden, hızla atan nabzını hissettiğinden emindi. Onun üzerindeki etkisi için adama lanet olsun.

Cassie yataktan çıkarken hiç mutlu değildi. Max'in onu ters yüz etmesi nedeniyle birkaç saatten fazla uyumamıştı ve alarmı çaldı

çok erken. Saat yedide kalkıp hazırlandı ve kapı zili tam zamanında çaldı. Kapıyı açtı ve karşısında duran yabancıya şaşırdı. Kapıyı açmadan önce gerçekten kontrol etmeliydi. Sadece Max olduğunu düşünmüştü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu biraz çekingen bir tavırla.

"Siz Bayan McIntyre'sınız, değil mi?" diye sordu

adam. "Evet, ya siz?"

"Ben Bay Anderson'ın şoförüyüm. Beni takip ederseniz, sizi götürebilirim," dedi adam, sert bir şekilde ayakta durarak. Onu baştan aşağı süzdü ve bir yabancının bir gece önce Max'le plan yaptığını bilmesine imkân olmadığına, dolayısıyla adamın gerçek bir şoför olması gerektiğine karar verdi. Onu merdivenlerden aşağı kadar takip etti ve lüks arabaya bindi. Kendisine şoförlük yapılmasına gerçekten alışabilirdi.

Yaklaşık yarım saat araba sürdükten sonra eski bir köye geldiler. bölgedeki mahalleler. Bakımlı bir yerdi, ama onun Max'in burada takılacağını düşünmüştü. Biraz endişelenmeye başladı. Sonra, araba inşaat halinde olduğu belli olan bir evin önünde durdu. Şoför dışarı çıktı ve kapıyı açık tuttu. Arabadan indi.

Max'in onu neden oraya getirttiğini merak ederken kaşları çatıldı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Birinin daha fazla malzeme için seslendiğini duydu ve başı döndü. Bu Max'in sesine çok benziyordu. Cassie'nin ağzı açık kaldı.

böceklerin güzel bir iniş pisti olduğundan emindi. Üzerinde dar bir tişört, boyalı bir kot pantolon ve baret olan Max oradaydı. Max eline bir bez alıp terli alnını silerken kadın neredeyse düşecekti.

Adam takım elbise ve kravatla son derece seksiydi ama inşaat kıyafetleri içinde nefes kesiciydi. Adam bir su şişesini kaldırıp büyük bir yudum aldıktan sonra eğilip bir dörtlük alırken gözlerini ondan alamadı. Dört. Kol kasları tahtanın ağırlığı altında esnedi ve kadın salyalarının akmasını engellemek için ağzını hızla kapattı.

Neden bir inşaat alanında'ydı? Etrafına bakındı ve Habitat for Humanity tabelasını fark etti ve kalbinin etrafındaki son buz parçası da eridi. O ana kadar adama sıırıslıklam aşık olmadıysa bile şimdi olmuştu. Adamın cömert olduğunu biliyordu ama sadece hayır işleri için bir sürü çeke imza attığını sanıyordu, gerçekten gelip kendi ellerini kullandığını değil, hem de ne seksi ellerdi onlar.

Sanki transa geçmiş gibi daha da yaklaştı. Max başını kaldırdı ve gözleri birleşti. Yaptığı işi bitirdi, sonra koşarak ona doğru gitti.

"Gelebilmenize sevindim. Unutmayın, bu sizin makaleniz için değil ama bu benim için son derece önemli. Babam her zaman daha fazlasını yapmamızı sağlardı.

sadece çek imzalamaktan öte, toplum içine çıkmamızı ve gerçekten

hizmeti öğrenin," dedi Max ona. Konuşup konuşamayacağını bilmiyordu. Neyse ki konuşmak zorunda kalmaktan kurtulmuştu.

"Vay canına, Max, bu site kesinlikle çok daha güzel olmuş," dedi bir adam onlara doğru adım atarken.

"Cassie, bu benim küçük kardeşim, Austin. Austin, Cassie." Max onları tanıştırdı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum güzel bayan," dedi Austin, elini tutup öptü. Kendini eski bir siyah beyaz filmin içindeymiş gibi hissetti. Austin'i inşaat kıyafetleri içinde tanıyamamıştı ama yine de onun pek fazla fotoğrafına bakmamıştı. Max'e odaklanmıştı.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Siz ikiniz ne zamandır burada gönüllü olarak çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Ne zaman başladığımızı size söyleyemem. Çocuktuk," dedi Austin. Max sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"Bugün yardım etmek ister misin?" Max onun görünüşüne bakarak konuştu. Pantolon, bluz ve tamamen yanlış ayakkabılar giymişti. Eğer ona ne yaptıklarını söyleseydi, daha düzgün giyinirdi. "Her ihtimale karşı birkaç kıyafet aldım," diye bitirdi sözlerini. *Elbette almıştır*, diye düşündü ama bu kadar şaşırtıcı bir şey onu nasıl üzebilirdi ki?

"Bu durumda, çok isterim. Bana nerede üstümü değiştirebileceğimi göster, sonra da beni işe koy" dedi. Max arabanın bagajından giysileri aldı,

Onun için iş botları bile düşünmüştü, sonra onu bir karavana götürdü ve orada üstünü değiştirdi.

Cassie için gün su gibi akıp geçti. Atılan malzemeleri toplamak ve bittikçe işçilere malzeme getirmek gibi angarya işlerde çalıştırılıyordu ama buna aldırmıyordu. Tüm bunların bir parçası olmak, bir evin inşa edilmesini izlemek heyecan vericiydi.

hak eden bir aile için inşa edildi. Kesinlikle onların projelerinden birine katılmaya karar verdi. Max'in üzerinde çalışmadığı bir proje bulacaktı, Çünkü onu o dar kotun içinde görmek vücudunda çok fazla tahribata neden oluyordu.

Birinin panik içinde "Dikkat!" diye bağırdığını duydu. Yukarı baktı, doğru çatıya çıktı, tam zamanında havada uçan büyük bir tahta parçası gördü. Zıpladı ama artık çok geçti. Ağır hurda tam ayağının üzerine düşerek takla atmasına neden oldu. Bacağında şiddetli bir acı hissetti ve dudaklarından kaçan çığlığa engel olamadı.

"Cassie, iyi misin?" Max evin içinden koşarak çıkıp Cassie'nin önünde dizlerinin üzerine çökerken bağırdı.

"Ben iyiyim. Sadece beni korkuttu," diye nefes nefese kaldı. "Birazdan acısı geçecek," dedi ona.

Hemen botunun bağlarını çözmeye başladı ve botu çıkarırken tekrar bağırdı. Ayağı çoktan şişmeye başlamıştı ve üzerinde kötü görünümlü bir çürük vardı.

"Üzgünüm ama ayağın daha fazla şişmeden botu çıkarmamız gerekiyordu," dedi ona daha fazla acı çektirmekten nefret ederek.

"Ben iyiyim, gerçekten. Eve gideceğim, destekleyeceğim ve üzerine biraz buz koyacağım," dedi ona sıkılmış dişlerinin arasından. Gevezeliğini durdurmaya çalışıyordu ama gerçekten acıyordu, düşündüğünden çok daha fazla. Kötü bir çürükten başka bir şey olmadığından emindi.

"İyi değilsin. Hastaneye gidiyoruz," dedi otoriter bir tavırla. Ona ters ters baktı.

"Araba bekliyor kardeşim," dedi Austin. Kadın ona iyi bir önlem olarak ters ters baktı.

"Sana söyledim, ben iyiyim. Sadece eve gitmem gerekiyor," dedi ama yere de konuşuyor olabilirdi.

Onu arabaya bindirdiklerinde, Max bacağını kucağına koyacak şekilde ayarladı. Onu çıkarmak istiyordu ama yerde olmak çok fazla zonklamasına neden oluyordu, bu yüzden hastaneye doğru giderlerken suratını asarak orada oturdu. Mantıken, muhtemelen baktırması gerektiğini biliyordu, ama şımartılmaktan rahatsız oluyordu, ayrıca onu Ev.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Acıyor," diye itiraf etti. Açıkta kalan baldırını okşadı, bu da Cassie'nin aklını ayağındaki zonklamadan uzaklaştırdı. Cassie pencereden dışarı baktı

ve onların gelişini bekledi.

"Beni hastaneye bırakıp eve dönebilirsin. Ben Sana hâlâ ihtiyaçları olduğundan eminim. Ben iyi olacağım," dedi. Adam cevap verme zahmetine bile girmedi, sadece ona bir vidası gevşemiş gibi baktı. Otuz dakikalık yolculuk boyunca daha fazla konuşmadılar.

Geldiklerinde Cassie ağrıyor ve perişan haldeydi. Ayağı ağrıyor, midesi düğümleniyordu ve günün geri kalanında uyuyabilmesi için onu bayıltacak bir şey vermelerini umuyordu.

Max arabadan inmesine yardım etti, onu tekerlekli sandalyeye oturttu, bundan hiç hoşlanmamıştı ama onu taşımasından daha iyiydi, çünkü ayağına baskı yapmamaya kararlıydı. Artık onun kollarında, içini parçalamadan yatamazdı.

Onu tezgâha götürdü ve durumu açıkladı. Onu hemen arka odaya aldılar. Eğer kendi başına gelseydi. sonsuza kadar bekleme alanında oturabilirdi. Orada kendisinden çok daha fazla yardıma ihtiyacı olan insanlar olduğundan eminken, bu kadar küçük bir yaralanma için adını kullanarak daha hızlı hizmet almasını sağladığı için biraz suçlu hissetti, ancak ayağı gerçekten zonkluyordu, bu yüzden şikayet etmedi.

Tüm bu süre boyunca onun yanında kaldı. Doktor içeri girdi, Max'in elini sıktı, ardından röntgenini çekti, temizledi ve kısa sürede sardı. Bu

Max'in nöbetçi doktoru tanıdığını düşündüm. O ya da ailesi kimi tanı mıyordu?

Neyse ki ayağı kırılmamıştı, sadece kötü bir çürük ve hafif bir çatlak vardı. Neyse ki alçıya gerek yoktu ve kısa sürede ayağı kalkacaktı.

  phelendiğı gibi ydi. Doktor ona birkaç örnek verdi

Eczaneye uğramak zorunda kalmasın diye bir paket hap verdi, sonra da önümüzdeki birkaç gün boyunca ayağından uzak durmasını emretti. Bunun imkansız olduğunu biliyordu. Tek başına yaşıyordu.

"Teşekkür ederim Max," diye neredeyse boğulurcasına konuştu. Max ona geniş bir gülümseme verdi.

"Eminim bu te ekk r n yarandan daha fazla acıya neden olmuştur," dedi göz kırparak.

"Minnettarım ama bana ikramda bulunarak gününü mahvetmek zorunda değildin. Kötü bir yaralanma bile değil," diye dudak büktü.

"Yani sana göre seni yerde seğirtirken bırakmalıydım." Bu şekilde söylediğinde kızın gülünç duruma düşmesine neden oldu. Elbette onu orada öylece bırakmazdı ama şoförü onu kolayca hastaneye götürebilirdi. Max'in kendisini hastaneye götürmesini isteyeceğini bildiğinden emindi. ve hastaneyi terk etti.

Onu şoförünün beklediğı dışarı çıkardı. Onu tekrar arabaya bindirdiler ve o da başını koltuğı yasladı. O sırada

Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ve gözlerini açık tutamıyordu. Bir an için onları dinlendirmeye karar verdi. Max'in kollarının ona sarıldığını hissettiğinde uykusundan kısmen çekildi. Gözlerini açamıyordu, bu yüzden başını onun omzuna koydu ve hızla tekrar uykuya daldı.

Cassie ayağının zonklamasıyla uyandı ve arkasını döndü. Yatağında olmadığını fark edince yavaşça gözlerini açtı. Kolunu uzatıp saten çarşafları ve yumuşak yastığı hissetti. Evet, kesinlikle onun yatağı değildi. Max odaya girdiğinde etrafına bakındı.

"Muhtemelen ayağın yine zonkluyordur. Birkaç saattir uyuyorsun," dedi kayıtsızca, oturmasına yardım edip kucağına bir tepsi koyarken.

"Neredeyim ben?" diye sordu, ama zaten bildiğine dair kötü bir his vardı içinde.

"Benim evim. Doktor önümüzdeki birkaç gün boyunca ayağınıza ağırlık veremeyeceğinizi söyledi, bu da evinizi eledi," dedi. Panikle savaşmak zorunda kaldı. Onunla, onun yatağında, onun kokusuyla çevrili olarak kalamazdı. Kendini adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onunla ilgilenmesi bu amacına ulaşmasına yardımcı olmayacaktı.

"Ben... Ben burada kalamam," diye kekeledi.

"Elbette yapabilirsin," dedi sesi  elik gibi titreyerek. Bu uzlaşmaya yanaşmadığında alışık olduğu ses tonuydu. Tek bir kelime bile etmeden savaşı kaybetmişti. Adam kararını vermişti ve

Bir grup hırsızın gelip onu kaçırmaması dışında, yürüyene kadar evden çıkmayacaktı.

"Evinize sık sık kadınları esir olarak alır mısınız?" diye sordu.

"Sadece gerçekten şanslı olanlar," dedi göz kırparak. Kadın da bunu yapmaya çalışıyordu.

onu yalnız bırakması için rahatsız ediyordu, ama görünüşe göre işe yaramıyordu.

Ayağındaki ağrı inadını bastırdı ve sonunda tepsiden hapı alıp içti, sonra da haptan midesi bulanmasın diye yemeğe yumuldu.

On dakika kadar sessizce oturduktan sonra "Daha iyi misin?" diye sordu. Bazı ani etkileri hissedebiliyordu ve bunu ona itiraf etmekten nefret ediyordu ama şimdiden biraz daha iyi hissediyordu, ama gözleri çoktan sarkmaya başlamıştı. Tuvalete gitmesi gerekiyordu ama ondan yardım istemek istemedi, sürünerek gitmeyi tercih etti. Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi yorganı geri çekti. İlk kez üzerinde büyük boy bir tişört olduğunu ve başka bir şey olmadığını fark etti. Adam üzerini değiştirmiş olmalıydı, bu da yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Seni tuvalete götüreceğim. On dakika sonra gelip seni tekrar alacağım. İçinde diş fırçası var. Doktor ayağının bütün gece bu sargıda kalmasını istiyor, bu yüzden banyo yapmak için

Yarın," dedi kollarını onun belinin ve dizlerinin altına yerleştirirken. Kadın itiraz etmeye başladı ama adam onu görmezden gelerek lüks odaya taşıdı.

ve onu nazikçe küvetin kenarına oturttu. Kapıyı kapatmadan önce, "On dakika içinde döneceğim," dedi.

Cassie ihtiyaçlarını çabucak halletti ve hatta yüzünü yıkamayı bile başardı. Yine de gittikçe daha fazla yoruluyordu ve banyoda zıplamakta zorlanıyordu. Sarsıcı hareketler ayağına daha fazla acı saplanmasına neden oluyordu. Yatağa geri dönmeye çalışacaktı ama yüz üstü düşmeden bunu başarabileceğinden emin değildi. Kendi küçük dairesinde yapabilirdi ama onun büyük yatak odasında yapamazdı.

Tam zamanında, kapıya hafifçe vuruldu ve Max içeri baktı. Onu banyo lavabosunun yanında sallanırken görünce hemen içeri girdi ve kollarının arasına aldı.

"Neden bu kadar inatçısın?" diye onu uyardı. Onunla tartışamayacak kadar yorgundu, bu yüzden başını onun göğsüne yasladı ve onu yumuşak yatağa geri yatırdığında iç çekti. Üstünü örttü ve o daha ışığı bile söndüremeden uykuya daldı.

Dokuzuncu Bölüm

Cassie'nin üzerinde bir şey kımıldadı ve onu derin uykusundan uyandırdı. Oturmaya çalıştı ve kapana kısıldığını fark etti. Paniklemeye başladı, bacağını tekmeleyerek kaçmaya çalıştı.

"Cassie, sadece benim, sakın ol," dediğini duydu Max'in. Sözcükler sisli zihniyle bağlantı kurmadan önce bir süre daha mücadele etti.

"Ne... ne, nerede...?" Ağzından tutarlı kelimeler çıkmıyor gibiydi. Kafasını kaldırdığında Max'in ona doğru eğildiğini gördü. Max'e baktı. yüzündeki endişeli ifadeye baktı, sonra aşağı doğru eğildi ve gömlek giymediğini fark etti. Onu görmek hem rahatlattı hem de endişelendirdi.

"Burada ne arıyorsun?" sonunda nasıl konuşacağını hatırladı.

"Sen beni neredeyse dövene kadar uyuyordum," dedi kıkırdayarak ve başını elinin üzerine koyarak ona doğru eğildi.

"Kastettiğim bu değildi. Neden benimle yatıyorsun?" diye sordu.

"Burası benim yatağım," dedi basitçe.

"Eminim bu evin başka odaları da vardır, neden beni onlardan birine yerleştirmiyorsunuz?" diye sordu.

"Cassie, zaten birlikte yatmamış değiliz. Bu panik niye?"

"Öncelikle, uyandığımda kendimi kapana kısılmış hissettim ve bu beni korkuttu. İkincisi, bir ilişkimiz yok ve artık aynı yatağı paylaşmamalıyız," dedi en ilkel ses tonuyla. Adam ona gülümseme cüretini göstermiş, bu da kadının öfkesinin alevlenmesine neden olmuştu.

"Bir gün, her zaman istediğini elde edemeyeceğini anlayacaksın," dedi öfkeyle. Adam kıkırdadı. Ona vurmak üzereydi, daha önce hiç şiddet uygulamadığı için bu onu şaşırttı.

"Yani elimi karnında böyle gezdirsem kızar mısın?" dedi, karnını ovuşturup yavaşça göğüslerine doğru ilerlerken. Kadın ona bakakaldı, adamın cüretkârlığı karşısında onu durdurmayı düşünemeyecek kadar şok olmuştu.

"Ya da eğilip dilimi boynunda böyle gezdirsem muhtemelen çok üzölürsün," diye mırıldandı, eğilip dilini boğazında gezdirmeden önce, nabzının atmasına ve nefes alış verişinin zorlaşmasına neden oldu. Onun kucağında kaybolmak çok kolay olurdu. Sevişmelerinin neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordu.

Ama aklının bir köşesinde onu durdurması gerektiğini biliyordu. Nedenini sonra anlayacaktı.

"Ayağım ağrıyor," diye ağzından kaçırdı. Aslında uyandığından beri ayağını bir kez bile düşünmemişti ama şimdi bunu bir bahane olarak kullandığı için zonkladığını fark etti. Hemen durdu ve onun gözlerinin içine baktı.

"Benim için soğuk bir duş gibi görünüyor," dedi başka bir kıkırdamayla, yataktan atlamadan önce, üzerinde sadece uyarılmış halini ondan gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir çift bol eşofman vardı. Banyoya gitti ve bir bardak suyla çıktı, ardından komodinin üzerindeki şişeden bir hap aldı ve yanına oturdu. Ne yaptığını anlamadan önce gözleri pantolonuna kaydı ve başını tekrar adamın yüzüne çevirdi. Adam ona bilerek gülümsedi, sonra da göz kırptı.

"Sonra," diye söz verdi. *Elinden bir şey gelmezse*, diye düşündü. Hapları aldı, sonra garip bir şekilde onunla birlikte oturdu.

"Gidip sana biraz tost ve meyve suyu getireyim, sonra banyo yapabilirsin," dedi odadan çıkmadan önce. Birkaç derin nefes aldı, kendine moral verdi ve onun dönüşünü bekledi. Haplar etkisini gösterdiğinde minnettar oldu. Max bir tepsiyle döndü ve kızarmış ekmeği çabucak yedi. Ne kadar çabuk bitirirse, Max'in onu yıkanması ve giyinmesi için o kadar çabuk bırakacağını düşündü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne için?" Kız şaşkınlıkla ona baktı. Onun yıkanmasına yardım etmesine kesinlikle izin vermeyecekti. Bir noktada ayağını, yaralı bile olsa, kesinlikle yere koyması gerekiyordu.

Max sadece gözlerini devirdi ve yorganı ters çevirip onu kollarına aldı. Onun mağara adamı taktiklerinden sıkılmaya başlamıştı ama protestoların ona bir faydası olmuyordu. Onu bir kez daha küvetin kenarına oturttu ve ardından musluğu açtı. Adamın küvete vanilya kokulu köpükler eklemesini izledi. Adam sargılı ayağını dikkatlice açtı ve inceledi.

"On dakika içinde döneceğim," dedi adam odadan çıkmadan önce. Kapıya baktı, adamın banyoyu on dakikada bitirebileceğini mi yoksa gerçekten ona yardım edeceğini mi düşündüğünü merak ediyordu. Cevabı öğrenmek istemiyordu.

Saçlarını hızlıca başının üzerine yerleştirdi, dişlerini fırçaladı ve soyundu, ardından yavaşça küvete tırmandı. Küvetin lüks derinliklerine girmenin ne kadar zor olduğunu ona itiraf etmedi. Köpüklerin altına batmayı başaramadan ter içinde kaldı. Başını yastıklı arkalığa yasladığında bir iç geçirdi. Sıcaklık mükemmeldi ve banyo hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu, ardından Max içeri girdi ve doğrudan küvete yöneldi. Köpükler boynundan aşağısını kaplamış olsa da biraz daha derine battı.

"Ben iyiyim, Max. Bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok," dedi, ona ihtiyatla bakarak. "Aldığın hapların içinde uyku ilacı var. Düşmeni istemiyorum

küvette uyuyakalmışsın. Ayrıca, saatlerdir uyuduğunuz için boynunuzun ve omuzlarınızın biraz gergin olduğuna eminim," dedi.

Küvetin yanında diz çöktü ve ellerini boynuna götürdü, kaygan omuzlarına inmeden önce bölgeye nazikçe masaj yaptı. Adam baskı uygularken küçük bir inilti çıkardı. Onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama gergindi. Saatlerdir uyumaktan mı, yoksa Çünkü küvette çıplak yatan kadının yanındaydı ama masaj yapan parmakları inanılmaz hissettiriyordu, özellikle de vücudunu saran sıcak suyla birlikte.

Ellerini kızın boynunda gezdirerek onu neredeyse transa geçirdi. Gözlerini kapadı ve kendini şımartılmanın keyfine bıraktı. Ona o kadar iyi davranıyordu ki, buna nasıl kızabilirdi ki?

Max'in, "Cassie, uyan," dediğini duydu ama bu yoğun bir sisin içinden geliyordu. Onu görmezden geldi ve zihninin kapanmasına izin verdi.

Kız sıcak suyun içinde uykuya dalarken Max bir süre daha onun omuzlarına vurmaya devam etti. Onu uyutmadığı için bir madalya hak edeceğini düşündü.

elleri su çizgisinin üzerindeydi. O kadar güzeldi ki, ince kabarcık tabakasının altında çıplak olduğunu bilmek acı veren uyarılma duygusuna zarar veriyordu.

Ayağa kalktı ve küvetin fişini çektikten sonra bir havlu alıp göğsünün üzerine koydu. Aşağı uzandı ve onu kolayca kollarına aldı, havluyu hızla parlayan formunun etrafına sardı. Sanki bir maraton koşusunu yeni bitirmiş gibi zor nefes alıyordu. Kız masumiyetiyle sarhoş ediciydi. Onu yorganın üzerine yatırdı, büyük boy tişörtlerinden biriyle örtmeden önce hızla kuruladı.

Vücudunu onun görüşünden gizlemek, öfkeli bedenini azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Onun her kıvrımını biliyordu ve kıvrımlarının derinliklerine gömülmek istiyordu. Yorganı çekebilmek için onu bir kez daha kollarına aldı, sonra yavaşça yatağa yatırdı. Yan dönüp yatağa iyice sokulmadan önce iç geçiren bir ses çıkardı. Doktorun kendisine verdiği ekstra sargıyı aldı ve hızlıca ayağını sardıktan sonra üzerini örttü. Bir sonraki durağı, onu morartmaktan ve onuruna küfrettirmekten başka bir işe yaramayan buz gibi bir duş oldu.

Birkaç saat sonra Max yatak odasına girdiğinde Cassie'nin yatakta doğrulduğunu ve son yirmi dört saat içinde olduğundan daha uyanık görüldüğünü gördü. Çok fazla acı çekiyor gibi görünmediğini görmekten memnundu.

"Bir süreliğine aşağıya inmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, sanırım bu kadar uzun süre yatakta yatmak beni biraz delirtiyor," diye hevesle cevap verdi.

Max eğildi ve onu kucağına aldı, onu taşımaya alışabileceğini düşünüyordu. Onu kollarında hissetmeyi seviyordu. Onun gitmesine izin vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Tek bir kadınla sonsuza dek mutlu olmayı hiç düşünmemişti ama Cassie'yle geçirdiği zaman arttıkça bu düşünce ona daha çekici geliyordu. Onu bırakmayı hayal bile edemiyordu.

Davetkâr çalışma odasına girdiklerinde Amy ikisini de şaşırtarak, "Ayakların yerden kesilmiş gibi görünüyor, Cassie," dedi.

"Parlak zırhlı bir şövalye gibi görünüyorsun, Max," dedi Lucas kıkırdayarak. Cassie yanaklarının ısındığını hissetti.

Cassie utanarak, "Ayağımı incittim," dedi. Durumun olduğundan çok daha kötü görüldüğünden emindi. Max onu üst kattan yeni getirmişti ve üzerinde Max'in eski tişörtlerinden biri ile kalçalarına zar zor oturan büyük boy bir eşofman altı vardı.

"Sevgilim, aşkımızı saklamamıza gerek yok," dedi Max göz kırparak ve kızın yüzü daha da alevlendi.

"Max, onunla alay etmeyi bırak," diye imdadına yetişti Amy. Max onu kanepeye oturttu ve hemen bir tabure çekip ayağını destekledi.

"Dışarıda ne yapıyorsun?" Max sordu.

"Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin diye sormak için uğramıştık ama görünüşe bakılırsa şu anda biraz meşgulsün," diye cevap verdi Lucas.

"Cassie Habitat alanına geldi ve yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Çatıdan bir tahta parçası düştü ve ayağının üzerine düştü. Neyse ki kırılmamış ama en azından birkaç gün boyunca üzerine baskı yapamaz," dedi Max.

"Üzgünüm Cassie. Sen iyileşir iyileşmez Pedikür," dedi Amy, yanına oturdu ve ona hızlıca sarıldı. "Teşekkürler Amy. Bunu çok isterim," dedi Cassie ona.

"Babam uğramamızı ve gelecek hafta sonu annemin partisine geleceğinden emin olmamızı istedi," dedi Lucas.

"Tabii ki teyzemin doğum gününü kaçırmazdım. Joseph'in peşime düşeceğinden eminim," dedi Max gülerek.

"Geliyor musun Cassie? Bayılacaksın, söz veriyorum. Başını sallamaya başlamadan önce, evin bu partiler için her zaman aşırı kalabalık olduğunu fark et. Kayınpederim Seattle'ın yarısı karısına tapınmak için orada olmadıkça bunu bir başarı olarak görmez," dedi Amy coşkuyla. Cassie buna nasıl hayır diyebilirdi?

Cassie, "Sanırım uğrayabilirim ama kendimi yersiz hissederim," diye çekindi. Yine de Anderson'larla Max hakkında daha fazla konuşma fırsatını değerlendirebilir ve orada bulunmasını işle ilgili bir şey olmasıyla haklı çıkarabilirdi. Sanki Max onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, onu dürttü.

"Ev benim hakkımda her türlü şeyi bilen insanlarla dolu olacak. Akşam bitene kadar koca bir kitap yazabileceksin," dedi ona kendine özgü göz kırpmasıyla.

"Ah, beni nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyorsun," dedi gülümseyerek. Onun hakkında daha önce yazılmış hiçbir şeye benzemeyen bir makale yazmak için yeterli bilgiye sahipti ama bu fırsatı kaçıramazdı. Şimdi olması gerekenden çok daha derine iniyordu ama şu anda kendini biraz kapana kısılmış hissediyordu.

Amy, "Güzel, anlaştık, o zaman neden planlarımızı değiştirip pizza sipariş etmiyor ve Uno oynamıyoruz?" dedi. Cassie bu düşünceyle heyecanlandı. Kalbi Max'le daha fazla yalnız kalmaya dayanamıyordu, ayrıca Amy'nin arkadaşlığından da hoşlanıyordu.

"Kulağa harika geliyor. Ben birkaç yeri arayıp başka kimlerin gelebileceğine bakacağım," dedi Lucas ve odadan çıktı.

Bir saat içinde pizza teslim edildi ve Max'in kuzenleri ve kardeşlerinden birkaçı geldi. Çalışma odasını oyun merkezine çevirdiler, büyük bir masa kurdular ve birkaç masa oyunu çıkardılar. Birkaç tur Uno oynadıktan sonra Max Pictionary'yi çıkardı ve herkes kazanmak için mücadele ederken kahkahalar havada uçuştı.

Cassie etrafındaki yakın aileye bakarken gülümsemek zorunda kaldı. Birbirlerini dürtten ve ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan çok alfa erkeklerin olduğu bir odadaydı.

Sadece bir masa oyunu olsa bile kazanmak için. Kadınların hepsi onların maskaralıklarına güldü. Yine de hepsi iyi bir mizah içinde, kimse üzülmeyen, bol bol şakalaşarak yapıldı.

"Sessiz sinema zamanı," diye seslendi Max ve gruptakiler homurdanmaya başladı. Daha önce rekabet etmiş olsalar bile, sessiz sinema oynarkenki halleriyle kıyaslanamazdı.

"Kızlar erkeklere karşı," diye seslenen Emily erkeklerin inlemesine neden oldu. Mark hızla eğilip karısını öperken, "Tamam, ama aldatmak yok," dedi. Jennifer hınzır bir gülümsemeye, "Bunu aklımızdan bile geçirmeyiz," diye savundu.

Çok geçmeden gerçek rekabet başladı ve Cassie kendini o kadar çok gülerken buldu ki midesi ağrıyordu. Kadınlar üç sayı öndeydi ve erkekler sanki bir futbol maçındaymış gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Ayrıldılar ve yüzlerindeki derin konsantrasyon kadınların bir kahkaha daha atmasına neden oldu.

Max odanın önünde durdu ve kartına baktı. Amy saati çalıştırdı. Tek parmağıyla elini kaldırdı.

"Tek kelime," diye bağırdı Lucas, sanki karmaşık bir bulmacayı çözmüş gibi. Max evet anlamında başını salladı, sonra biraz panikle etrafına bakındı. Cassie onun kartını oynamaya çalışırken zor anlar yaşadığını görebiliyordu. Sonunda yere düştü.

elleri ve dizleri, bu da onun tekrar gülmeye başlamasına neden oldu. Yerde yavaşça hareket etmeye başladı, büyük, abartılı adımlar atıyordu.

"İnek, at, gergedan," diye bağırdı Mark. Max başını çevirdi ve kuzenine ters ters baktı. Başını ileri geri hareket ettirdi ve kızlar onun yerde oluşturduğu gülünç resme daha da fazla gülmekten kendilerini alamadılar. Sonra kolunu yüzünün önüne koydu ve aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

Cassie bunu anladı ve hemen ekibine fısıldadı, ancak zamanlayıcının bitmesini beklemek zorunda kaldı.

"Berbatsın Max," diye seslendi Trenton ve kardeşinin ters ters bakmasına neden oldu. Zil çaldı ve Cassie seslendi.

"Fil." Max, kadınlara başını sallamadan önce ortaklarına ters ters baktığında kızlar alkışladı.

"Harika iş çıkardın Cassie. Biz kazandık!" Jessica koltuktan atlayıp küçük bir dans yaparken bağırdı. Alex onu hemen kollarının arasına aldı ve hızla hararetlenen uzun bir öpücük verdi.

"Bize aldırmayın," dedi Max gülerek. İkiisi birbirinden ayrıldı ama oyun oynamayı bıraktıkları ve baş başa kalmaya hazır oldukları belliydi.

"Tüm bunları bir araya getirdiğın için teşekkürler Max. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim," dedi Jessica ve önce ona, sonra da Cassie'ye sarıldı.

Herkes odanın etrafında dolaşarak vedalaştı ve oyun gecesini aylık bir etkinlik haline getirme sözü verdi.

"Çocuklarımı her şeyden çok seviyorum ama yetişkinlerle vakit geçirmek çok eğlenceli. Kendimi yeniden genç hissetmemi sağlıyor," dedi Amy, Lucas'la birlikte yola çıkmaya hazırlanırken.

Herkesin vedalaşması yaklaşık on dakika sürdü, sonra Cassie kendini bir kez daha Max'le yalnız buldu. Yaklaşık yirmi dört saattir aralıklarla uyuduğu düşünülürse, bu kadar bitkin olduğuna inanamıyordu. Ayağı da ağrımaya başlamıştı. Bir hap daha alıp yatma vakti gelmiş gibi görünüyordu.

"Seni burada bu kadar uzun süre tutmamalıydım. Böyle hep birlikte olduğumuzda zaman elimden kayıp gidiyor," diye özür diledi Max. Kollarını kızın altına soktu ve onu merdivenlerden yukarı taşıdı. Merdivenlerin tepesine ulaştıktan sonra adamın nefes bile almamasına şaşırılmıştı. Biliyordu ki çok büyük değildi, ama uzun bir merdiven setiydi.

"Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim, teşekkür ederim," dedi parlak bir gülümsemeyle. Gözleri onunkilere kilitlendi ve başı yavaşça öne eğildi. Kolları boynuna dolanmıştı ve dudaklarını yumuşak bir öpücüğe boğması dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. İtiraz etmeyi aklından bile geçirmedi.

Yumuşak ve tatlı başladı, sonra onu sıkıca kavradı ve ağzı daha agresifleşti, çünkü ondan bir yanıt talep etmeye başladı. Başını daha da yaklaştırdı ve dilini dudakları boyunca kaydırđı.

hafif naneli nefesinin tadını aldı. Vücudunun onun dokunuşuna karşılık verdiğini hissetti ve ayağının acımasını tamamen unuttu. Aklında Max'in öpücüğü ve onu saran kollarından başka bir şey yoktu.

Adam geri çekildi ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarken ikisi de nefes nefese kaldı.

"Sanırım sen benim ölümüm olacaksın, kadın," dedi sırtarak. Eğildi ve onu banyoya götürüp küvetin üzerine yatırmadan önce bir öpücük daha verdi. Gerçekten de onun ihtiyaçlarını düşünüyordu.

Hızla yatmaya hazırlandı, gecenin gelmesini bekliyordu. Onunla tekrar sevişmeye ihtiyacı vardı, bittiğinde kalbinin paramparça olup olmayacağı umurunda değildi. Yarını düşünmeyi reddetti, sadece şu anı düşünecekti ve şu anda vücudundaki ağrıyı dindirmek için ona ihtiyacı vardı.

Max geri döndü ve yüz ifadesiyle onu ne kadar istediğini göstermeye çalıştı - harika gecelerinin nasıl bitmesini istediğini. Gözlerinde alevlenen tutkuyla mesajı almıştı. O aldı

Onu ayağa kaldırdı ve yatağa götürüp yatırdı, sonra da kıyafetlerini çıkarıp ona katıldı.

Kucaklaştıklarında hiçbir kelime konuşulmadı, ikisi de gece boyunca uyumadı, diğ rine asla doyamayacak gibi görünüyorlardı.

Onuncu Bölüm

Cassie'nin zamanı neredeyse dolmuştu. Bir ayı uçup gitmişti ve şimdi doğum günü partisinin zamanı gelmişti. Onun için geri kalan bilgileri alacaktı.

O halde Max'le birlikte olmak için başka bir neden yoktu. Bu düşüncenin neden olduğu acıyla şaşırdı. Ayağı çok daha iyiydi. Üzerinde rahatlıkla yürüyebiliyordu ama yine de biraz acı veriyordu. Yakın zamanda bir maraton koşacak değildi.

Cassie, Max'in odasında karışık duygularla etrafına bakındı. Bu onun evindeki son gecesi idi. Günler önce gitmeye çalışmıştı ama Max kalması için ısrar etmişti. Onun yaralanmasından kendisini sorumlu tutuyordu, çünkü inşaat alanına gelmesini sağlayan oydu. Adamın ona ne kadar iyi baktığından şikâyet edemezdi.

İlk tanıştığı şirket köpekbalığına hiç benzemiyordu. Ona banyo yaptırmak, yemeğini hazırlamak ve her gece onunla sevişmek için ısrar etti. Kalıcı bir ilişki ya da beraberlik hakkında hiçbir şey söylememişti,

dönem. Alışılmadık bir durumda bir araya gelmiş olmanın avantajını kullanıyorlardı. Daha önce hiç sıradan bir ilişkisi olmamıştı. Aslında cinsel anlamda sadece bir erkekle birlikte olmuştu, o da üniversitedeyken ve tam bir tren kazası olmuştu.

Adamla birkaç ay çıkmıştı ve adam onu sonunda pes edene kadar zorlamıştı. Bu deneyim o kadar garip ve acınası olmuştu ki kısa süre sonra ayrılmışlardı. Onun gittiğini görünce rahatlamıştı.

Max'le sevişene kadar seksin tüm cazibesini anlamamıştı. Aynı anda bu kadar çok duyguyu hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordu. Vücudunu ve ondan çıkarabileceklerini takdir etmeye başlamıştı. Seksi özleyecekti, ama bundan da öte, daha sonra onun kollarında yatmayı, gece geç saatlere kadar konuşmayı özleyecekti.

Cassie omuzlarını sıktı ve odadan çıktı. Kontrol edemediği şeylerin üzerinde duramazdı. Saf küçük bir kız değildi. O playboy olduğu bilinen bir adamla seks yapmanın ne kadar riskli olduğunun farkındaydı. Birçok kadının düştüğünü gördüğü en büyük hata, erkeği değiştirebileceğini düşünerek bir ilişkiye girmektir. Bu asla işe yaramazdı.

Merdivenlerden yavaşça inerken Max, "Çok güzelsin," dedi. Amy, Cassie'nin şu anda alışveriş yapacak durumda olmadığını bildiği için ona bir elbise bırakmıştı. Cassie açık mavi elbisenin ipeksi kumaşını çok sevmişti. Elbiseyle uyumlu

Gözleri mükemmel bir şekilde parlıyordu ve korsaj onu sarıyordu, ardından cilveli bir etekle dizlerinin hemen üzerinde duracak şekilde genişliyordu.

Kendini çok güzel hissediyordu ki bu onun için nadir görülen bir şeydi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, adam bakmaya devam ettikçe yanakları ısınıyordu. Adamın gözleri onu tepeden tırnağa süzerken biraz geriliyordu. Sonunda ona ulaştı ve adam onu hemen kollarının arasına aldı, ellerini sırtındaki ipeksi kumaşın üzerinde gezdirerek dekolte kumaşın içine soktu.

"Böyle yapmaya devam edersen partiye zamanında yetişemeyeceğiz," dedi neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle. Yukarı çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

merdivenlerden inip onunla birlikte yatağa girer.

"Doğum günleri çok abartılıyor," diye mırıldandı boynunu dişlerken. Sözleri onu güldürdü. Onsuz geçireceği sonsuz geceleri düşündükçe kalbi sızlıyordu.

"Eğer ortaya çıkmazsan ailenin seni avlayacağını düşünüyorum," diye onu uyardı. Geri çekilmeden önce onu bir kez öptü.

"Haklısın," diye kabul etti. Elini tuttu ve arka kapısını bir adamın açık tuttuğu limuzinin beklediği kapıdan çıktılar. Kadın soru sorarcasına Max'e baktı. "Bu özel bir gece, bunu şık bir şekilde yapabileceğimizi düşündüm," dedi Max.

Max arabaya binmesine yardım etti ve hareket etmeye başladıklarında ona bir kadeh şampanya doldurdu. Şampanyanın tadını hiç sevmemişti ama

çok güzeldi.

Samimi bir şekilde aydınlatılmış arabada oturmak ve sevdiği adamla bir kadeh yudumlamak romantikti.

Bu düşünce Cassie'nin gözlerini açtı. Onu seviyordu. Onu sevemezdi. Yılda en az bir düzine farklı kadınla birlikte olan bir adama aşık olacak kadar aptal olabileceğine inanamıyordu. Pencereden dışarı baktı, duygularıyla yüzleşmek için bir an durdu. Gözlerinde parlayan acıyı onun görmesine izin veremezdi.

Onunla geçireceği son gecenin tadını çıkarmaya, nasıl hissettiğini görmesine kesinlikle izin vermemeye ve başını dik tutarak oradan uzaklaşmaya karar verdi. gururun hala sağlam.

Etkileyici Anderson Malikânesi'ne vardıklarında arabadan inip devasa taş duvarlara baktı. Sanki Seattle'da gözlerden uzak bir yerde değil de, İskoçya'da bir tepenin yamacında, insan yiyen piranalarla dolu bir hendekle çevrili olmalıymış gibi görünüyordu.

Max onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve içeri girdiler, gözleri dev girişte ve üç katlı tavandan sarkan avizede dolaştı. Bu etkileyici ışık eski bir ortaçağ şatosundan geliyor olsaydı hiç şaşırmazdı.

Evin arka tarafına doğru yürüdüklerinde, partinin seslerinin onlara ulaştığını duyabiliyordu, midesi daha da

sinirliydi. Tek düşüncesi buraya ait olmadığıydı. Bu lüks evde, milyarder aileyle birlikte olmak ona çok yabancı geliyordu.

Odaya adım attıklarında şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sinirleri biraz yatıştı. Kadınların ne kadar çok insan olursa Yusuf'un o kadar mutlu olacağını söylerken abarttıklarını düşünmüştü. Oda her türlü giysiye bürünmüş konuklarla doluydu. Amy'nin yere kadar uzanan kırmızı bir elbiseyle kalabalığın arasından hızla geçtiğini görene kadar neredeyse biraz fazla giyinmiş hissediyordu. Büyüleyici görünüyordu. Eğer Cassie'nin bir gün çocuğu olursa, Amy kadar güzel bir vücuda sahip olmasını umuyordu.

Amy ikisini de kucaklarken, "Geç kaldınız," dedi. "Benimle gelin. Konuşmanız gereken pek çok kişi var. Çocuklar Max'le ilgilenecek," dedi ve Cassie'nin elinden tutup onu kalabalığın içinde sürükledi.

Sonraki birkaç saat boyunca Cassie bir gruptan diğerine karıştırıldı. Herkesin ne kadar iyi olduğunu görmek onun için alçakgönüllülüktü. uyum sağlayamayacağını düşünürdü. Kendini ters bir züppe gibi hissediyordu ve bu hiç de iyi bir his değildi. Andersonların gerçekte kim olduğunu tüm dünyaya göstererek önceki düşüncelerini telafi edecekti.

Sonunda gizlice kaçmayı başardı ve bara gidip bir Sprite aldı. Ateşi vardı, ayağı ağrımaya başlamıştı ve oturup bir sürü not yazmak için sakın bir köşe bulmak istiyordu. Max'in ailesi ve arkadaşları akıllarına gelebilecek her türlü hikâyeyi paylaşmaktan büyük mutluluk duymuşlardı

onun hakkında. İlk kelimesinden ilk öpücüğünü kaç yaşında verdiğine kadar her şeyi öğrenmişti. Hatta kardeşlerinden biri ona lise birinci sınıftayken çekilmiş, inanılmaz derecede zayıf ve çok fazla saçlı olan bir fotoğrafını vermişti. Gülümsemekten kendini alamadı. Kardeşi ona gerçek, sonuçta.

Cassie kalabalığa baktı ve sanki fiziksel olarak birbirlerine bağlıymışlar gibi hemen Max'i buldu. Pantolonu ve düğmeli gömleğiyle çok yakışıklıydı. Kravatını gevşetmiş ve üst düğmelerini açmıştı. muhteşem göğsüne bir bakış attı. Sadece gözleriyle onu yolun geri kalanında rahatlıkla soyabilirdi. Adam ona bir gülümseme göndererek vücudunda bir farkındalık yarattı ve kadın hızla arkasını döndü. Hormonlarını kontrol altına almaya çalışıyordu, onun büyüğü altında kalmaya değil.

Cassie bir kanepede oturdu ve sessiz bir iç geçirdi. Ayağını kaldırmak istedi ama bunun kabalık olacağını düşündü. Ağırlığını üzerinden atmak için yeterince iyiydi. Konuşulanları dinlerken gülümsedi.

etrafındaki konuşmalar. Herkes çok mutluydu, kahkahalar odanın her yerine yayılmıştı. Geldiğine çok memnun olmuştu.

Bir adam, "Bu kadar güzel bir bayanın burada tek başına ne işi var?" diye sordu. Onu tanıyamadan başını kaldırıp baktı. Adam çekiciydi, normalde ona çekici gelecek türden bir adamdı. Aşırı seksi değildi, ama rahattı, aldatması pek olası görünmeyen türden bir adamdı.

"Bu gece ilk kez ayaklarımı yerden kesiyorum," diye cevap verdi.

Adam onun yanıtını oturması için bir davet olarak algıladı.

"Ben Mike. Joseph için şirket ofislerinde çalışıyorum," dedi.

"Memnun oldum Mike. Ben Cassie. Max'le röportaj yapıyorum," diye cevap verdi.

"Oh, röportajı yapan sizsiniz. Bunu duymuştum. Söylentiler doğru mu? Max'e röportaj için şantaj yapmayı gerçekten başardın mı?" diye sordu neşeyle. Bu düşünce karşısında duyduğu saf sevinç onu güldürdü. Partideki herkes gibi onunla konuşmak da çok kolaydı.

"Evet, tüm söylentiler doğru. Ancak, araba çarpmadan röportajı almaya çalışmanızı tavsiye ederim" dedi.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler ve kız onun hoş bir arkadaş olduğunu fark etti. Ondan zerre kadar etkilenmemişti, ama nasıl bulabilirdi ki? Max odadayken kimse ona çekici gelmiyordu. Max'in çıtayı o kadar yükseğe koymuş olmasından korkuyordu ki, başka bir erkeği asla çekici bulamayacaktı. Bu hoş bir düşünce değildi.

Cassie tam rahatlamaya başlamıştı ki bir elin boynuna dokunduğunu hissetti. O odada, parmaklarının basit bir dokunuşuyla bile tüylerinin diken diken olmasına neden olabilecek tek bir adam vardı.

"Bardağın boş görünüyordu, canım," dedi, sonra eğildi ve ona ayak parmaklarını kıvırtan uzun bir öpücük verdi. Ayağa kalkarken Mike'a baktı.

"Merhaba Mike, özür dilerim, orada oturduğunu görmedim," dedi otururken ve kolunu ona doladı. Adamın ne dediğini ve ne yaptığını anlayana kadar biraz sersemlemiş hissediyordu. Adam hak iddia ediyordu. Olay çıkarmayacaktı ama kendisine bir eşya gibi davranılmasından da hoşlanmıyordu. Bunun yanı sıra, onlar bir çift değildi. Onlar... şey, onları nasıl tanımlayacağını bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Mike bir bahane uydurdu ve sıvışıp gitti. Max istediğini yapmıştı.

"Ben senin malın falan değilim," dedi kızgınlıkla, Mike'ın duyamayacağını anladığında. Max onun sözlerini duymazdan geldi ve yana kaykıldı, sonra bacağını kucağına kaldırdı ve ayağını nazıkçe ovmaya başladı. Çekip almak istedi ama çok iyi hissettiriyordu. Utanmıştı ama durmasını isteyecek kadar da değil.

"Mike bir kadın avcısı. Seninle konuşmasına gerek yoktu," diye homurdandı Max.

"Bana kiminle konuşup konuşamayacağımı söyleme hakkına sahip değilsin. Bu partiye gelmemi istedin ve şimdi de kiminle konuşabileceğimi mi seçiyorsun?" diye sordu ters ters bakarak.

"İstediğin herkesle konuşabilirsin... Mike hariç," dedi sanki onun kelimeler tamamen mantıklıydı. Tartışmaktan vazgeçti, ikisi de hatalı olduklarını kabul etmek istemiyordu.

"Bu gece senin hakkında harika bilgiler edindim," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla. Konu değişikliğinin onun dikkatini dağıtmak için yeterli olduğunu biliyordu. İŖe yaradı. "İkinci sınıftaki halini duydum ve traktör..." diye devam etti. Adamın gözleri kısıldı.

"Her ne kadar ilginç bir konu olsa da, bu konuyu bir daha dinlemeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak. Duyduğu bazı hikâyeler onu pek heyecanlandırmamışa benziyordu. Ona ailesiyle konuşabileceğini söylemişti. Büyük olasılıkla bu kararından pişmanlık duyuyordu.

"Benim için başka bir Ŗey eklemek istemiyor musun?" diye çıkıştı. Okulda öğretmenleri ayıyı dürtüklemekten bahsettiğinde hiç dinlememişti. Ama tabii ki onu mükemmel bir muhabir yapacak olan da buydu. Korkusuz olmalıydı, yoksa asla iyi bir hikaye bulamazdı.

"Neyin basılıp basılamayacağı konusundaki anlaşmamızı unutma," diye uyardı. İçinden dökölmek isteyen kahkahalarla savaşmak zorunda kaldı. Adam oldukça kolay öfkeleniyordu.

"Davet için teyzene ve amcana teşekkür etmem gerekiyor. Joseph nasıl güzel bir parti verileceğini gerçekten biliyor," dedi ve ona bir mola verdi. Adamın eli ayağını okşar, sonra baldırından yukarı kayar ve tekrar aşağı inerken onunla sohbet etmekte zorlanıyordu. Bu durum sinirlerine zarar veriyordu. Ama bunu sonsuza kadar yapabilirdi ve ona bir Ŗey olmazdı.

"Bu benim ailem için tipik bir durum. Kuzenlerimin evlenmesi, çocuk sahibi olması ve şimdi de kardeşimin onların arasına katılmasıyla her yıl daha da büyüyörüz. Sanırım babam diğer kardeşlerim ve benim de kuzenlerimizin izinden gideceğimizi düşünüyor. Austin, Bree ve ben hepimiz konuştuk. Babamızın ve Joseph Amcamızın neyin peşinde olduğunu biliyoruz ve onların tuzağına düşmemize imkan yok," dedi Max.

"Babanla amcanın senin evlenmenle ne ilgisi olabilir ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece akrabalarımın sağda solda evlendiklerini biliyorum ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım amcam ve babam "dedi Max, o anda onlara bakan iki adama şüpheli bir bakış fırlatarak.

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum. Akrabalarınızla tanıştım ve onlar zorla evlendirilmemişler. Onların yanında birkaç dakika geçiren herkes eşlerini ne kadar sevdiklerini açıkça görebilir" dedi.

"Hepsinin deliler gibi aşık olduğuna şüphe yok, aslında onlarla bir odada uzun süre kalmak oldukça iğrenç, ama o yaşlı adamların bir şekilde işin içinde olduğunu biliyorum," dedi Max inançla.

"Şey... tamam," dedi, açıkça ona inanmıyordu.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz," dedi ve kadın bu çok kullanılan cümle karşısında gözlerini devirmek zorunda kaldı. Bir kez daha onun yanında fazla rahat olmaya başlamıştı.

"Birazdan gideceğim," dedi ona. Artık etrafta dolaşmak istemiyordu ve parti tüm hızıyla devam ediyordu. Bütün gece dayanamayacağını biliyordu.

"Ayağın hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu endişeyle.

"Çok kötü değil ama biraz uyumam lazım. Başım ağrımaya başladı," dedi.

"Teyzemle vedalaşayım, sonra gidebiliriz," dedi ve ayağını indirip kalkmaya başladı. Kadın uzandı ve onun kolunu tuttu.

"Buna gerek yok, Max. Ben bu gece evime gidiyorum. Sen kal ve ailenin tadını çıkar. Ben taksiye binerim," diye ısrar etti.

"Seni buraya ben getirdim ve sana evine kadar eşlik edeceğim," dedi ters ters bakarak. Bir kadının onu reddetmesine kesinlikle alışık değildi.

"Max, bana bir konuda yardım edebilir misin?" diye seslendi kardeşi Austin. "Birkaç dakika içinde döneceğim. Hiçbir yere gitme," diye emretti.

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Elbette dinlemeyecekti.

Cassie onun görüş alanından çıktığını görür görmez ayağa kalktı ve ağırlığını ayağının üzerinde denedi. Ovaladıktan sonra kendini çok daha iyi hissetti. Odanın diğer ucuna doğru ilerledi ve kapıdan sıvıştı, giderken de çantasından cep telefonunu çıkardı. Uzaklaşmak zorundaydı, çünkü adam onu eve götürmekte ısrar ederse kolayca boyun eğeceğini ve onunla bir gece daha geçireceğini biliyordu.

Akşamanın serin havasına adımını attı, hafif yağmurdan memnundu.

Taze yağmur kokusu kafasını boşaltmasına yardımcı oldu. Taksi on dakika içinde gelmişti ki bu iyi bir şeydi. Max'in her an içeri girmesinden korkarak endişeyle kapıyı izliyordu. Umarım Max bu işin peşini bırakır ve o da hayatına devam edebilirdi. Bitirmesi gereken bir makale ve alması gereken bir iş vardı. En azından bunu dört gözle bekliyordu.

Taksiye bindi ve bir damla gözyaşı dökerken etkileyici konağa baktı. Macerasının eninde sonunda sona ereceğini biliyordu ama bunun kalbini parçalamasını beklemiyordu.

Max, Cassie'ye geri dönmenin bu kadar uzun sürmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde odaya girdi. Cassie sanki aralarındaki zaman bitmiş gibi konuşuyordu ama Max onun fikrini değiştirmeye kararlıydı. Aralarında bir şeyler oluyordu ve o bu ilişkiyi bitirmeye hazır değildi. Görüşme için kendilerine ayrılan sürenin dolmuş olması umurunda değildi.

Ona karşı hissettiklerine bir duygu katmak istemiyordu ama birlikte geçirdikleri zaman onun için her şeyden daha iyiydi.

Hatırla. Daha önce hiçbir kadınla birlikte olmaktan, onların her anından zevk aldığı kadar zevk almamıştı. Kendini onu görmek için sabırsızlanırken buldu. Onun

Yatağında uzanmış, göğsü uyurken usulca inip kalkıyor, pencereden süzülen sabah ışığı yüz hatlarını okşuyordu.

Güzeldi, buna hiç şüphe yoktu ama onda güzellikten çok daha fazlası vardı. İnsanları kendine çeken bir yönü vardı. Hayat ve kahkaha doluydu ve ona kendini inanılmaz hissettiriyordu. Onunla gece gündüz sevişebilirdi ama bunun da ötesinde, sadece sesini dinleyerek saatlerce yanında yatabilirdi.

Odanın etrafına baktı ve onu kanepede göremeyince bir nefes verdi. Henüz çok endişelenmemişti. Muhtemelen teyzesini bulmaya gitmişti. Etrafı aradı ve teyzesini buldu, Cassie hâlâ görünürde yok. Telefonunu kaptı ve onun numarasını çevirdi. Doğrudan sesli mesaja geçti. Kadın gitmişti.

İlk içgüdüğü onu kovalamak oldu. Ona kendisini beklemesini söylemişti. Bir şey söylemeden gitmek kabalıktı. Arkasını döndüğü anda sıvışıp gitmişti. Öfke seviyesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Kuzeni ona seslendi ve geceyi onun geçirmesine izin vermeye karar verdi. Konuşacaklardı. İlişkilerinin bitmesine hazır değildi ve istediği bir şeyi kolay kolay bırakmazdı.

On Birinci Bölüm

Cassie perişan haldeydi. Max'i birkaç gündür görmemişti, ne telefon etmiş, ne e-posta göndermiş, ne de konuşmuştu. Yalnız geçen günler boyunca kendine istediği şeyin bu olduğunu söylemişti ama kendine yalan söylediğini biliyordu. Onu unutmasının çok uzun zaman alacağını hissediyordu. O öğleden sonra makalesinin önizlemesini ve birkaç başka şeyi vermek için onu görmesi gerekiyordu. ödünç aldığı eşyalar. Başını dik tutacak ve ne kadar acı çektiğini görmesine izin vermeyecekti.

En azından tüm ıstırabı, harika bir hikâye olduğunu düşündüğü bir şeye dönüşüyordu. Hayalindeki işi alacağından emindi. Sadece birkaç gün sonra kaldırımlara vurmaya başlayabilirdi. Eğer gazete onu işe almazsa, o zaman yerel dergilerden birinde iş bulmaya çalışacaktı. İyi bir yazar olduğunu biliyordu ve en alttan başlayıp zirveye doğru ilerlemeyi umursamıyordu. Bunu yapabilirdi, haber yapmak için yaratılmıştı.

Max'in partinin olduğu gece ya da ertesı gün evine gelmesini bekliyordu, eğer Max'in terk edilmekten hoşlanmamasının başka bir nedeni yoksa. Bunu yapmasını ne kadar çok istediğine inanamıyordu. Elinde gllerle gelmesini ve ona olan sonsuz aşkını itiraf etmesini, sevebileceği tek kadının o olduğunu söylemesini istediğini fark etti.

Bir erkeği değiştirebileceğini düşünen diğer pek çok kişi gibi konuşuyordu. Gerçek şu ki, birlikte geçirdikleri zaman onun için ondan çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Cassie taksiden inip tanıdık binaya baktığında kalbi kontrolsüzce çarpmaya başladı. Kendini sakinleştirmek için derin nefesler aldı ama bu kez işe yaramadı. Kalbi paramparça olurken, dünyada her şey yolundaymış gibi görünerek onunla nasıl yzleşebilirdi? *Bunu yapabilirsin*, diye emretti kendine.

Asansöre adımını attığında duyguları daha da yoğunlaştı. Kendini kontrol altına almazsa daha ofisine varmadan panik atak geçirecekti. Etrafındaki insanları görmezden geldi, herhangi bir küçük konuşma yapamadı. Klostrofobik kutudan çıkar çıkmaz banyoya yöneldi.

Aynaya baktı, yüzündeki makyajdan nefret ediyordu. Uykusuz gecelerini ele veren gözlerinin altındaki gölgeleri gizlemek için kat kat örtünmek zorunda kalmıştı. Dudak parlatıcısını tekrar sürdü ve

Yüzüne kayıtsız bir ifade yerleştiğinden emin olana kadar yansımasına baktı.

İyi görüldüğünden emin olunca banyodan çıktı ve kahve cezvesine doğru yürüdü. Ellerin titremesini önlemek için bir şeye ihtiyacı vardı. Aslında sadece onunla konuşması gereken anı ertelediğini biliyordu. Sabahın erken saatleriydi ve ofiste sadece birkaç kişi hareket ediyordu. Alışılmadık derecede sessizdi, bu da onun için sorun değildi. Aşağılanmasına tanıklık edecek birilerine ihtiyacı yoktu.

Açık kapıdan içeri adımını attı ve arkasından sıkıca kapattı. İşte oradaydı, sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayağını masasına dayamıştı. Bilgisayarından başını kaldırdı, klavyesi kucağında duruyordu. Tıraşlıydı ve her zamanki gibi kravatını bir kenara bırakmıştı. İyi görünüyordu, fazlasıyla iyi. Klavyeyi kaldırıp onun kucağına kıvrılmak istedi.

"Günaydın Cassie. Burada olmana sevindim. Bugün arayıp seni çağıracaktım. Daha önce arayacaktım ama Montana'da birkaç gün geçirdim. Tam bir felaketti ve ilk kez ofisime döndüğüm için gerçekten memnunum. Yine de sorunu çözdük," dedi, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. *Onun dünyasında yanlış olan hiçbir şey yoktu.*

Bir kadınla yatıp sonra diğerine geçmek onun için sıradan bir şeydi, diye düşündü acı acı.

Cassie onunla uzun bir sohbeta giremezdi. Maskeyi daha fazla takmadan önce sadece bir yere kadar gücü vardı. Elini çantasına attı ve kâğıtları çıkardı.

"Bunu size vermek istedim. Bu bitmiş versiyon değil, ancak makaleye girecek her şeyi özetledim. Herhangi birini kırdığımı sanmıyorum. Anlaşmamızın kurallarına uymak zorundayız," dedi ve kâğıtları masasına doğru kaydırıldı. Ses tonu nihayet bunun mutlu bir toplantı olmadığını gösteriyordu.

Adam önce kâğıtlara, sonra da kızın yüzüne bakarken gözleri kısıldı. *Lütfen, bunu olması gerekenden daha zor hale getirme*, diye içten içe yalvardı. Adam tekrar masasına bakarken bekledi.

"Kahvemi tazeleyeceğim, size bir şey getireyim mi?" diye sordu, ondan uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Onun ofisinde beklemek istemiyordu. Ofisten kullandığı diğer eşyaları aldı ve masasının üzerine koydu. Bu hareket onu daha da sinirlendirmiş görünüyordu.

"Bardağın dolu. Ben buna bakana kadar burada kalabilirsin," diye emretti. Rahatlamış hali sona ermişti. Ayaklarını yere koydu ve belgeyi eline alarak hızla taradı.

"Herhangi bir şikayetim yok," dedi, sonsuz gibi görünen bir süreden sonra. Pencereden dışarı bakarken sesi onu ürküttü. İyi olduğunu düşünüyormuş gibi görünmüyordu.

Aynı monoton sesle, "Eğer bir sorunun varsa, hemen bilmem gerek," diye konuştu.

"Benim lanet gazeteyle bir sorunun yok. Benim sorunun senin bu sabahki tavrın. Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu.

"Makaleyle işim bitti, Max. Artık birbirimizin etrafında olmamız için başka bir neden yok. Sadece bu son işi de bitirip yoluma gitmek istiyorum," dedi. Sesinin çatlamamış olmasından gurur duyuyordu. Gözyaşlarını zor da olsa tutabiliyordu.

"Yani benden istediğini aldın ve artık işin bitti. Geçen ay olan her şey senin için bir şey ifade etmiyor mu? Söylemeliyim ki, sen düşündüğüm kişi değilmişsin," diye hırladı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun gerçekten incindiğini düşünebilirdi. Onu umursamasına imkân yoktu. Eğer umursasaydı, bir şey söylemez miydi?

"Bir ay için anlaşmıştık, Max. Kısa süreli kaçamağımızı olduğundan daha fazla büyütmeyeceğim. Ayrıca benden sıkılıp bir sonraki süper modelin için beni bir kenara atana kadar metresin olmayı da planlamıyorum," dedi, sesine daha fazla duygu karışmıştı.

Cassie sürecin sona ermesiyle ilgili olarak ondan herhangi bir itiraz beklemiyordu. Onu hayatından çıkardığı için rahatlayacağını düşünmüştü. Güzel, temiz bir ara. Onun her hareketini takip etmesine ve

Gece gündüz sorular soruyor, ailesinden hikâyeler dinliyordu. İşlerinin bittiğine sevinmesi gerekirdi, ona kızması değil.

"İyi iş çıkardın Cassie. Bana şantaj yaptın, istediğini elde ettin ve şimdi dünyanın görmesi için bir sürü sırla birlikte yürüyüp gidebilirsin. Kendini oldukça gururlu hissediyor olmalısın," diye alay etti. Adamın sözleri kızın öfkesini alevlendirmişti ama kız buna minnettardı. Bir kurban gibi davranıyordu. Yapamazdı tüm bu ironiye inanamıyorum.

Ona vuran oydu - onunla ilgilenmekte ısrar eden oydu. Sonra da ona para vermeye kalkacak kadar küstahlaşmıştı. Ondan hiçbir şey almamıştı, bu yüzden ona paraya aç bir sürtük gibi davranmaya hakkı yoktu, tek amacı ondan alabileceği her şeyi almaktı. Öfkesine tutundu, onu kucakladı ve kendi mavi gözlerinin soğuk ve öfkeli olduğunu bilerek onun gözlerinin içine baktı.

"Görünüşe göre beni tamamen çözmüşsün, Max. Senden istediğimi aldım," dedi zehir saçarak.

"Sanırım biliyorum Cassie. Benimle yatmak, beni elde etmenin başka bir yolu muydu?

Hikayeniz için daha fazlası? Tercih ettiğim pozisyonları tarif etmeyi mi planlıyorsunuz, yoksa neden daha ileri gidip en sevdiğim yerlerden bahsetmiyorsunuz? Biraz daha

Çocukluğumdan daha fazla fotoğraf? Eminim aile üyelerim onları seve seve verirler, çünkü kartopu gibi mükemmel bir iş çıkardınız

Onları senin başka biri olduğuna inandıracaksın," diye tükürdü. Cassie onun sözlerinin şiddeti karşısında irkildi.

Onun öfkesini hak ettiğini biliyordu. Onu, kendisinin de onun kadar soğuk olduğuna inandırıyor. Ama en başta öfkelenmesinin tek nedeni, çekip giden kişinin kendisi olmasıydı. Muhtemelen bir hafta daha seks yapmayı planlamıştı. Şimdi gidip başka birini bulması gerekecekti, bu onun için zor olmayacaktı. Onu başka bir kadının kollarında düşündükçe içi cız ediyordu. Zihninin bu yola girmesine izin veremezdi, yoksa yıkılırdı. Birkaç dakika sonra onun ofisinden yürüyerek çıkabilirdi. Onun binasından uzaklaşana kadar yıkılmayacaktı. Sonra, kendi kendine söz verdi, gözyaşlarının akmasına izin verecekti.

"Makalede sorun yok, kovuldun," dedi, gözleri hiç bu kadar soğuk bakmamıştı.

"Ne?" diye sordu. Öfkesini öyle aniden bastırmıştı ki, bir an için ne dediğinden emin olamadı.

"Gidebilirsiniz. Burada işimiz bitti. Anlaşmaya elli bin dolarlık bir uzlaşma da ekledim. Avukatım bu öğleden sonra evinize bırakacak. Evrakları imzala ve birbirimizin hayatından sonsuza dek çıkmış olalım," dedi ses tonunda hiçbir duygu yoktu. *İstediğim buydu*, dedi kendi kendine. Onun hayatından çıkmak istiyordu. Kalbinin paramparça oluşu bu düşünceye ihanet ediyordu ama o bunu aklının gerisine itti.

"Sana para istemediğimi söylemiştim," diye fısıldadı.

"Mağduru oynamayı bırak, Cassie. Sana arabamla çarptım. Bu miktarla ucuz kurtuluyorum. Lanet olası çeki al da birbirimizle işimiz bitsin," dedi sinirli bir şekilde. Onun ofisteki varlığı bile sinirlerini bozuyor gibiydi. Onu resmen defterden silmişti. Memnundu, diye tekrarlardı kendi kendine.

Cassie sonunda ayaklarını hareket ettirmeyi başardı. Profesyonel bir son tokalaşma için elini uzatarak ona doğru yürüdü. Biraz onuru vardı, bu yüzden gururuyla ayrılacaktı.

"Böyle bir şey olmayacak. Git buradan," diyerek teklifini reddetti. Sanki yüzüne bir tokat atmış gibi hissetti. Birbirlerine soğuk davranan yabancılar gibi çıkıp gitmek istemiyordu. Aralarında bir parça nezaket olmasını istiyordu.

"Max..." diye denedi.

"Beni duymadın mı? Bu konuşma bitmiştir. Çıkışın nerede olduğunu biliyorsun," diye hırladı. Ona bir kez daha soğuk soğuk baktıktan sonra, sanki duvardaki sinir bozucu bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi bilgisayarına geri döndü. Onun gitmesini istiyordu.

Cassie onun ofisinden çıkarken sanki transa geçmiş gibiydi. Asansöre binerken gözyaşlarını tutamadı. Başını dik tuttu.

caddede yürümeye başladı. Havada hafif bir yağmur sisi vardı ama o bunu fark etmedi bile.

Bir ayağını diğerinin önüne koyarak, kırılan kalbinin ritmiyle yürümeye odaklandı. Kısa süre sonra kendini kaldırımında koşarken buldu. Hangi noktada başladığını bilmiyordu ama acıyı, onu terk etmenin travmasını atlatmaya çalışıyordu. Ciğerleri yanana, yanları ağrıyana kadar koştu. Vücudundaki fiziksel acı hissinden hoşlanarak koştu. Kalbindeki acıyı dindirmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Birkaç mil boyunca koştu, ayakları ağrıyordu, vücudu darmadağındı. Umurunda değildi, o anda hiçbir şey umurunda değildi.

Max ayağa kalktı ve ofisinde volta attı. O bir aptaldı. Eskiden olduğu adamdan daha iyi olmayan bir kadına aşık olmuştu. Cassandra McIntyre'la tanışmadan önce hayatından gayet memnundu. Her gece kolunda farklı bir kadın olması hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmişti. anlamsız seks. Bundan tatmin olmuştu. Sonra, kız hayatına girmişti ve başka bir şey düşünemiyordu.

Onun peşine düşmek, kendisini sevmesini talep etmek istiyordu. Kadınların onu istedikleri şey için kullanmalarına alışkındı, daha fazlası değil. Yapabilirdi

Sayırsız kez evlenmişti ama ne anlamı vardı ki? Aşk olmadıkça bir kadınla evlenmezdi ve bunu bulabileceğini hiç düşünmemiştir. Hayatını paylaşmak isteyeceğı bir kadınla birlikte olacağını hiç düşünmemiştir.

Seks harikaydı, önemliydi ama tek şey o değildi. Cassie'den önceki haline geri dönmeyi hayal bile edemiyordu.

İkisi için mükemmel bir akşam planlamıştı. O yapmıştı Şehrin en romantik yerinde rezervasyon yaptırdı. Son birkaç gündür onu özlediğini fark edince şok oldu. Partiden tek kelime etmeden ayrıldığını fark ettiğinde çok sinirlendi ama sakinleştikten sonra ayağının ağrıdığını ve yük olmadan eve gitmek istediğini düşündü. Bunu kabul edebilirdi.

Yanılıyordu. Sadece bir günlüğüne dışarı çıkmıştı.

ve onun geleceğı için ne yapacağını düşündü. Düşündüğü gibi ona aşık olmamıştı.

Max orada ne kadar durduğunu bilmiyordu, sabah güneşiyle aydınlanan gökyüzüne bakıyordu, her zaman var olan bulut örtüsünü kırmaya çalışıyordu, ama kendini zihinsel olarak sarsacak kadar uzun bir süre. Onun üzerinde durmayacaktı. O sadece bir kadındı ve ondan bir röportajdan çok daha fazlasını alabileceğini bilmenin tatminini ona yaşatmayacaktı. Yapabilirdi

hayatının geri kalanında ona sahip olacaktı.

Çantasını aldı, bütün gün ofisinde oturacak havada değildi. Başka bir iş gezisinin zamanı gelmişti. Bir süreliğine şehir dışında olmak için bir neden bulacaktı.

Çünkü ancak Amerika'da kalırsa ona gitmek isteyecekti. Uzaklaşmak zorundaydı. Onu kaçırmaya zorlaması, çileden çıkmasının bir başka nedeniydi. Bir kadın onun üzerinde asla böyle bir güce sahip olmamalıydı.

Cassie saatler sonra evine varabildi. Doğruca dondurucuya gitti ve büyük bir kutu çikolatalı dondurma aldı. Bir kâseyle bile uğraşmadı, kabı bir kaşıkla kanepesine götürdü ve gözyaşları yanaklarından aşağı özgürce akarken ısırmaya başladı. Yalnız kalmak istemiyordu, ama bir arkadaşına da uygun değildi.

Ayrıca, en iyi arkadaşı bir kıta uzaktaydı, ailesi gitmişti ve yeni arkadaşlar edinmeye başlamıştı ama hepsi Max'le akrabaydı. Onların omzunda ağlayamazdı. Bu adil olmazdı. Zaten tüm bu olanlardan sonra hiçbirinin onunla arkadaş olmak isteyeceğini sanmıyordu.

Kafasının içinde onu dürten hafif bir ses vardı. Ya yanılmış olsaydı? Ya ona karşı dürüst olsaydı ve geçen aydan tutunacak gerçek bir şey olup olmadığını görmek istediğini söyleseydi. Sesi itti. Adam onu durdurmaya çalışmamıştı. Ona gitmesini söylemişti. Üzül­düğü tek şey, kızın ona gerçekte kim olduğunu söylemesiydi.

Cassie yanaklarını fırçalayarak kalan son gözyaşlarını da sildi. Bir gün için yeterince ağlamıştı. Yapması gereken bir iş vardı ve kendine acıyarak bunu başaramazdı. Adamdan nefret bile edemiyordu, eğer edebilseydi belki o zaman kalbi bu kadar acımazdı.

Gün ortasında olmasına aldırmadan hemen pijamalarını giydi. Dışarı çıkmasına imkân yoktu, o yüzden rahat etse iyi olacaktı. Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve tüm verilerini aktardı. Boş gözlerle ekrana baktı. Unutması gereken adam hakkında bir makale üzerinde çalışarak kendine işkence etmeyi gerçekten istiyor muydu? Düşündü ki bir yara bandı gibiydi. Onu yırtıp atması ve tüm acıyı bir an önce dindirmesi gerekiyordu.

Yazmaya başladı ve saatler sonra önündeki şeyden memnundu. Makalesini bitirmişti. İyiydi, gerçekten iyiydi. Belki de keder yazarın ruhuna iyi geliyordu, çünkü acısını, onu götürdüğü her yerde kabul göreceğinden emin olduğu bir şeye dönüştürmüştü.

Güneşin batmaya başladığını fark etti ve uzun bir banyo yaptıktan sonra yaklaşık on iki saat boyunca sızmayı planladı. Sadece günün bitmesini istiyordu. Ertesi sabah hayatına yeniden başlayacaktı. Bu yeterince yakındı. Tam banyoya gitmeye hazırlanırken kapısı çalındı.

Cassie'nin kalbi kabardı, Max'in ona ne kadar aptal olduğunu söylemek için orada olduğunu umuyordu.

onun kaçmasına izin verdiği içindi. Bu düşünceyi aklına getirir getirmez bir kenara fırlattı. Böyle aptalca davranamazdı. Onun gelmesini umamazdı ya da her telefon ya da kapı çaldığında sinir krizi geçiremezdi. Kapıyı açtı ve çenesi düştü. O anda evrende görmek istediği tek kişi karşısında duruyordu. Kinsey.

Arkadaşının yüzü gözünün önünde bulanıklaştıkça tek kelime etmedi. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve Kinsey açıklıktan içeri girip onu kucakladı. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu.

Kinsey, "Beni özlediğini biliyorum ama sevinç gözyaşları dökmeni beklemiyordum," diye şaka yaptı.

"Burada olmana çok sevindim. Gelmen için iki hafta daha var sanıyordum," dedi Cassie, kendini yeniden kontrol ederek.

"Daha fazla uzak kalamazdım. En iyi arkadaşımı özledim," dedi Kinsey ve kapıyı kapatıp Cassie'yi kendi kanepesine götürdü. Bu Kinsey'nin bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra bile arkadaşının tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilerek kontrolü ele alması neredeyse komikti. "Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle bana."

"Gerçekten uzun bir hikâye ve o kadar da ilginç değil," diye blöf yaptı

Cassie. "Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok ve bunu sen de

biliyorsun. Bunu yapabiliriz.

Bunu ya zor yoldan ya da kolay yoldan yapacaksınız ama bana söyleyeceksiniz," dedi Kinsey.

saçma sapan bir ses tonuyla söyledi. Cassie güldü, yanında arkadaşı olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. Onu Kinsey gibi anlayan kimse yoktu.

"Gerçekten zor bir ay oldu. Tüm acıklı hikâyeyi dinlemek istediğine emin misin?" Cassie cevabı zaten bildiği halde sordu. Kinsey cevap verme zahmetine bile girmedi, sadece kaşlarını kaldırdı ve Cassie başlamak için. "Rahatına baksan iyi olur çünkü bu biraz zaman alacak."

Cassie en baştan başladı, ona kazayı, Max'e şantaj yapmayı ve birlikte geçirdikleri bir ayı anlattı. Hiçbir şeyi saklamadı. Sevişmelerinden ve onun kollarında geçirdikleri gecelerden bahsederken ağladı. Max'in ofisindeki çirkin sahneyi anlatarak bitirdi. Kinsey ağzı bir karış açık ona baktı. Bir an kekeledikten sonra herhangi bir kelime çıkarabildi.

"Ben... Ben... Bir kez olsun ne diyeceğimi bilemiyorum," diye soludu sonunda. Cassie yine güldü. Onun orada olması çok güzeldi.

"Size uzun bir hikaye olduğunu söylemişim. Sanırım kaza büyük bir beyin sarsıntısına neden oldu çünkü kendimi o tür bir pozisyona sokmam için başka bir neden yok. Onu seviyorum," diye bitirdi hüzünlü bir iç çekişle.

"Sanırım artık başka ülkelere gidemem. Bütün bunları tek başına yaşadığın için üzgünüm. Seni ailemin yanına götüreceğim," dedi hemen. Cassie bunun kulağa mükemmel geldiğini düşündü. Kinsey'nin

Aile. İğrenç bir şekilde *Leave It To Beaver* ailesine ya da ellili yılların diğer dizilerine benziyorlardı. O evde o kadar çok sevgi vardı ki Cassie itiraz etmeye bile çalışmadı. Oraya gitmeyi daha önce düşünmeliydi. Onu kollarını açarak kabul edeceklerini biliyordu. İşte böyle bir insanlardı.

Cassie, "Yarın gazeteyle konuşmam gerekiyor, sonra da sen ne zaman istersen gitmeye hazırım," dedi.

"Oraya birlikte gideceğiz ve oradan doğruca ayrılacağız. Neden bu gece birkaç çanta hazırlamıyorsun?" dedi Kinsey ona. Cassie ona çabucak sarıldı, sonra Kinsey'nin duşa girip uzun yolculuğunun ardından temizlenmesine izin verdi. Kinsey'nin doğruca ona gelmesine minnettardı. Şehirden çıkması gerekiyordu. Gazete işini alırsa bunun hemen olmayacağını biliyordu. İstemediği para sayesinde arkadaşıyla bir tatilin tadını çıkaracaktı. Bu ona en azından zaman kazandırmıştı, böylece bulduğu ilk işi almak için paniğe kapılmasına gerek kalmayacaktı.

Ertesi sabah Cassie, Amy'nin seçmesine yardım ettiği yeni kıyafetlerinden birini giydi. Saçı ve makyajı için fazladan zaman ayırdı ve aynaya baktığında kendine güvendiğini hissetti. Üstünü örtmeyi başarmıştı Koyu halkalardan kurtulmuş, amacı olan bir kadın gibi görünüyordu. Hayalindeki işi hak ediyordu ve bunun için elinden geleni yapacaktı.

Max'le işlerin kişisel düzeyde yürümemiş olması, hayatını bir kenara atması için bir bahane olamazdı. Bir hedefle başlamıştı ve ona ulaşmaya her zamankinden daha yakındı. Bunu bir kenara atmasına imkan yoktu.

Oturma odasına girdiğinde Kinsey'yi tasarımcı kotu ve parlak pembe bir kazak giymiş olarak buldu. Bu kadar cesur renkleri sadece o giyebilirdi. Kinsey uzun, siyah saçları ve neredeyse siyah görünecek kadar koyu kahverengi gözleriyle göz alıcıydı. Her zaman göz alıcıydı ama görünüşünü hiçbir zaman avantaj olarak kullanmamıştı. Kendisiyle barıştı ve dünyaya güven veriyordu. Cassie'nin onda sevdiği şeylerden biri daha buydu. "Dünyayı kasıp kavurmaya hazır mısınız?" Kinsey sordu.

"Öyleyim," dedi Cassie, arkadaşının kendisine duyduğu güvenden güç alarak Onu.

"Hadi gidelim o zaman. Akşam yemeğine kadar annemin evine varmak istiyorum. O da

Bana meşhur köftesinin sözünü verdi," dedi Kinsey ve Cassie'nin koluna girip onu neredeyse sürükleyerek apartmandan çıkardı. Cassie'nin valizlerini aldılar ve Kinsey'nin arabasına yüklediler.

Kinsey Indie 500 pistindeymiş gibi trafikte ilerlerken Cassie arabanın kolunu kavradı. Cassie sadece gazeteye ulaşmayı umuyordu. tek parça halinde.

Kinsey ona gülerek, "Bu kadar paranoyak olmayı bırak, seni öldürmeyeceğim," dedi.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı Cassie. Sağ salım vardıklarında dışarı çıkıp yeri öpmek istiyordu. Birkaç derin nefes aldı ve resepsiyonist masasına doğru yürüdü. Editör dışarıdaydı, bu yüzden makalesini, adını ve iletişim bilgilerini bıraktı, sonra hızla Kinsey'nin arabasına doğru yürüdü. Yolları uzundu ama yapabileceği her şeyi yaptığını bilerek gidebilirdi.

On İkinci Bölüm

Cassie çantalarını kanepeye bıraktı ve en sevdiği koltuğuna yığıldı. Uzun yolculuğundan sonra yorgundu ama kendini biraz daha iyi hissediyordu. Kinsey ve ailesiyle yaptığı şamatalı ziyaretten sonra nasıl hissetmezdi ki? Gürültülüydüler, sevgi doluydular ve ona bir hafta boyunca dertlerini unutturmayı başarmışlardı.

Kinsey iyi olduğundan emin olmak için geri dönüp onunla kalmak istemişti ama ailesiyle vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Onu en az Cassie kadar özlemişlerdi ve Kinsey de yakında şehre dönecekti.

Geçen haftaki tek iyi şey gazetenin onu araması ve Pazartesi sabahı bir röportaj yapmasıydı. Makalesini beğenmişler, harika yazma becerileri olduğunu söylemişler ve hikayeyi yayınlamak istemişlerdi. Yine de bir iş olmadan onlara vermeyecekti.

Hareket etmek için enerji toplamaya çalışıyordu ki kapı çaldı. Saate baktı. Gece yarısına yaklaşıyordu. Kimin geleceğini tahmin bile edemiyordu. İsteksizce kendini koltuktan kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı ve tam merhaba diyecekti ki nutku tutuldu. Max onun girişini dolduruyordu ve yüzündeki ifade hiç de nazik değildi. Aslına bakılırsa düpedüz öfkeli görünüyordu. Onu bu kadar kızdıracak ne olduğunu anlayamıyordu. Onunla bir kez bile iletişime geçmemişti. Onu ya da ailesini rahatsız etmeden çekip gitmişti, bu yüzden ona kızması için hiçbir neden yoktu.

Cassie onu gördüğünde dizlerinin titrediğini ve midesinin sıkıştığını hissetti. Onu son gördüğünden bu yana sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen, bir yıl da geçmiş olabilirdi. Kollarını ona dolamak, büzülmüş dudaklarını öpmek ve kendisini sevmesi için ona yalvarmak isterken buldu kendini. Ona verdiği tepkinin gücü birkaç adım geri gitmesine neden oldu. Görünüşe göre bir haftalık ayrılık, onun dokunuşunu istemekten henüz vazgeçirememişti onu.

Max onun bir anlık şokundan yararlanarak kapıdan içeri girdi ve arkasından kapıyı çarparak kapattı. Salonu hiç bu kadar küçük görünmemişti. Geriye doğru birkaç adım daha atarak ikisi arasında ihtiyaç duyduğu boşluğu kazanmaya çalıştı.

"Ne... ne... neden buradasın?" diye kekeledi, tek kelime bile etmeden güvenini bu kadar sarsmasına izin verdiği için kendine kızdı.

tek bir kelime. Bir hafta boyunca onun kendisi için tamamen yanlış olduğu konusunda kendi kendine ders vermişti. Onu bir kez gördüğünde en başa dönmüştü. Öfkeli olmalıydı, ihtiyaçtan titrememeliydi.

"Buralardaydım," deyince gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun mahallesinden öylece geçiyor olmasına imkân yoktu ve öyle olsa bile evine uğramasına gerek yoktu.

"Sen... önce aramalıydın," dedi, maskesini yerine koyacak gücü bulmaya çalışarak. Onu ne kadar incittiğini bilmesini istemiyordu.

"Neden? Tüm ışıkları söndürüp evde yokmuş gibi davranma şansın olsun diye mi? Neredeydin sen?" diye homurdanarak ona doğru bir adım attı. Yerinde durması gerektiğini biliyordu ama fiziksel temasta bulunursa dağılılabilirdi. Adamın sorusu sonunda aklına yattı ve kadın öfkesini biraz olsun dindirebildi.

"Nerede olduğum seni ilgilendirmez. Ayrıca, seni görmezden gelmeye çalışacağımı düşünüyorsan, bu belki de habersizce uğramaman gerektiğine dair kırmızı bir bayrak değil mi?" dedi, sesi çok daha güçlü çıktığında gurur duydu. Bir kez daha kekelerse kendini tokatlayacaktı. Hatta ona düzgün bir bakış bile atmayı başardı.

"Tüm cevaplar sende gibi görünüyor, değil mi Cassie? Ne zaman birlikte olacağımıza ve işimizin ne zaman biteceğine sen karar veriyorsun. Beni ne zaman görüp göremeyeceğine sen karar veriyorsun. İstedğin kadar gelip beni analiz edebilirsin, ama benim basit bir ziyarete ya da basit bir soruya yanıt verme nezaketine hakkım yok mu?" diye gürledi.

"Bu adil değil, Max. Bir anlaşma yapmıştık. Ben üzerime düşeni yaptım," dedi ve bir adım daha geri çekildi. Adamın yüz hatlarındaki öfke hem korkutucu ve heyecan verici. Onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu ama kavgaları daha önce oldukça gergin anlara yol açmıştı ve artık bunu yaşayamazdı. Onunla tekrar uyuyamaz ve veda edecek gücü kendinde bulamazdı. Paramparça olurdu.

Max onun gözlerindeki korku, acı ve arzu karışımını izledi ve kendini kontrol etmekte zorlandı. Neyi daha çok istediğini bilmiyordu. Onu sallamak, öpmek ya da güzel bir şaplak atmak. Ofisinden ayrıldığından beri onu aklından çıkaramamıştı. Ülkeyi terk etmeye çalışmış ama kendini jete binmeye zorlayamamıştı. Kadın onu tüketiyordu. Birkaç gün önce onunla konuşmak için geldiğinde ve o gittiğinde, ilk içgüdüğü paniğe kapılmak olmuştu. Gitmiş miydi? Nereye gitmiş olabilir? O zamandan beri her gece arabayla gidip geliyordu ve bir özel dedektif tutmaya çok yaklaşmıştı. hemen dönmemişti.

O akşam onun ışıklarının yandığını gördüğü andaki kadar rahatladığını hiç hissetmemişti. Ama onu karşısında hem yorgun hem de nefes kesici bir şekilde dururken görmek kontrolünü bozuyordu. Onu kollarında istiyordu. Sadece lanet olası hikâyesini değil, kendisini de önemsedğini itiraf etmesini istiyordu. Yine de ona yalvarmayacaktı. Kelimeleri ona emretmek istiyordu.

Kardeşi ona aptallığı bırakmasını ve ne hissettiğini söylemesini söyledi. Trenton kendi aptallığından çok şey öğrendiğini ve bu kadar inatçı bir aptal olmaması gerektiğini söyledi ama Max haklıydı. Onu bir hikâye için kullandığı gibi kullanan o değildi. Yine de onun dairesinden ayrılmadan önce cevapları alması gerektiğini biliyordu. Hal böyleyken, çalışanları ondan kara vebaya yakalanmış gibi kaçıyorlardı. Onların bu temkinliliğini hak ettiğini biliyordu. sebepsiz yere herkese havlıyordu.

Birbirlerine bakmaya devam ettiler; adamın gözleri hayal kırıklığı ve öfkeyle, kadının kiler ise arzu, korku ve belirsizlikle doluydu. Arzu adamın vücudunu sertleştirmiş ve ellerini kenetlemişti. Neredeyse her şeyin canı cehenneme diyecek ve onu kendine doğru çekecekti. İkisinin de istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Max taktik değiştirdi ve ona doğru yaklaşmaya başladı. Gözleri irileşti ve geri çekilmek için birkaç adım daha attı. Yüzü öfkeden ukala bir gülümsemeye dönüştü ve avının etrafında dönerek acele etmedi.

"Belki de anlaşmanın bana dűřen kısmına sadık kalmak istemiyordumdur. Belki de aramızdaki ilişkiyi bitirmemiştim. Sen hikayeni aldın ama ben kaybeden taraf olmuşum gibi hissediyorum. Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı. Ondan sadece birkaç metre uzaktaydı.

Cassie onun için için yanan gözlerine bakarken içi lav oldu. Kanepenin etrafında döndü. Oda küçüktü ve gidebileceği çok fazla yer yoktu. Adamın gözlerindeki o bakışı biliyordu, ağılıktı bu, saf ve basit. Adamın vücuduna baktı ve içinde dalgalanan serbest bırakılmamış gücü gördü. Onu yatağa götürmek istiyordu. O da bunu istiyordu ama sabah olduğunda kendinden nefret edecekti. Güçlü kalmak zorundaydı. Onunla sadece seks için kalamazdı, ona her geçen gün daha fazla aşık oluyordu.

"İkimiz de ihtiyacımız olanı aldık. Kaybeden olmadı," diye akıl yürüttü onunla. Sakin kalmak zorundaydı. Tek düşüncesi ayıyı dürtmemektir. Neredeyse histerik bir şekilde gülmeye başlayacaktı. Tam bir enkazdı.

"Güven bana Cassie, istediğimi alsaydım bilirdim. Ben alamadım. Senin de istediğin her şeyi elde ettiğini sanmıyorum. Aslına bakarsan, bence hâlâ istediğin çok şey var," dedi. Haklıydı, hem de çok haklıydı. Ondan çok daha fazlasını istiyordu. Ellerinin üzerinde olmasını, dudaklarının aşırı ısınmış tenini okşamasını istiyordu. Onun sevgisini istiyordu. Onun her şeyini istiyordu. Bu düşünceler onu yıkıp ağlamak istemesine neden oldu. O gider gitmez bunu yapacağına dair kendini temin etti.

Bacaklarının sandalyesine çarptığını hissedene kadar geri geri gitti ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bir pozla sandalyeye yığıldı. Elbise giymediğine sevinerek kendini çabucak düzeltti. Max bir adım daha yaklaştı, etkileyici vücudu onun üzerinde yükseliyordu. Öne doğru eğildi ve ellerini sandalyesinin kollarına koyarak onu etkili bir şekilde kafese kapattı. Nefes almaktan bile korkuyordu.

"Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum Max, ama durman gerek. Bu çok ocuka. Sadece söylemen gerekeni söyle, sonra da git," dedi, sözlerinin arkasında daha fazla güç olmasını dileyerek. Hafifçe gıcırdadı ses onun istediğı gibi davasına hizmet etmedi.

Max ona gülümsedi. Bir haftadır ilk kez eğleniyordu. Onun cesaretini, ateşini seviyordu. Ona meydan okumaktan korkmamasını seviyordu. Onu seviyordu ve onu sevdiğini itiraf edene kadar gitmemeye karar vermişti. Sevişirlerken gözlerindeki bakışı taklit etmesinin imkânı yoktu. Bir duvar örmüş olabilir ama bu duvarın O akıllıca yırtana kadar sahip olduğı bir tane.

Çenesi yukarıda, gözleri kıvılcımlar saçıyor ve vücudu gergindi. Muhteşemdi ve gitmesine izin vermeyecekti. Ona hayatında ihtiyacı vardı. O da onu her zaman alçakgönüllü tuttu. Bu düşünce onu gülümsetti, bu da onun ters ters bakmasına neden oldu. Kendini canlı hissediyordu. Vücuduna hücum eden uyarılmayı hissedebiliyordu. O birkaç santimi kapatıp dudaklarını yakalamamak için hayatında sahip olduğı tüm kontrolü

kaybetmesi gerekti. Biliyordu ki öfkesi

Saniyeler içinde tutku ve ikisi de tatmin olabilirdi. Yakında, kendine söz verdi.

Onu istiyordu, evet, ama bundan çok daha fazlasıydı. Yanında o olmadan tek bir an bile uyanmak istemiyordu. Onların Geceleri tutkuyla, günleri romantizmle, zorluklarla ve aşkla dolu olsun istiyordu. Sonsuza dek mutlu bir hayat istiyordu. Bu düşünce gülmesine neden oldu. Kardeşlerinin onun düşüncelerini okuyamaması iyi bir şeydi, yoksa bu düşünceyi asla unutamazdı. Cassie ona tokat atacakmış gibi bakıyordu.

"Fikrimi değiştirdim Cassie. Görüyorsun ya, hayatımdan çıkıp gitmene izin verecektim ve ikimizin de mutlu bir şekilde yolumuza devam etmemize izin verecektim," diye başladı, göz temasını hiç kesmeden. "Ama gerçekten istediğimin bu olmadığını fark ettim. Sen de bunu istemiyorsun. Biz birbirimize aidiz ve sahip olduklarımızı bırakmak aptallık olur. Sanırım beni önemsiyorsun ve bence bu hislerini saklıyorsun.

defterinin arkasındaki duygular" dedi. Her şeyi ortaya döktüğünün farkındaydı ama insanları okuyabiliyordu ve onda okuduğu şey bir hikâye için açgözlülükten daha fazlasıydı. Onu önemsiyordu, hayatı üzerine bahse girebilirdi.

"Ben... ben... ne söylememi istediğini bilmiyorum," diye fısıldadı. Onun daha fazla seks istediğini biliyordu ama kendisinin de daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onunla olan savaşını kaybediyordu.

gözyaşları. Gözleri dolmaya başladı. Hepsi onun suçuydu, ona nefes alacak

alan bırakmıyordu. Kendini koruyabilmesi, kalbini koruyabilmesi için
alana ihtiyacı vardı.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum," diye ısrar etti. Onu kollarının arasına almak istiyordu ama ona dokunursa kendilerini yatakta bulacaklardı. Evet, fiziksel olarak tatmin olmuştu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"İyi, umurumda, tamam. Seninle olmak hoşuma gitti," dedi gözyaşları dökülürken ona. Onu savunmasız bıraktığı için ona lanet olsun.

"Umursuyor musun? Nasıl umursuyorsun, Cassie? Sanki ben senin Kardeşin mi? Uzak bir kuzenin mi? Sevgilin mi?" diyerek ona ateş etti. Kadın ruhunu açana kadar durmayacaktı. Gözyaşlarının düşmesine izin verdi, acısını görmesine izin verdi. Eğer gitmesi için gereken buysa, o zaman tamam, bunu ona verecekti, Çünkü onun yüzü kendisine bu kadar yakınken orada daha fazla oturamazdı. Ellerinin onun boynuna dolanmasını engellemek için sandalyeyi kavradı. Onun gözlerinin içine baktı ve yüzünde oluşan memnuniyeti ve ardından hayatından sonsuza dek çıkıp gidişini izlerken içten içe ölmeye hazırlandı.

"Seni seviyorum, Max. Duymak istediğın bu mu? Evrendeki en muhteşem aşık olduğunu bilmeye ihtiyacın var mı? Evet, bu doğru. Seni o kadar çok seviyorum ki o kapıdan çıktığında bir daha nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum ama seninle geçirdiğın her anı hayal etmeye başladım. Senin çocuğunu taşımayı hayal ettim. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni sevmenin getireceğı uzun yıllar süreceğk yalnızlık bir yana, yarınla nasıl yüzleşeceğımı bile bilmiyorum" dedi

hıçkırıklar içinde.

Max sanki nefes alamayan kendisiymiş gibi hissetti. Kadının sözlerinin üzerinde dolaşmasına izin verdi ve daha önce hiç hissetmediği bir sevinçle doldu. Onu seviyordu. Ona ihtiyacı vardı. Her şey yoluna girecekti. Ona gülümsedi, dünyanın görmesine izin verdiği kibirli gülümseme değil, neşe, özlem ve çok daha fazlasıyla dolu bir gülümseme.

Elini kaldırdı ve şefkatle gözyaşlarını sildi, ancak daha fazlası yanaklarından aşağı akmaya devam etti. Onu ayağa kaldırdı ve kollarının arasına aldığı kanepeye doğru ilerledi. Tüm vücudu Acısının gücüyle sarsıldı, ona neden olduğu acıyla. Ellerini sırtında gezdirdi, sonra başını okşadı.

"Ben de seni seviyorum Cassie. Ne zaman olduğunu ben de bilmiyorum ama seni düşünmeden edemiyorum. Bir sabah daha sensiz uyanma düşüncesi bile dayanılmaz. İnatçıyım, sinir bozucuyum, otoriterim ve çoğu zaman bir pisliğim, ama tüm bunları görmezden geleceğini ve beni bir daha asla terk etmeyeceğini söyleyeceğini umuyorum," diye fısıldadı sonunda, ağzı ince boynunda gezinirken. Ellerini ya da ağzını ondan daha fazla uzak tutamadı.

Adamın sözleri aklına geldikçe, başını yavaşça adamın omzundan kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Kızın gözleri şok içinde yuvarlaklaşmıştı ve gözyaşları akmayı bırakmıştı. Adam onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Karım olmanı istiyorum. Hayalini kurduğun o çocukları sana vermek istiyorum. Evin içinde koşturan, kalbimin tellerini çekiştiren minyatür bir Cassie istiyorum. Her gecenin senin vücuduma sıkıca sarılmanla bitmesini istiyorum. Beni bu ıstıraptan kurtar ve evet de. Romantik olmadığını ve en azından diz çökmem gerektiğini biliyorum ama gitmene izin vermek istemiyorum. Lütfen benimle evlen ve beni yaşayan en mutlu adam yap," diye yalvardı.

Cassie onun gözlerinin içine baktı, birlikte mücadele ettiği bu adama karşı sevgi doluydu. Onun olacağına hiç şüphe yoktu. Umduğu her şeyi elde ettiğinde kalbi bir kez daha doldu. İkisi de ne kadar aptalmış. Döktüğü onca gözyaşını düşünmekten bile nefret ediyordu, oysa tek yapması gereken birkaç kelime etmektir ve çok daha erken onun kollarında olabilirdi.

"Evet, milyon kere evet," diye fısıldadı.

Sonunda ağzını onunkine yaklaştırdı ve onu öyle nazikçe öptü ki neredeyse gözyaşları yeniden başlayacaktı. Nefesi dudaklarını ısıttığında şefkat kısa sürede tutkuya dönüştü. Parmakları kalçalarının yumuşak etine saplandı ve dilleri birbirine dolanarak onu derinden öptü. Boğazının derinliklerinde inledi, bu da vücuduna bir farkındalık şimşegi gönderdi. Kalçalarını oynatarak, altında hissettiği ve giderek artan uyarılmaya karşı sürtündü.

Dili yavaş ve erotik, sonra hızlı ve heyecan verici bir şekilde ağzına girip çıktı. Kendini ona daha da yaklaştırdı, ellerinin altındaki kalın kasların hissini seviyordu. Adam dilini hareket ettirdikçe nabızı hızlanıyordu.

Ellerini sırtında gezdirerek belindeki hassas deriye sürttü.

Elini kalçasının üzerinde gezdirerek bacaklarını daha da açtı, parmakları pantolonunun bel bandına süründü. Çok geçmeden pantolonun tokası çözüldü ve kadın rahatsız edici kumaştan kurtulmak için kıpırdanmaya başladı. Onları ayıracak bir şey istemiyordu, arada çok fazla kıyafet vardı.

Pantolonu kalçalarının üzerinden kaydırarak yolundan çıkardı ve yumuşak pantolonunun çıplak kalçalarındaki hissi yeni bir duyguydu, çok hoşuna gitti. Bacaklarını okşamaya devam etti, eli zaten ıslak olan külotunun satenine değene kadar yukarı kayd. Onun için can atıyordu, daha önce hiç hatırlayamadığı kadar.

"Lütfen Max," diye yalvardı ona, kendisine dokunmasını istiyordu. Sadece bir haftadan biraz daha fazla olmuştu ama onun dokunuşunu özlemişti. Ona sadece onun getirebileceği şeyleri arzuluyordu.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı dilini kızın alt dudağında gezdirirken. Onları zar zor açmayı başardı. Adam onun derinliklerine baktı.

Parmağı ağrıyan bedenine kolayca girerken gözlerini kırptırdı. Kadın onun etrafında kenetlendi,

Elinin onun en mahrem yerini okşadığını hissettiğinde neredeyse uçurumdan aşağı yuvarlanacaktı.

"Çok güzelsin," dedi boğuk bir sesle, elini vücuduna sokup çıkarırken, başparmağı şişmiş memesine sürtünüyordu. "Evet, bırak gitsin," diyerek elleri ve sözleriyle onu baştan çıkarmaya devam etti. Boynunu çekiştirdi, nemli sıcaklığını okşamaya devam ederken ağzını kendi ağzına geri getirdi. Kendini cesur ve güzel hissediyordu ve daha fazlasını istiyordu. Parmağını tekrar içine soktu ve hareketlerini yavaşlatıp zevkini çekerken bir renk cümbüşü içinde patladı. O an için doymuş hissederek ona doğru yığıldı.

Onu kollarına aldı, vücudu kendi uyarılmış halinden dolayı titriyordu. Hızla odasına doğru yürüdü ve onu battaniyelerin üzerine yatırdı. Adamın kıyafetlerini rekor bir sürede çıkarmasını izlerken vücudunun hızla yeniden tahrik olduğunu hissetti. Görkemli vücudu, küçük pencereden içeri süzülen soluk ay ışığında önünde dalgalanıyordu. Titrediğini hissediyor, onun bedenlerini birleştirmesini istiyordu. Onu seviyordu ve onunla sevişmek, onun da aynı şeyi hissettiğini bilmek, onu coşkunun ötesinde bir yer.

Üzerine eğildi, kalan giysilerini de çıkardı, sonra başını eğerek onu tekrar öptü ve vücudunu onunkilere sürttü. Kadın, adamın baskısını hissetti.

ve bacaklarını daha da açarak onun içine girmesini istedi.

Ağzını onun boğazına götürdü ve yatağın daha da aşağısına kayd. Kadın başını hayır anlamında salladı. Şimdi onun kendisine bastırmasını istiyordu. Ellerini ağrıyan göğüslerinin üzerinde gezdirdi, boncuklu meme uçlarını ellerinin arasında ovuşturdu.

parmakları, vücudunda yeni hislerin oluşmasına neden oldu. Sonra, başını eğdi ve ağzını ağrıyan bir tomurcuğun etrafına bağladı, ağzının içinde emdi, dilini pembe tepe boyunca ovuşturdu.

Kadının sırtı yataktan kalktı. Elini kaldırıp diğer göğsünü okşadı, meme ucunu sıktı ve kadının zevkle haykırmasına neden oldu. Daha fazla dayanamadı. Çok fazla his vardı.

"Lütfen, Max. Sana çok ihtiyacım var," diye yalvardı ona. Kendi tatminine ihtiyaç duyarak vücudunda hızla ilerledi. Kadının sıcaklığını test etti ve onun katı erkekliğine hazır olduğundan emin oldu. Dilini tekrar kadının ağzına sokarken, vücudunun derinliklerine doğru itti. Birlikte inlediler

Bir araya gelmenin enfes hazzı.

Kalçasını kavradı, onu daha yükseğe kaldırdı, böylece kıvrımlarının derinliklerinde hareket edebildi, hızlı ve sert bir şekilde iterek onlara ihtiyaç duydukları şeyi verdi. İçindeki her hassas yerde basınç arttıkça vücudu ağrıyordu. Adam ne kadar hızlı hareket ederse, kadın o kadar çok istiyordu. Ona verebileceği her şey ve daha fazlası için açgözlüydü.

Ellerini adamın sırtında gezdirerek onu daha sıkı çekti, aralarında bir santimetre bile olmasını istemiyordu. Üzerlerinde ince bir ter tabakası oluşurken vücutları birbirlerine doğru kaydı. Kalçalarını ona doğru itti, onun her hamlesini karşıladı, serbest kalmaya doğru uzandı.

Adam derinlere doğru itti ve kadın paramparça oldu. Bir zevk dalgası içinde patlarken göz kapaklarının altında ışık parlamaları belirdi. Adam onu çoktan doyurduktan kısa bir süre sonra salıverilmesiyle nasıl titrediğine inanamıyordu vücutu. Kadının vücutu onu sıkıca kavrayıp daha da derinlerine çekerken, adam kadının üzerinde sarsıldı.

İçine pompalarken haykırdı, tohumunu rahminin derinliklerine döktü.

Birkaç kez daha, çok daha yumuşak hamleler yaptıktan sonra onun üzerine yığıldı, başı göğüslerinin arasına gömüldü, nefesi zaten sıcak olan tenini ısıttı.

Her ikisi de nefes alış verişlerini kontrol altına almaya çalışarak birkaç dakika boyunca orada yatmaya devam ettiler. Sonunda, adamın ağırlığı üzerindeyken nefes alamaz hale geldi. Hareket etmek istemiyordu ama bu kadar zevkten sonra kesinlikle boğulmak da istemiyordu. Adamın omzunu iterken neşe ve mizahla güldü.

"Bütün gece böyle yatmak isterdim ama biraz ağırsın," dedi. "Oh, gerçekten mi," diye karşılık verdi, ama sırtüstü yatacak şekilde döndü ve kadın vücutuna sarılmıştı. "Sanırım bir dakikalığına kendimden geçtim," dedi.

saçlarını nazikçe yüzünden çekerken. "Seni seviyorum Cassie McIntyre. Düşündüğümde çok daha fazla."

"Seni seviyorum Max Anderson ve hayatımızın her günü sana ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim," dedi. Başını öne doğru çekti ve onu tekrar öptü.

Vücutları tükenmişti ama o gece dokunarak, okşayarak ve gelecekleri hakkında konuşarak uzun saatler geçirdiler.

Cassie yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle uykuya daldı, artık geleceğini hayal etmekten korkmuyordu. Hissettiği mutluluğun yerini hiçbir şey tutamazdı. İsteyebileceğini düşündüğünden çok daha fazlasına sahipti. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı, nişanlısı ve kocaman, sevgi dolu bir aile de cabasıydı.

Sonsöz

George söz konusu iki kişiye bakarken, "Şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum ama Max ve Cassie'den övgü alamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," dedi. Noel'den kalma ökse otunun hâlâ sarkıyor olmasından faydalanıyorlardı.

"En azından adam evli ve kızın şimdiden hamile olduğuna inanamıyorum. Balayı gibi bir şey olmalı," dedi Joseph, kardeşinin sırtını sıvazlayarak.

"Yeni torunumu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum," dedi George. Yeni gelinini çok seviyordu. O temiz bir nefes gibiydi. Zavallı kızın anne ve babasını korkunç bir araba kazasında kaybettiğini öğrendiğinde neredeyse kalbi kırılıyordu. En azından şimdi hepsine sahipti. Bir daha asla ailesiz kalmayacaktı.

"Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken iki çocuğunuz var," dedi Joseph ve George neşelendi. Ailesi tam da olmaları gereken yerdeydi.

birlikte. Çocuklar sık sık bir araya geliyordu ve tatiller kahkaha ve iyi niyetle doluydu. O mutlu bir adamdı.

"Cassie'nin arkadaşı Kinsey ile Austin mi? Bütün gece birbirlerine bakıp durdular. Geçen ayki düğünde bazı kıvılcımlar fark ettiğimi sanmıştım ama bu gece bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Kız ona bakışlar fırlatıyor ve adam da onu birkaç kez köşeye sıkıştırmaya çalışıyor," dedi George.

Joseph kıkırdayarak, "Görünüşe göre çocuklar bir şeyler başlatmış olabilir," diye cevap verdi. Biraz araştırma yapmaları gerekecekti. "Neden gidip ayıyı biraz dürtmüyoruz?" diye sözlerini tamamladı.

George güldü ve tüm kalbiyle kabul etti. Hiçbir şey onu çocuklarının aşık olmasını, evlenmesini ve kendi ailelerini kurmasını izlemek kadar mutlu edemezdi. O gerçekten de kutsanmış bir adamdı.

"Bana bir dakika müsaade et, kardeşim," dedi George, biraz yalnız kalabildiği için şükrederek balkona çıkarken.

"Seni özlüyorum tatlı Amelia'm, ama biliyorum ki çocuklarımıza bakıp gülümsüyorsun. Onlar iyi çocuklar. Biriyle tanıştım ve her zaman hayatımın aşkı olacağını biliyorsun, ama o beni yine gülümsetiyor. Bazen sensizlik çok yalnız hissettiriyor. İlk giden ben olsaydım senin mutlu olmanı isterdim biliyorum ama veda etmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Ben gidiyorum.

Çocuklarımızı korumaya devam et ve senin de aynısını yapacağını biliyorum. Seni sonsuza dek seveceğim," diye fısıldadı George gecenin karanlığında.

Odaya geri döndü ve odanın diğer ucundaki Esther'i gördü. Gülümsedi. Beş yıl önce hayatın bir kez daha güzel olabileceğini kim bilebilirdi ki? Yeni yıla birlikte girebilmek için ailesine ve arkadaşlarına katılırken gülümsedi.

Her şeyin nasıl başladığını görün "Milyarder Oyunu Kazanır "ın başlangıcı

Önsöz

"Bu doğru değil Katherine!" Joseph yumruğunu masaya vurarak yemek takımlarının sallanmasına neden oldu.

"Bu çocuklar bizi dinlemiyor, bir tanesi bile. Artık gençleşmediğimizi görmüyorlar mı? Yıllar önce dizlerimin üzerinde zıplayan torunlarım olmalıydı." Katherine kocasının söz dinlemeyen çocuklarından yakınmasını dinlerken kendi kendine gülümsedi.

Söylediklerinin boş sözlerden başka bir şey olmadığını biliyordu. O da çocuklarını en az kendisi kadar seviyordu. Yine de bebek tutan kadınların eve mükemmel bir katkı sağlayacağı konusunda ona katılması gerekiyordu. Her zaman torunlarını sallamayı ve yeni yürümeye başlayan çocukları kovalamayı hayal etmişti.

Katherine kocasını uyardı: "Joseph, bir daha bu iğlere karışsan çocukların seni evlatlıktan reddedeceklerini biliyorsun," dedi.

"Eğer bu torun meselesi hakkında bir şeyler yapmazlarsa onları evlatlıktan reddedeceğim," diye homurdandı, ama sesinde hiçbir inanç yoktu.

"Geçen yıl emekli olduğundan beri çok fazla boş vaktin oldu Joseph Anderson. Çocukların hepsi bir sürü sorumluluk zaten. Tabaklarına daha fazlasını eklemek istediğinize emin misiniz?" diye bitirdi, cevabı zaten biliyordu.

"Çocuklar aşk ve evlilik için hazırlar. Sadece biraz yardıma ihtiyaçları var."

Karar verilmişti. Noel'den önce boş evinde en az bir torunu olacaktı.

Katherine, inatçı kocasının fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğini bildiği için iç çekişini bastırdı. Oğullarının bu özelliği nereden edindiğini sanıyordu? Kusurlarına rağmen kocası da dahil olmak üzere hiçbirini daha fazla sevmesi mümkün değildi.

Joseph gür sesiyle, "Lucas ilk olacak," dedi.

Katherine'i hayal aleminden çıkardı. "Ona mükemmel bir gelin buldum bile."

Yusuf yüzünde çok memnun bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Sonunda kendisini meşgul edecek bir projesi vardı ve ödül olarak da torunları. Pazartesi sabahı Lucas'ı çılgın maceralar bekliyordu.

Birinci Bölüm

"Bunu yapabilirsin. Oraya tam bir güvenle gidin. Bu ailenin Bill Gates ve Donald Trump'ın toplamından daha değerli olması kimin umurunda. Sen bu pozisyon için işe alındın ve bu işe ihtiyacın var." Amy Harper asansörle yirmi beşinci kata çıkarken kendi kendine ders vermeye devam etti.

Kaçan birkaç tutam altın sarısı saçını, gereklilikten çok gerginlikten dolayı yüzünden uzaklaştırdı. Kendini orta halli biri olarak görüyordu. ve aslında ona verilen varlıkları küçümsemeye çalıştı. Saygı görmek istiyordu, annesi gibi arzulanmak değil. Uzun saçları vardı ve kesmeye bir türlü cesaret edemiyordu, ancak dışarı çıktığında saçlarını her zaman hoş olmayan bir şekilde topuz yapıyordu.

Kıvrımlarını her zaman dünyadan saklamıştı. Eski bir erkek arkadaşının deyimiyle tüm doğru yerlere sahipti. Yeşil gözleri hissettiği her duyguyu ele veriyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ölümcül bir kusur olarak gördüğü şeyi ortadan kaldırmayı başaramıyordu.

Lucas Anderson için yönetici sekreteri olarak işe alındığına hâlâ inanamıyordu. Seattle Washington'ın bin millik yarıçapı içinde yaşayan herkes Anderson'ların kim olduğunu bilirdi. Şirketlerinin çok sayıda farklı bölümü vardı ve bu da çok geniş bir personel gerektiriyordu. Ticaretle uğraşıyorlardı.

İnşaat ve çiftçilikten üst düzey şirket devralmalarına kadar her şey. Merkezleri ABD'de olmasına rağmen dünyanın her yerinde iş yapıyorlardı ve o da bunun bir parçası olmaktan heyecan duyuyordu.

Asansörle yukarı doğru uzun bir yolculuk yaparken aklı bir önceki hafta iş görüşmesine gittiği günlere gitti.

Aile reisiyle yaptığı görüşme onu korkutmuştu ama gerçekten iyi bir adam olduğunu anlamıştı. Nazik biriydi ve eğer onunla milyon dolarlık malikanesi yerine bir kafede otursaydı, onun kraliyet ailesinden daha değerli olduğunu bile bilemezdi.

Onun evine katı bir adamla çok resmi bir görüşme yapmayı umarak gitmişti. Gerçek onu hoş bir şekilde şaşırtmıştı. Adam onu evinde ağırlamıştı ve özgeçmişinde yazandan çok bir insan olarak onunla ilgileniyor gibiydi. Üniversiteden yeni mezun olduğu ve girdiği diğer işlerin kurumsal işler olmadığı düşünüldüğünde bu iyi bir şeydi.

Joseph'le ilk olarak son sınıfın sonlarına doğru bir üniversite fuarında tanışmış ve Joseph ona kartını verip mezun olduktan sonra aramasını söylemişti. O da öyle yapmış ve Joseph onu hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde mülakata sokmuştu.

mümkün olduğunu hayal etti. Bunun, sınıfının ilk yüzde beşi içinde mezun olmasından kaynaklandığını düşünüyordu.

Asansörün geliş zilini çalmasıyla Amy şimdiki zamana geri döndü. *"Bu işi batırma Amy. Eğer her şey yolunda giderse gelecek yıl Noel'de o çok istediğin çocuğa sahip olabilirsin."* Kendisini cesaretlendiren son sözleriyle birlikte derin bir nefes aldı ve kapıların açılmasını bekledi.

Yirmi beşinci kata adım attığında bir an için korkudan felç oldu. Burası şimdiye kadar gördüğü en güzel ofisti. Kapılar, yuvarlak kiraz ağacından bir masanın bulunduğu devasa bir lobi alanına açılıyordu. Masanın arkasında Amy'nin olmayı umduğundan çok daha becerikli görünen göz alıcı bir sarışın vardı. Öne doğru adım attıkça kendini giderek daha rüküş ve yetersiz hissediyordu.

Masanın arkasında, ofislerin olduğunu tahmin ettiği sağ tarafta bir koridor vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın Amy'ye.

Amy geçici felç halinden kurtuldu ve öne doğru yürüdü. "Evet, ben Amy Harper. Bay Anderson'ın yeni yönetici sekreteriyim. Bugün başlıyorum," diye sözlerini olabildiğince kendinden emin bir şekilde tamamladı.

Kadın bir süre boş boş ona baktı ve sonunda telefonuna uzandı. "Bay Anderson, Amy Harper burada.

yeni yönetici sekreteri." Birkaç dakika durakladı, "Tamam... evet efendim."

Telefonu kapattı ve Amy'ye döndü, "Bay Anderson zaten bir yönetici sekreteri olduğunu ve yeni birini işe almadığını söylüyor. Ayrıca, eğer ailesi hakkında başka bir haber yapmaya çalışan bir muhabirseniz, tüm cevaplarının yorumsuz olduğunu söyledi." Kadın Amy'ye küçümseyerek baktı ve sonra "iyi günler Bayan Harper" dedi.

Amy'ye bir kez daha bakmadı. Sadece bilgisayarına doğru döndü ve Amy odada yokmuş gibi davrandı. Ona göre Amy kovulmuştu.

"Affedersiniz," dedi Amy sekreterin isim levhasına bakarak. "Shelly, geçen hafta Bay Anderson'la görüştüm. Bana tam sekizde ofiste olmamı söyledi, o yüzden tekrar kontrol etmek isteyebilirsin," dedi biraz daha güçlü bir sesle. Shelly rahatsız edici kadın karşısında şoke olmuş gibi başını kaldırıp baktı hala oradaydı.

Tam o sırada asansörün zili çaldı ve içeri mavi gözleriyle gülümseyen yaşlı bir kadın girdi. "Sen Amy olmalısın. Geç kaldığım için özür dilerim. Bir araba kazasının arkasına takıldım," dedi kadın yaklaşırken. "Benim adım Esther ve bu hafta sizinle birlikte çalışacağım, hepinizi kendi başınıza çalışacak şekilde eğiteceğim. Joseph beni aradı ve mükemmel eşimi bulduğunu söyledi.

Değiştirme," dedi sesinde mizahla.

Amy derin bir nefes aldı ve bu işin gerçekten de sadece hayalinde olmadığına dair bir rahatlama hissetti. "Seninle tanışmak çok güzel Esther. Ben biraz Shelly iş olmadığını söylediğinde sinirlenmiştim," diye bitirdi, sekretere bakmadan.

Esther söz konusu kadına onaylamayan bir ifadeyle baktı. "O kadın geçici olarak buradaki telefonlara bakıyor ve emekli olacağımı bilmiyordu. İletişim eksikliği için özür dilerim," dedi. İkisi arasında hiç sevgi bağı olmadığı belliydi.

"Benimle gelin, size yeni ofisinizi göstereyim. Çok hoşuna gidecektir ama herhangi bir değişiklik yapmak istersen lütfen çekinme. Eminim Joseph'in de size söylediği gibi orada uzun saatler geçireceksiniz, bu yüzden sizin için rahat olması gerekiyor."

Koridorda yürüdüler ve büyük bir meşe kapıdan geçerek devasa bir ofise girdiler. Binadaki her şey çok daha görkemli bir şekilde mi yapılmıştı? Ortalama bir binadan daha mı büyük? Arka duvarda yerden tavana kadar uzanan pencereler vardı ve sabahın ilk ışıklarının içeri girmesine izin veriyordu. Doğal ışık için minnettardı.

Odanın ortasında üç taraflı kocaman bir masa vardı. Masanın üzerinde son model bir bilgisayar ve taşan bir giriş çıkış kutusu vardı.

"İçeri gel, içeri gel. Oturun. Sana başlamak için neye ihtiyacın olduğunu göstereceğim ve bir bakmışsın ki kendi başına mükemmel bir

iş çıkarmışsın." Esther

nazikçe söyledi.

İki kadın sabahın geri kalanında birlikte çalıştılar. Amy kendini biraz bunalmış hissediyordu ama Esther'in arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordu ve yaptıkları bazı işleri kavramaya başlamıştı. Öğle yemeğinden sonra Esther'e pozisyon için gerçekten yeterli olmadığını itiraf edecek kadar rahat hissetti, ancak çok hızlı öğrenen biriydi ve sistemleri öğrenmek için gece gündüz çalışacaktı.

Esther, Joseph'in onda bir şeyler gördüğü ve sadece en iyileri işe aldığı konusunda ona güvence verdi.

"Esther, Niles raporlarına ihtiyacım var. Günün geri kalanı için randevular. Babam evine gelmemi istiyor." Amy, hayatında gördüğü en çarpıcı adam kapıdan içeri girerken başını kaldırıp baktı. Adam elindeki kâğıda bakıyordu, bu da Amy'ye onu tepeden tırnağa gizlice inceleme fırsatı verdi.

İlk fark ettiği şey adamın boyuydu. Geniş ve güçlü görünen omuzlarıyla en az 1.80 boyunda olmalıydı. Parlak kasları, koyu renkli ve altın rengi bronz tenini belirginleştirmeye çalışan, özel dikim olduğu belli olan iş takımının içinden bile rahatlıkla görülebiliyordu. Kıyafeti gevşek bir kravatla tamamlanmıştı, bu da onu GQ dergisi için yapılan bir fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi gösteriyordu.

Saçları koyu kahverengiydi ve sanki bütün sabah elini saçlarında gezdirmiş gibi görünüyordu. Bir sonraki anda nihayet başını kaldırdı ve masmavi gözleri onun şaşkın yeşil gözleriyle buluştu.

"Özür dilerim Esther, burada seninle birlikte birinin olduğunu bilmiyordum." "Merhaba, ben Lucas Anderson," diye sözlerini bitirdi ve elini ona uzattı.

Lucas insanları okuma yeteneğiyle tanınırdı. Şirketler dünyasında bu sayede bu kadar başarılı olmuştu. Kadın ona bakarken gerginlikten arzuya kadar sayısız duygu arasında gidip geliyor gibiydi. Kadın adamın merakını uyandırıyordu.

Kadın sessizce oturduğunda, adam kaşlarını kaldırarak ona soru sordu. Kızın yüzü kırmızının güzel bir tonuna döndü ve sonunda göz temasını kesti.

Transa girdiği anda, adamın kendisinden bir şey yapmasını beklediğini fark etti. Kendini tanıtmak için ayağa kalktı ve ona elini uzattı, "Merhaba, ben Amy Harper."

Kadının parmakları onunkilere dokunduğu anda Lucas bir şimşegin birleşen parmaklarından geçerek kasıklarına doğru hızla ilerlediğini hissetti. Güzeldi elbette ama her gün temas ettiği diğer birçok kadın da öyleydi. Hiçbiri sadece ellerinin dokunuşuyla onu elektriklendirecek güce sahip değildi.

Lucas Esther'e doğru döndü ve aynı anda Amy'nin elini bıraktı.
"Misafiriniz gittiğinde ofise gelip birkaç şeyi halledebilir misiniz?" dedi
ve sonra arkasını döndü.

"Baban seninle hâlâ konuşmadı mı Lucas?" Esther onu durdurarak
sordu.

"Benimle ne hakkında konuştun?"

"Geçen ay size ihtarnamemi gönderdim ve babanızın sizin için yeni bir
asistan işe alacağını söyledim" dedi.

"Geçen ay sana daha uzun süre kalmana ihtiyacım olduğunu
söylemiştim. Meselenin hallolduğunu sanmıştım," dedi biraz fazla sert bir
şekilde.

"Lucas, sakın benimle bu ses tonuyla konuşmaya kalkma. Seni bezden
başka bir şey giymeden etrafta koştururken gördüğümü unutma. Baban
emekli olduğunda, sen yerleşir yerleşmez ayrılacağımı biliyordun.
Sorunsuz bir geçiş yapmanı sağlamak için kalmaya devam ettim ama şimdi
emeklilik sırası bende. Bu şirketi seviyorum ama baban gibi bazen en iyisi
işlere devam etmek ve yeni bir nesil getirmektir."

"Yanlış anlaşılma için özür dilerim. Yerine uygun birini bulabilmem
için bir ay daha çalışabilir misin? Sana rahatsızlık verdiğini bildiğim için
maaşını iki katına çıkaracağım," diye yalvarırken Amy'nin odada olduğunu
bile unutmaya çalışıyordu.

"Baban mülakatları çoktan yaptı ve Amy yeni asistanın oldu. Sabahtan beri onu eğitiyorum ve harika bir iş çıkarıyor," diyerek sözlerini bitirdi ve Amy'nin sırtını sıvazladı.

Birdenbire Amy bir kez daha onun tüm dikkatini üzerine çekti. Adam gözlerini tekrar ona çevirdiği anda midesinin bulandığını hissetti. Adamın gözlerinde yangın tehlikesi yaratacak kadar sıcaklık vardı. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar güçlü bir tepki vermemişti ve içinden geçen yabancı duygulardan memnun değildi.

"Bu konuyu babamla konuşacağım ama bana bu konuda bilgi verilmeliydi. Görüşmeler. Yeni pozisyonunuzda fazla rahat olmayın Bayan Harper," diye son derece otoriter bir şekilde konuştuktan sonra kapıyı gereğinden biraz daha sert bir şekilde kapatarak hışımına geri döndü.

"İşe alındığımı bildiğini sanıyordum. Senin olduğunu bile bilmiyordu. Ayrılıyorum," dedi Amy sesinde endişeyle. Hayalindeki işi daha başlamadan kaybediyor olabilirdi.

"Şimdi hiçbir şey için endişelenme Amy, her şey yoluna girecek. iyi." İşlerine daldılar ve olay arka plana atıldı, hala orada, ama şimdilik bir kenara bırakıldı.

"Baba, sen bana haber vermeden bir şeyler yaparken benim bu şirketi yönetmemi nasıl beklersin?" Lucas babasının önünde, ailesinin evindeki salonda bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Evlat, ayrılırken sana Esther'in sen yerleştikten sonra emekli olacağını söylemiştim. Onun yerine geçecek kişiyle ilgileneceğimi de söylemiştim. Bunu unutmuş olman benim suçum değil. İstifasını ciddiye almaman da Esther'in suçu değil," dedi babası.

"Baba, bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Sadece ne olduğunu anlayamıyorum.

Ama bu sefer kendi personelimi işe alabilecek durumdayım," diye hayal kırıklığıyla konuştu. Adam mantıklı davrandığında onunla tartışmak çok daha zordu. "Şirket başkanının kendi personelini işe almaması pek de iyi görünmüyor.

kendi ofislerinde neler olup bittiğini biliyor" diyerek sözlerini tamamladı.

"Evlat, yaklaşık otuz kişiyle görüştüm ve Bayan Harper açık ara en nitelikli adaydı. İnan bana, onunla hiçbir sorun yaşamayacaksın. Onu sana göndermeden önce kapsamlı bir şekilde kontrol ettim." Oğlu, aslında onu müstakbel gelini olarak incelediğini ve okulda çok başarılı olmasına ve büyük olasılıkla ofiste olağanüstü bir iş çıkaracak olmasına rağmen yönetici asistanı olarak niteliklerini daha az önemseyebileceğini bilmiyordu.

"Tamam, nasıl çalıştığını göreceğim ama benimle sağlıklı çalışmazsa onu kovarım ve bir sonraki kişi benim bulduğum biri olur, benim değil.

Sen," dedi.

"Elbette Lucas," diye hemen kabul etti babası. "Şimdi diğer işlere geçelim," dedi işine geri dönmeden önce. Lucas ofise döndüğünde herkes gitmişti. Odada hâlâ Amy'nin kokusunu alabiliyordu. İçinden bir ses onun işe alınmasının işe yaramayacağını söylüyordu. Yeni çalışanın başına beladan başka bir şey açmayacağını hissediyordu.

Yapacak çok işi vardı, bu yüzden bağlantılı kapılarından geçerek Amy'nin yeni ofisini küçük gösteren kendi ofisine girdi, tabii bu mümkünse. Koltuğuna oturdu ve bir dosya okumaya başladı, daha ne olduğunu anlamadan uyuyakaldı. Bu alışılmadık bir durum değildi. Kendi evinde olduğu kadar ofisinde de uyurdu.

Lucas'ın erkek kardeşleri büyürken onunla alay eder, bir gencin bedeninde altmış yaşında bir adam olduğunu söylerlerdi. Onunla alay etmeleri umurunda değildi. Hedefleri ve sorumlulukları vardı ve eğer bu, çoğu kişinin ilgisini çekmeyen şeylere gençlerin ilgisini çekiyorsa, öyle olsun. Şimdi nerede olduğuna bir bakın. Dünya çapında saygı duyulan bir şirketin başındaydı ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok şeye sahipti.

Amy asansörden indiğinde kendini oldukça iyi hissediyordu. Kısa bir süre önce bindiği ilk asansörden ne kadar da farklıydı. Bir ay uçup gitmişti ve eğer kendisi de öyle düşünüyorsa, işinde iyi gidiyordu.

"Amy, gel de biraz pasta ye," diye seslendiğini duydu Esther'in. "Bu benim emeklilik partim." Amy başını kaldırdığında ön ofisin etrafında yüzlerce insanın toplandığını gördü. Herkes sohbet ediyor ve pasta yiyordu.

"Amy canım, nasılsın?" Bu sözler Joseph Anderson'dan geldi. Yanına geldi ve kolunu Amy'nin omuzlarına doladı.

"Bu harika Bay Anderson. Bana bu fırsatı verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Başka ne söyleyeceğini bilemediği için utangaç bir ifadeyle ekledi.

"Saçmalama kızım, bu pozisyonu hak ettin. Esther tam olarak uyum sağladığını ve harika bir iş çıkardığını söyledi." İçtenlikle güldü.

"Şimdi benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var." Kızın kolunu kendi koluna doladı ve onu odanın diğer ucuna sürükledi.

"Mike, Amy ile tanışmanı istiyorum. Kendisi Lucas'ın yeni yönetici asistanı," dedi aşırı yüksek bir sesle ve birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden oldu. Amy ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığı için yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Amy," diye yanıtladı Mike.

Joseph kıkırdayarak, "İkinizi bir süre sohbet etmeniz için yalnız bırakayım," dedi ve uzaklaştı. Amy kaldı ve Mike ile sohbet etti.

onun arkadaşlığı hoş.

Mike normalde Amy'nin ilgisini çekecek türden bir adam değildi. Ortalama görünümlüydü, takvimde yer alacak biri değildi, ama Kesinlikle ikinci bir bakış atacağınız biri. Espri anlayışı vardı ve esprili bir sohbeti sürdürürdü. Güvenliydi.

Amy neredeyse bir ilişki arıyor olmayı dileyecekti, çünkü Mike çıkmaktan hoşlanacağı türden bir adam gibi görünüyordu. Kibirli değildi ve talepkâr da görünmüyordu. Kendi kendine iç çekerek bu düşüncenin geçip gitmesine izin verdi.

Odanın diğer ucunda Lucas yeni çalışanına hançer gibi bakıyordu. Onunla konuştuğunda hiç bu şekilde gülümsememişti. Elbette normalde ona emirler yağdırıyordu. Yine de onun başka bir erkeğe gösterdiği ilgiden hoşlanmamıştı ve Mike'ın gözlerinde gördüğü ilgi de hiç hoşuna gitmemişti. Lucas onu yavaşça aşağı yukarı süzerken bu ilgiyi anlayabiliyordu.

Babası onu Mike'la tanıştırtarak ne yaptığını sanıyordu? Herkes onun kadınları kıyafet değiştirdiğinden daha hızlı tükettiğini biliyordu. Birçok kadın onun sevgi gösterilerine kanmıştı ama Lucas adamın aklında tek bir hedef olduğunu biliyordu ve Amy'nin başarısız bir ofis aşkının sonuçlarına hazır olmadığından emindi.

Lucas onun umursamasına daha da sinirlenmişti. Sadece endişelendiğini düşünerek kendini teselli ediyordu çünkü eğer kız işten atılırsa

performansı düşecek, bu da onu kovmak zorunda kalmasına neden olacaktı.

Bu durumda yeni bir çalışan işe almak için yoğun programından zaman ayırmak zorunda kalacaktır.

Babası ona yaklaştığında, tam oraya doğru fırlayıp kızın kolundan tutmaya ve onu sürükleyerek götürmeye hazırdı. "Nasılsın oğlum?" diye sordu fazla sinsice.

"İyi babam ve sen?" diye otomatik olarak cevap verdi, gözlerini Amy'den ayırmadan.

Joseph planının gayet iyi gittiğini düşünüyordu. Oğlu Amy'ye hızla aşık oluyordu ve o bunun farkında bile değildi. Joseph işleri biraz daha zorlayabilir ve hızlandırmaya yardımcı olabilirdi. Aşk oyununda kimse kaybedemezdi.

"Sence de Amy ve Mike birlikte iyi görünmüyorlar mı? Geçtiğimiz hafta biraz yalnız görünüyordu," dedi.

"Mike bir ahlaksız. Buna bir son vereceğim. İnsanların hayatına karışmayı bırakmalısın baba," dedi Lucas öfkeyle.

"Özür dilerim Lucas. Onunla ilgilendiğini bilmiyordum. Bir patronun çalışanıyla aşk yaşamaması gerektiğini biliyorsun," diye ekledi. Oğlunu iyi tanıyordu. Meydan okumaktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktu.

"Onunla ilgilenmiyorum," dedi Lucas, babasını hiç de kandırmadan. "Mike'ın nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Onun kalbini kıracak ve sonra da

iş etkilenecektir. Ben sadece çalışma ortamını düşünüyorum." Bu veda sözleriyle birlikte ona doğru yürümeye başladı.

Joseph başının döndüğünü hissederek kendi kendine kıkırdadı. Evet, oğlu fena halde aşık oluyordu. Onun için mükemmel bir eş seçmişti.

"Amy, yapmamız gereken bazı işler var," dedi Lucas ona ve Mike'a yaklaşıırken. Mike'ın varlığını bile kabul etmemişti. Patronu üzmemek istemeyen Mike başka bir şey söylemeden sıvıştı. Amy ona olan saygısını bir parça yitirmişti. İçten içe iç geçirerek arkasını döndü.

"Evet efendim, özür dilerim. Hemen ilgileneceğim," diye cevap verdi Amy, ofisine doğru ilerlerken başı dik bir şekilde. Adamın sesinin neden bu kadar sinirli çıktığını anlamamıştı. Herkes partideydi. Partiyi düzenleyen o değildi ki.

Lucas onu ofise kadar takip etti, sonra da otururken tepesinde dikildi. "Ofis aşklarını sevmem, beladan başka bir şeye yol açmazlar," dedi ona en görkemli ses tonuyla, tüylerinin diken diken olmasına neden olan ayağa kalkmak için ensesini tuttu. Cevap vermeden önce sessizce ona kadar saymak zorunda kaldı.

"Öncelikle Bay Anderson," dedi dişlerini sıkarak, "sadece başka bir çalışanla sosyalleşiyordum. İkincisi, kiminle aşk yaşamayı seçtiğim seni hiç ilgilendirmez." Amy kendi sesindeki asidi görünce şaşırdı.

Birdenbire yüzüne sadece birkaç santim yaklaştı. "Benim için çalıştığında söylediklerimi dinleyeceksin. Mike bir kadın avcısı ve seni bayat ekmek gibi kapı dışarı ettiğinde bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum ve inan bana uğraşacak."

Kalbi hızla atmaya başladığında Amy ondan geriye doğru eğildi. Gömleğinin altından bile görüldüğünden emindi. Adama duyduğu öfkeyi tamamen unutmuştu çünkü uzanıp onu yakalama dürtüsü o kadar fazlaydı ki ezici. Lucas'ı istiyordu. Onunla ilgili her şey seks çılgınlıkları atıyordu ve eğer birkaç santim daha eğilip ağzına sahip olursa bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca onunla temasını kesemedi. İçinde sıvı sıcaklığın biriktiğini hissetti. *Uzaklara bak, uzaklara bak, uzaklara bak*, diye kendi kendine bağırdı, sonunda başını çevirecek iradeyi bulana kadar, orada ne kadar süre yüz yüze durduklarını merak etti.

Ona ne kadar yakın olduğunu fark etmesi ve onu öpmek için duyduğu yoğun arzu Lucas'ı şok ederek dik durmasını ve ofisten uzaklaşmasını sağladı. Ne yapacağını düşünmeden kapıyı çarptı ve duvardaki resimlerin sallanmasına neden oldu.

Lucas kapıya yaslandı ve vücudunun normale dönmesini diledi. Üniversite günlerinden beri bir kadına karşı bu kadar büyük bir arzu duymamıştı. O zaman bile daha fazla kontrole sahip olduğunu biliyordu. Eğer gözlerini kırmasaydı

her an içeri girebilecek yüzlerce çalışandan sadece birkaç adım ötede, masasının üzerinde onu alıkoymuş olabilir.

Kesinlikle spor yapmanın ve bastırılmış enerjisinin bir kısmını harcamanın zamanı gelmişti. Özel asansörüyle aşağı indi, Amy'den uzak durarak gün boyunca sadece e-posta yoluyla iletişim kurmayı tercih etti. Her ikisi için de bu şekilde çok daha güvenli görünüyordu.

**Melody Anne'in ıgır Aan Genç Yetişkin Kitabı Gece Yarısı Ateşi -
Kara Meleğin Yükselişi'nden Alıntı**

nsz

Dünyalar içinde dünyalar vardır. Hayal edebileceğimizin ötesinde galaksiler var. Tüm bunlar nasıl meydana geldi? Kaosun içinde nasıl bir düzen var? Tüm evrenler için tek bir efendi mi var, yoksa birçok efendi mi var? Bu soruların yanıtlarını asla bilemeyebiliriz. Tek bileceğimiz kendi hayatlarımızın hikayesi olacak.

Evrenimizin tanrıları nazik ve vericidir, ancak ışığın olduğu yerde karanlık da çok uzakta değildir. İyiliğin olduğu yerde, kötülük köşede pusuda bekler. Karanlığın ışığı söndürmesi ne kadar sürer?

Tek bir seçim tüm insanlığın sonu olabilir mi? Kıyametten sağ çıkabilir miyiz? Yaşayabileceğimizi biliyorum çünkü ben yaşadım. Ya da en azından şimdiye kadar yaşadım. Son birkaç yılda bir insanın bilmesi gerekenden çok daha fazlasını öğrendim. Gerçek dehşeti gördüm, ama aynı zamanda saf ışığı da gördüm. Korkuyorum. Sevdieğim insanlar için çok korkuyorum. Her zaman bildieğim dünya için daha da çok korkuyorum.

Karanlık çok bunaltıcı. Keşke var olduğunu bilmeseydim dediğim dayanılmaz bir kötülükle titreşiyor. Nasıl bu kadar korkunç bir şey olabilir? İnsanlık nasıl birbirine düşman olabilir? Kulağımıza fısıldananlara bu kadar mı duyarlıyız? Lütfen, beni unutmayın. Lütfen, hayatta kalabileceğimizi unutma, ama sadece birlikte yasaklarsak.

Birinci Bölüm

"Onlara inandığınızı söylüyorsunuz. Doğru olduklarını söylüyorsunuz ama kendi sözlerine inanmıyorsun," diye hırladı Vyco. Josiah, iblis sözleriyle onu etkiliyor olsa da düşmanına gülümsemekle yetindi. Yine de Vyco'ya bunu bilmenin tatminini yaşatmayacaktı.

"Seninle dövüşmemi sağlayamayacaksın, Vyco. Zaten kazanamazsın," dedi Josiah ona.

"Buna yıllar önce inanmış olabilirim ama biz var oldukça sen de zayıflıyorsun. İnançlarında o kadar da güçlü değilsin. Öyle olsaydın, çocuklarına daha çok inanırdın," dedi Vyco, Josiah ile alay ederek.

Josiah aynı sakin tavırla, "Çocuklarıma inancım tam, bu yüzden onlara özgür irade veriyorum," dedi.

"Buna özgür irade diyorsunuz ama gerçekten de öyle mi? Onları hala benden koruyorsun. Hala karar vermelerine izin vermiyorsun. Her seferinde

içeri girdim, sen de beni engellemek için oradaydın. Bu nasıl özgür irade?"
Vyco alay etti.

Josiah düşmanın sözlerini düşündü. İblis kötülüğün timsaliydi ama her zaman öyle olmamıştı. Onlar kardeşti ve bir zamanlar diğer iki varlıktan daha yakındılar. Savaşmışlardı - ikisi de inançlarından geri adım atmamıştı. İşte o zaman zıt taraflara düşmüşlerdi. Josiah aydınlığı, Vyco ise karanlığı seçmişti. Vyco kendisini memnun eden her şeyi yapma özgürlüğüne sahip olmayı seviyordu. Josiah ise kendisinden bile daha büyük bir güce karşı sorumlu olmayı seçmişti.

Josiah, kaybettikleri için acı hissederek, "Çocuklarıma özgür irade veriyorum, bunu yapmak zaman zaman canımı yaksa da," dedi.

"Onlara gerçekten özgür irade vermek için müdahale edemezsiniz. Onlara izin vermelisiniz

Bu yol onları sizden uzaklaştırsa bile kendi yollarını kendileri seçerler," diyerek Vyco fikrini açıkça ortaya koydu. Josiah konuşmanın nereye varacağını biliyordu. O

durdurabilirdi ama Vyco'nun haklı olduğunu fark etti. Çocuklarına gerçekten ne kadar özgür irade veriyordu?

Dünya gezegenini yaratmış, gelişmesi için ona ihtiyacı olanı vermişti. Sonra, birçok dünyadan farklı yaratıkları koparıp tek bir gezegene yerleştirdi. Evrenin doğası gereği iyi olduğunu ve tüm dünyaların bir araya gelebileceğini kanıtlaması gerekiyordu.

Çocukları, onları olduğu gibi kabul ediyordu, onu defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı ama onlardan bir kez bile vazgeçmemişti. Yoksa vazgeçmiş miydi? Vyco'nun şeytani fısıltılarına direneceklerine inanmayarak pes mi ediyordu?

Vyco, cevap bulmak için kendi içinde mücadele eden Josiah'ya baktı. İçsel bir savaş verdi. Josiah, Vyco'ya tam olarak istediğini verdiğini biliyordu ama çocuklarının bunu başarabileceğini de biliyordu.

"Neden burada olman gerektiğini düşünüyorsun, Vyco? Gidebileceğin pek çok başka dünya ve evren var. Özgürce hüküm sürebileceğin kendi galaksini yaratabilirsin," dedi Josiah. Bu soruyu daha önce hiç sormamış olmasına şaşırmıştı.

"Çünkü, sevgili kardeşim, senin doğru kişi olduğunu kanıtlamadan buradan ayrılamam. Yanlış," dedi Vyco başka bir hırıltıyla. Josiah bir zamanlar diğer tüm varlıkların ötesinde güvendiği iblisin yüzüne baktı.

"Beni üzüyorsun, Vyco. Hayal bile edilemeyecek bir şeye dönüştün. Neden gitmiyorsun ve bırak da ikimiz de hayatımıza devam edelim?" Josiah sordu.

"Seninle bir anlaşma yapacağım Josiah. Topraktan oldukça hoşlanmaya başladım. Çocuklarınızın birçoğu isteklerime oldukça duyarlı, diğerleri sizin tarafınızdan birçok kez kurtarılmış olsa da. Eğer bu anlaşmayı kabul edersen, kazanan bu değerli gezegeni alacak," dedi Vyco.

"Seninle yapmak isteyeceğim bir anlaşma yok," dedi Josiah, sesi daha çok gerçek bir tanrı gibi çıkıyordu. Vyco, Josiah'nın gazabından çekindi

ama yine de,

pes etmedi.

"Eğer çocuklarının özgür iradelerine tamamen izin verir ve kararlarına müdahale etmezsen ve onlar yine de iyiliği seçerlerse, o zaman sonsuza dek giderim," dedi Vyco baştan çıkarıcı bir şekilde. "Ama kulaklarına fısıldayan sen olmadığın için düşerlerse, benim olurlar ve baştan başlarsın Başka bir yerde," dedi Vyco, böyle bir şeyi düşünmek bile ağzını sulandırıyor.

"Meleklerim yardım etmek için devreye girmeden kaosa neden olarak özgürce hüküm sürmeniz nasıl adil olur?" Josiah sorguladı.

"Meleklerinizin devreye giremeyeceğini söylemedim. Senin yapamayacağını söyledim," dedi Vyco. Josiah arkasına yaslandı ve Vyco'nun kendisinden ne istediğini düşündü.

Josiah, "Eğer ben devreye giremezsem, o zaman sen de giremezsin," dedi. Vyco bir kez daha ürperdi. Josiah iblisin kafasında dönen çarkları görebiliyordu. Şartın etrafından dolaşmanın bir yolunu düşünüyordu.

"Bunu kabul edebilirim ama bunu daha adil hale getirmek için her iki taraftan da sadece birer kişi gerçekte neler olup bittiğini bilecek. Siz en güvendiğiniz Meleklerden birini seçebilirsiniz, ben de danışmak için Karanlık Meleklerimden birini seçeceğim. Diğerlerine müdahale edemeyecekler ama hile yapmadığınızdan emin olmak için her şeye göz kulak olacaklar. Benim şeytanlarım bir kulağıma fısıldarken, senin meleklerin diğer kulağına fısıldayacak. Eğer orada değilseniz garanti ederim.

Halkına rehberlik et, her seferinde benim yolumu seçecekler," dedi Vyco şeytani bir neşeyle.

"Vyco, çok az inancın var. Tüm insanların kolay yolu seçeceğini düşünüyorsun. Ödeme yerine çalacaklarını ya da sevgi yerine nefret edeceklerini sanıyorsun. Yanılıyorsun. Eğer sevgi ya da nefreti seçme şansları varsa, sevgiyi seçeceklerdir," dedi Josiah güvenle.

"Katılmıyorum Josiah, ama kendine bu kadar güveniyorsan bu anlaşmayı bağla ve gezegenine ne olacağını görelim," dedi Vyco hevesle, altın ipi çıkarırken. Eğer anlaşmayı bağlarsa, her şey bitmiş olacaktı ve ikisi de anlaşmayı bozamayacaktı, aksi takdirde gerçek ölüm onları takip edecek ve sonsuza dek var olmayacaklardı. Yüksek konseyin önüne çıkarılacaklardı ve verdikleri karar nihai olacaktı. O âlemde temyiz diye bir şey yoktu.

Vyco bir kez daha neşeyle, "Görüyorum ki tereddüt ediyorsun kardeşim," dedi. Josiah'nın halkına inancı vardı ama çağırdıklarında yardım etmemek onu öldürürdü. Yine de Vyco'nun hayatlarından tamamen çıkması yepyeni bir dünya anlamına gelecekti.

"Bir zaman çerçevesi olmalı, Vyco. Eğer sonunda hâlâ bir beraberlik varsa, o zaman yola çıkarsın," dedi Josiah. Bu koşuldan taviz vermeyecekti. Vyco tereddüt etti. Bu şartın ona her şeye mal olabileceğini biliyordu ama

Ama yine de kaybedecek bir şeyi yoktu. İnsan kalbinde ne olduğunu görmüştü. İyilikten çok daha fazla kötülük vardı.

"On yıl Josiah ve sen insanların düşüşünü izleyeceksin, gerçi eminim çok daha kısa sürecek," dedi Vyco acımasızca. Josiah bir kez daha tereddüt etti. Gözlerini kapadı ve bilgelik için dua etti. Yapılacak doğru şey bu muydu? Çocuklarını lanetlemiş mi olacaktı, yoksa onları özgür mü bırakacaktı? İçine bir sıcaklık yayıldığını hissetti ve cevabını aldığını anladı.

Josiah'nın gözleri açıldığında, Vyco bir kez daha içinden parlayan güç ve güzellik karşısında bir adım geri çekildi. Josiah Vyco'nun yeniden düşündüğünü biliyordu.

Josiah'ın gücü karşısında planından vazgeçmedi. İblisin kendi gözünde korkak görünmekten korktuğu için asla geri adım atmayacağını da biliyordu.

Josiah kolunu uzattı ve bekledi. Karar artık Vyco'ya kalmıştı. Geri çekilip sürünerek uzaklaşabilir ya da bir adım öne çıkıp anlaşmalarını bağlayabilirdi. Josiah kendi bağlama ipini çıkardı, dünyanın güneşinden daha parlaktı.

Vyco sonunda öne çıktı ve Josiah'nın elini kavradı. Josiah'dan parlayan saf ışık ve güç karşısında biraz soldu. Yine de bağlama başladığı için kurtulamadı. İkisi de kordonları birleşik ellerinin etrafına sardı.

Josiah göklerin tüm gücüyle, "Bağlandı," dedi. Vyco başıyla onayladı. İpler sıkılaştı ve bir ışık huzmesi

Bir kez daha gevşemeden önce ışık. Vyco bir ateş ve duman halkası içinde kaybolmadan önce bir hırıltı daha çıkardı.

Josiah en güvendiği Meleğini çağırdı ve ne yapıldığını açıkladı. Melek hemen ona böyle bir anlaşılmayı nasıl yapabildiğini sordu.

"Bu gezegen benim için her zaman bir sınav oldu, Chastity. Birçok dünyadan gelen insanların bir arada yaşayıp yaşayamayacağını görmem gerekiyordu. İyi geçinip geçinemeyeceklerini görmek istedim. Görünüşe göre test başarısız oldu çünkü kardeş kardeşe karşıdır. Aile onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir yabancının sokakta soğuktan ya da açlıktan ölmesini ya da bir çocuğun açlıktan ölmesini izliyorlar. Onları birçok yönden test ettim ama yine de beni reddediyorlar, bu yüzden bırakayım da savaşsınlar. Bu gezegene ne olacağını göreceğim. Araya girip bunu durdurmayacağım," dedi Josiah ona huşu uyandıran sesiyle.

Onun önünde diz çöktü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bunun uzun ve zorlu bir yol olacağını biliyordu ama yapılması gerektiğine de inanıyordu. Ayaklarına kapanıp ağlayarak onu onurlandırdı. Yoşiya da onunla birlikte ağlayarak çocuklarını onurlandırdı.

Josiah'ya, "Eğer bunu yaparsan, gezegende kalıp onlara yardım etmeliyim," diye yalvardı.

"Eğer onlara yardım etmeyi seçersen, tek başına olacaksın. Müdahale etmeyeceğime yemin ettim ve diğer Melekleri seninle birlikte gönderemem" dedi.

"Ne dediğınızı anlıyorum ve yaptığım seçimin farkındayım."
dedi. Hiçbir şekilde evinden ayrılmak istemiyordu ama insanların
katledilmesine de seyirci kalamazdı. Josiah devreye girmezse, Vyco'nun
çeşitli kaoslara neden olacağını biliyordu. "Hemen ayrılacağım," diye
konuşmasını bitirdi. Josiah'nın gözlerindeki acıyı görebildiği için gitme
kararı daha da zordu. Onu ve Dünya halkını ne kadar sevdiğini biliyordu,
onu hayal kırıklığına uğratmış olsalar bile.

"O zaman güvenle git, çocuğum. Lütfen ne yaptığınızı gözden
kaçırmayın. Lütfen eve, bana dön," diye yalvardı. Kız başıyla onu onayladı
ve dönüp evine baktı. Bedeni evden ayrılma kararında zihniyle savaşıırken
dizlerinin üzerine çöktü. Tökezleyerek ayağa kalktı, sonra arkasına baktı
son bir kez ellerini havaya kaldırdı ve düştü. Tekrar uyanması için uzun bir
süre geçmesi gerekecekti.

Josiah en cesur ve en sadık Meleğinin yeryüzüne düşüşünü izledi.
Chastity'nin insanların işkence görmesine ve öldürülmesine göz
yummayacağını biliyordu. İnsanlığı savunmak için ona güvenebileceğini
biliyordu. Ona diğer meleklerin ötesinde güveniyordu.

Başını eğdi ve Chastity'nin ihtiyaç duyacağı sözleri fısıldadı. Güçlerini koruyacak ve evini unutmadığından emin olacaktı. O sadece dünyanın kurtarıcısı olabilir.

"Lütfen yolunu kaybetme kızım. Lütfen bana dön," diye dua etti Josiah ve sonra dizlerinin üzerine çöküp daha fazla ağladı.

Chastity'nin insan dünyasında yaşamaya başladığında kaybolma ihtimali çok yüksekti. Chastity, Vyco'nun insan dünyasında sahip olduğu gücün farkında değildi.

kırılgan gezegen. Fısıltısı kısa sürede kulağınızda bir çığlığa dönüşebilir ve sizi karanlığın yöntemlerine uyum sağlamaya çağırabilir. Vyco'yu yenme görevini üstlenebilecek bir Melek varsa o da Chastity'dir.

Yoşiya diz çökmüş, düşüşü izlerken omzunda bir el hissetti. Hiçbir kelime konuşulmadı ama meleklerinin ağladığını duydu. Ne kadar kontrol etse de, bundan sonra ne olacağını o bile bilmiyordu.

İkinci Bölüm

Bir yıl sonra

Her şey başladığında on bir yaşındaydım. Dünyanın bir meteordan kaynaklanan büyük bir patlamayla ya da muhtemelen güneşin ışınlarını bir süper nova halinde fırlatmasıyla sona ereceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Kilisede bana Mesih'in gelip tüm günahkârları yok edeceği ve sadece iyi olanların ölmeyeceği söylenmişti.

Küçükken dükkândan bir parça sakız çalmıştım ve beni yıldırım ya da güneş ışını çarpacak diye çok korkmuştum. Yine de çok korkmamış olmalıyım, çünkü onu yine de çaldım ve sonra cennet olarak gördüğüm şeyin yumuşak parçasını ısırırken lezzet patlamasının tadını çıkardım.

Ailem dişlerimizi çürüteceğini söylediği için şeker, sakız ya da gazoz içmemize izin vermezdi. John ve benim her fırsatta gizlice içtiğimizi bilmiyorlardı. Babamız bir doktor ve annemiz de bir veteriner ve sağlıklı şeyler konusunda çok iyiler.

Sanırım biraz konudan uzaklaşıyorum. Dediğim gibi, ben her zaman dünyanın büyük bir patlamayla sona ereceğini ve bunun göklerden geleceğini söyledi. I

yanılmıştı, çok yanılmıştı, diğer pek çok insan gibi. Dünya bu şekilde sona ermedi, bir sürü küçük patlamayla sona erdi. Herhangi bir meteorun olabileceğinden çok daha ölümcüllerdi.

Dünyanın sonunun yirmi iki yılında geleceğine dair bir sürü söylenti vardı ve annemle babam oldukça dindar olmalarına rağmen bunun bir şaka olduğunu söylüyorlardı. Birçok insan bunun bir şaka olduğunu söylüyordu ama o insanların fark etmediği şey, bir kehanetin olduğu yerde o kehaneti gerçekleştirmeye kararlı birçok fanatiğin olduğuydu.

O günleri ve annemle babamın evden sık sık ayrılmaya başladıklarını hatırlıyorum. Önce bir hafta sonu, sonra da bir haftalığına gidiyorlardı. Hayatımızda ilk kez bir dadı tuttular, ki benim on bir, kardeşimin on altı yaşında olduğunu düşünürsek bu çok saçmaydı. John buna çok kızdı ama annemle babam dünyada kötü insanlar olduğunu ve bizi istemediklerini söylediler.

evde yalnız.

Dadı hemen hemen sadece bizim için yemek pişirdi ve evi temizledi. Bize ne yapacağımızı söylemezdi. İyi çocuklardık, yani evin düzeni bizdeyken beklenebileceği kadar iyiydik. Okula giderdik, derslerimizi yapardık.

ev ödevlerini yapar ve her zaman doğruca eve gelirdi. Dadıyı pek fark etmezdik bile.

John bir gece babamızla büyük bir kavgaya tutuştu. Babamın ofisinde birbirlerine bağırmaalarını dinlerken felç olmuştum. Babamı hiç

duymamıştım.

Babam daha önce sesini yükseltmişti ama gerçekten kavga ediyorlardı. John babama berbat bir ebeveyn olduğunu, bizi hep geride bıraktığını söyledi. Onları özlediğimi biliyordum ama bu konuda onlarla asla yüzleşmezdim.

Babam John'a önemli bir iş yaptığını ve her şeyin zamanla ortaya çıkacağını söyleyerek bağırdı. John ofisten dışarı çıktı, evden çıkarken beni fark etmedi bile. Babam beni koridorda ağlarken buldu ve kucağına aldı.

Bana güvende olduğumuzdan emin olmak için yapılması gerekeni yaptığını söyledi. Elbette ona güvenmiştim. O benim babamdı ve bana daha önce hiç yalan söylememişti, neden başlamıştı ki? O gece yanaklarımda hâlâ ıslak gözyaşlarıyla uyuyakalmıştım.

O yıllarda tuhaf bulduğum bir şey de annemle babamın evdeyken sürekli televizyona bağlı kalmalarıydı. Ben küçükken televizyon nadiren açık olurdu. İzledikleri şeylerden nefret ederdim. Her zaman çok iç karartıcıydı. Yıkılan binalar ve sokaklarda ölü yatan insanlar vardı. Babam bunun haberler olduğunu söylerdi, ben de büyüdüğümde asla izlememeye karar verdim. Bunların gerçek hayatta olmasına imkan olmadığını düşünürdüm.

Takım elbiseli adamlar podyumlarda durup sorunları çözmekten ve insanların paniğe kapılmamasından bahsederken annemle babam sürekli fısıldaşıyorlardı. Her şey çok uzak görünüyordu ve ailem John'a ya da bana hiçbir şey söylemedi, bu yüzden günümüze devam ettik ve bu konuda fazla endişelenmedik.

Keşke o masumiyet zamanlarına, dünyanın benim etrafımda döndüğü zamanlara geri dönebilseydim. O zamanlar endişelenmem gereken en önemli şey kilise için yeni bir elbise ya da okul için istediğim güzel sırt çantasını alıp alamayacağımdı. Keşke o şımarık küçük kız olmaya geri dönebilseydim. Bu, şu anki hayatımın bitmek bilmeyen günlerini ve gecelerini katlanılması çok daha kolay hale getirirdi. Hayaller artık benim için tek kaçış yolu gibi görünüyor.

Eminim şu anda biraz kafanız karışmıştır ama ben yazar falan değilim, o yüzden özür dilerim. Benim adım Phoenix Light ve tüm bunları yazıyorum, böylece ölürsem belki bir gün hatırlanabilirim. Harika bir ailem var ve asla unutulmaması gereken pek çok insan tanıdım.

Son zamanlarda burada işler gerçekten kötüye gitti ve her şeyin sona yaklaştığını hissediyorum.

Öylece ortadan kaybolma düşüncesi kabul edilemez, bu yüzden bunu kim bulursa bulsun, lütfen her şeye rağmen yıllarca hayatta kalan olağanüstü bir grup insan olduğunu bilsin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.